

DE STAD AMSTERDAM

PANAMA

27 AUGUSTUS 1936 - No. 35

LOSSE NUMMERS 15 CENT





Ook Stavoren heeft last van de muggen !

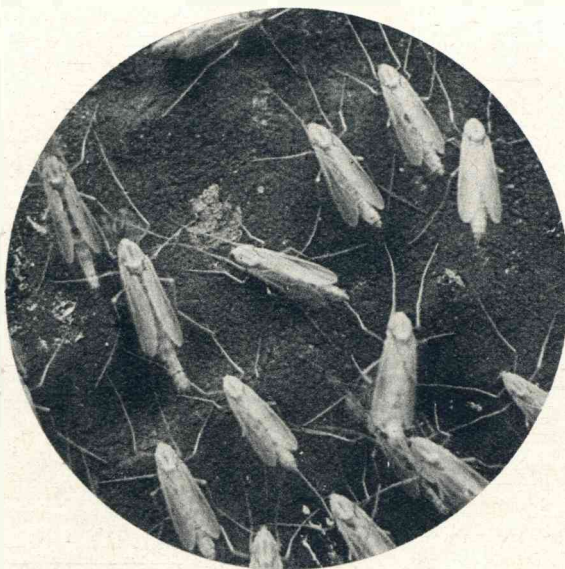


Het beeldhouwwerk van het monument op den Afsluitdijk onder de muggen.

EEN MILLIOENENLEGER *bezet den Afsluitdijk*

Het waren geen broodetende profeten, die in Juni voorspelden, dat de muggenplaag op den afsluitdijk zou terugkomen; niemand heeft hun gegund, dat hun beweringen zouden uitkomen en zelf zullen zij het ook geen plezierige voorspelling hebben gevonden, maar zij hebben gelijk. Helaas!

Men kan zich moeilijk voorstellen, wat het beteekent te leven tusschen zwermen muggen, die zich alleen bij miljoenen laten tellen. In het IJsselmeer schuilt het gevaar. Vanaf den Afsluitdijk kan men op het water breede roodachtige strepen en vlekken zien; dat zijn de larven van den chironomus, die als een onaangename verrassing met enkele dagen mooi zomerweer is meegekomen. Voor een automobilist is het niet raadzaam zonder horrenbescherming van Friesland naar Wieringen te rijden, en omgekeerd; de radiotor zou door de muggen verstopt raken en de motor heetloopen. De diertjes bedekken onmiddellijk de ruiten, en als men tegen den wind rijdt, zitten ze weldra vingerdik op bumper

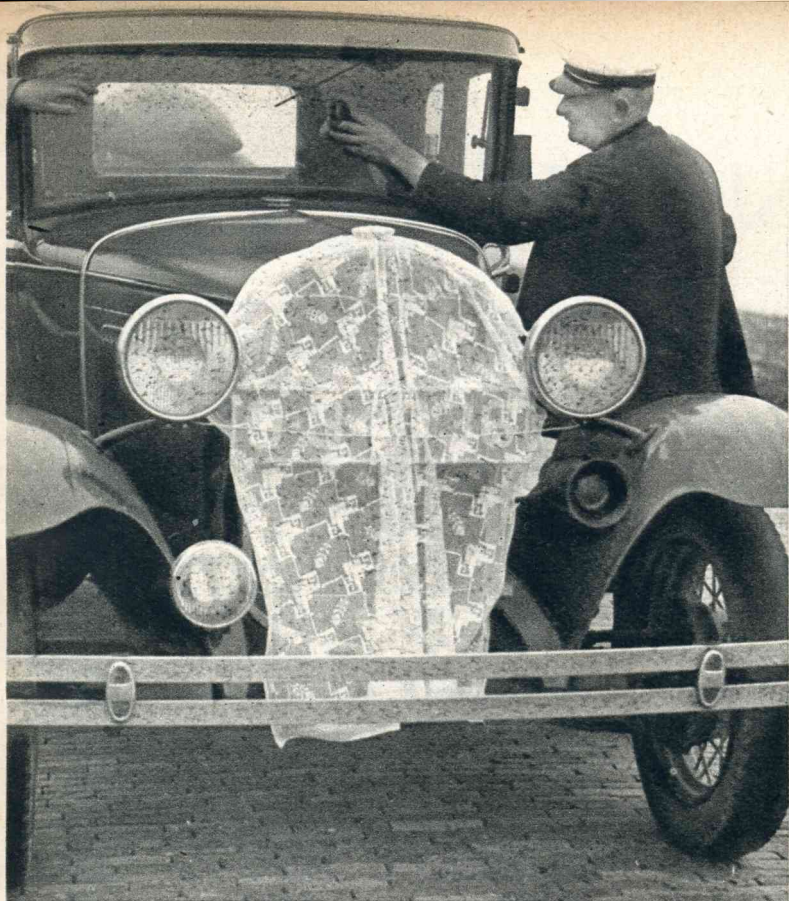


en lampen. Een fietser, die zijn gezicht niet bedekt heeft, is te beklagen. Bij het spreken heeft men veel kans, enkele muggen in te slikken. Palen, huizen, deuren, ramen, verkeersborden, meerpalen — alles is bedekt, bezaaid, overgoten door de miljoenen exemplaren van den chironomus. In het IJsselmeer ziet men de visschen happen naar de larven; ze doen hun best en de vogels helpen flink, maar tegen dergelijke massa's zijn visschen en vogels niet opgewassen.

Toch zal men misschien op den Afsluitdijk weinig van de muggen zien en er niet veel hinder van ondervinden; men heeft wellicht een grijze wolk boven het water en de smalle strook land verwacht, en men ziet de diertjes alleen tegen deuren en autoruiten geplakt. Waar zijn nu de ontelbare massa's van het kleine ongedierte? Ze zijn er wel, maar ze houden zich schuil. Loopt of rijdt u maar eens in het gras van den berm; onmiddellijk stijgt een wolk op en bent u letterlijk omgeven door duizenden muggen. Ze duiken spoedig weer omlaag, maar in die enkele oogenblikken wist u niet gauw genoeg weg te komen uit het dwarrelende legertje en begreep u, wat eigenlijk bedoeld wordt met de



Het uitzicht vanaf het monument wordt belemmerd door de muggen op de ruiten.

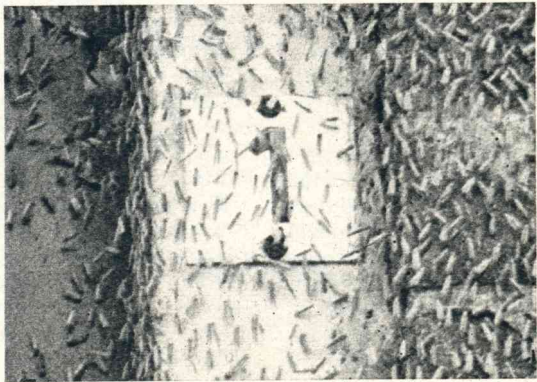


't Keukengordijntje doet goeden dienst ter bescherming van den radiator.



Schuren en gebouwen langs den dijk zijn met een muggenlaag bedekt.

uitdrukking: 'n dichte menigte. Niemand, die het niet gezien heeft, kan het zich voorstellen; zoomin als men kan schatten, hoeveel meeldeeltjes in de lucht stuiven na het leegstorten van een baal, zoomin kan men eenigszins bepalen, hoeveel muggen rondom u dansen, wanneer ze door een schop in het gras worden opgeschrikt. Hoe moet het dan wel niet zijn, als ze niet in het gras schuilen, maar gaan dansen en zwermen! Dan denkt men niet meer aan getallen, hoe groot ook; dan denkt men in de verte aan een brand met dikke rookvorming; dan denkt men niet meer aan muggen, maar ziet men slechts een levenden nevel, een afschuwelijke, dansende, wriemelende en wiegende wolk. Iemand offerde zich op om het ongedierte uit het gras op te jagen en den fotograaf in staat te stellen, een opname

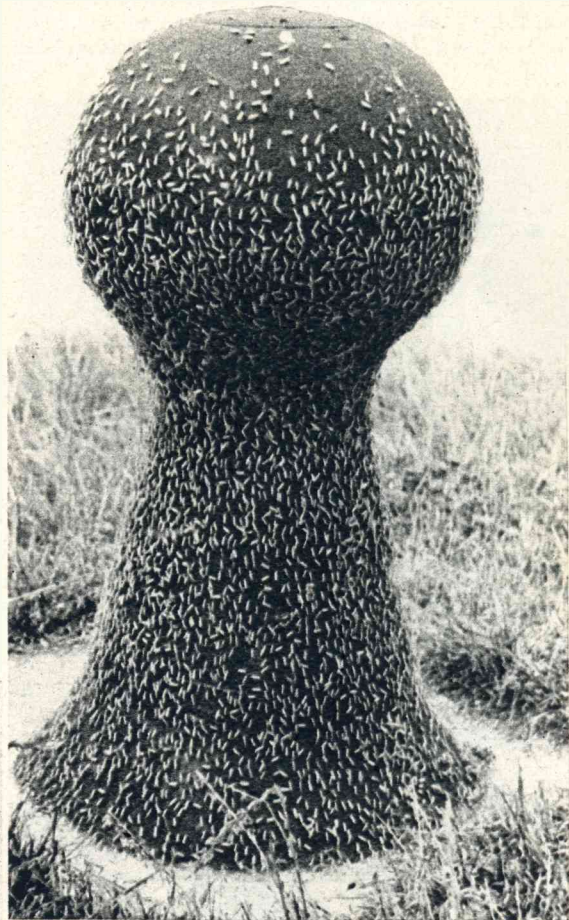


Steenen en nummer van de huizen in het muggengebied zijn onder de levende laag slechts half te onderscheiden.



van een wolkje te maken (wat overigens weinig kans op succes heeft, daar de muggen dadelijk weer in het gras verdwijnen); het was werkelijk een opoffering, de man sloeg als een amokmaker om zich heen, maaide met zijn armen om de ongezellige diertjes van zich af te houden en vluchtte in angstige snelheid — ongetwijfeld een Olympisch record — naar den veiligen auto.

Het is ongetwijfeld interessant om met eigen oogen kennis te nemen van de muggenplaag en te zien, in welke ontzettende hoeveelheden de insecten op een betrekkelijk klein gebied bij elkaar zijn.



Alles is door de insecten bezet — en waag het niet in het gras rondom den meerpaal te trappen.

Maar het interessante is er gauw af; na enkele uren beseft men, dat het minder prettig zou zijn, tusschen en in de muggen te leven en dat de chironomus op den Afsluitdijk werkelijk een plaaig gebracht heeft.



Eendracht maakt macht — voor een zwerm van duizenden muggen vlucht de mensch liever.



DE DOOLHOF VAN HET LEVEN

door
MORTIMER HEURTER



Het komt niet zoo vaak voor, dat een hard-werkend meisje zich in haar nopjes voelt, als zij in de eerste dagen van haar vacantie telegrafisch in haar betrekking wordt teruggeroepen. Met Ellen Smith was dat echter het geval. Twee dagen geleden was zij in Brighton aangekomen — vervuld van het jolige voornemen zich deze drie weken geen enkel pretje te laten ontglippen. Dezen morgen had zij echter een telegram gekregen, waarin haar werd verzocht den volgende dag weer aanwezig te zijn op het kantoor van „Owen's Hout-handel". John Owen's secretaresse was den vorigen dag het slachtoffer geworden van een verkeersongeval en indien de positie haar aanstond, kon zij voorgoed haar plaats innemen. Het was een prachtige promotie, waarvoor zij met geestdrift een nog zwaarder offer zou hebben gebracht, indien dit noodig zou zijn geweest. . . .

In de beste stemming liep zij voor het laatst op den strandboulevard en nam voor een heel jaar afscheid van de zee. In de nabijheid van een ververschingstent passeerde zij een man, die prentbriefkaarten te koop had. Het bracht haar in herinnering, dat zij nog geen van haar kennissen geschreven had en snelbesloten zocht zij een aantal kaarten uit. Het was bij elkaar voor anderhalven shilling, doch zij kon het met haar klein geld niet verder brengen dan tot één shilling twee pencees.

„Een half pond — ik heb niet kleiner," zei

ze, een half pond in den kaartenbak leggend.

„Het spijt me, maar daar kan ik u niet van teruggeven," antwoordde de verkooper.

Ellen keek den koopman voor het eerst wat opmerkzamer aan. Zijn stem had een beschaafden klank — heel anders dan zij gewoon was van straatventers. Hij was nog jong en in zijn bleek en mager gezicht had hij dat onzeggelijke, dat onmiddellijk sympathiek aandoet.

„Een slachtoffer van de ongunstige tijdsomstandigheden," dacht ze en toen het haar inviel hoe gelukkig zij zelf in dat opzicht was, knipte zij eensklaps haar beursje dicht en knikte het jongmensch vriendelijk toe. „Laat het maar zoo — ik heb óók een goeden dag," zei ze met een glimlach en tegelijk liep zij door.

Het jongmensch keek verbluft naar het halve pond, tuurde het meisje nog even na en stak het geld eindelijk weg. Toen viel zijn blik eensklaps op een kiekje, dat aan zijn voeten lag. Het was een foto van Ellen — uit haar taschje gevallen, toen zij de prentbriefkaarten wegborg. Hij staarde het aardige meisjesgelaat even aan en keek vervolgens waar zij gebléven was. Maar Ellen was reeds in het menschengewoel verdwenen en kortbesloten stak hij het kiekje in zijn zak. Ter herinnering aan een aardig meisje met een goed hart. . . .

John Trevelyan, die in den zomer ansichten verkocht op het strand in Brighton en 's winters ondersteuning genoot, beschouwde zich niet bepaald als een gunsteling der fortuin. Hij was vijfentwintig jaar oud en kon terugblikken op een goede opvoeding, zes jaar Boschbouwkundige studie, een jaar practijk in de Koninklijke Houtvesterij en op drie jaar werkloosheid. Het was hem gegaan, zooals zooveel andere jongeren in deze, door een ongekennde crisis geteisterde maatschappij: nog vóór hij een voet in den stijgheugel had gezet, was hij met een smak uit het zadel geworpen.

De gevolgen van drie jaar werkloosheid laten zich beter bevroeden dan beschrijven. De opeenstapeling van teleurstellingen had een zwartkijker van hem gemaakt, die niet het minste vertrouwen in de toekomst meer had. Evenmin vertrouwen in de menschen — hij had aan te veel deuren geklopt, waar hem niet was opengedaan. De gedwongen aanraking met menschen van lager allooi had hem daarenboven een goed deel van zijn zelfrespect en zelfvertrouwen doen verliezen. Hij was zich na die drie jaren een paria met de paria's gaan voelen en miste zoowel de kracht als den moed, zich boven dit minderwaardigheidsgevoel te verheffen.

In het leven van sommigen van die menschen kan reeds een kleinigheid een totalen omkeer bewerken. Zoo bewerkte het sympathiek gebaar van Ellen Smith een soort wonder in John Trevelyan's bestaan. Haar vriendelijke blik en haar lach hadden het hem duidelijk gemaakt, dat zij geen bedelaar maar een gelijke in hem zag — een slachtoffer van de tijdsomstandigheden. Geen paria, maar een door het ongeluk vervolgd, wien zij had willen toonen, dat zij zijn toestand begreep en gevoelig was voor zijn harde lot. Haar sympathie verhief in hem zijn gevoel van eigenwaarde en prikkelde zijn zelfvertrouwen. Misschien was alles nog niet verloren — wie weet, was het geluk hem nu gunstiger gezind, als hij opnieuw aanving met vechten. Hij hóéfde niet bij de pakken neer te blijven zitten — het lag slechts aan hem zelf, om het nog eens opnieuw te probeeren. Hij had slechts te willen. . . .

Na enkele dagen lachte het geluk hem eindelijk eens toe. Hij vond in de „Daily Mail" een advertentie, waarin een jonge landbouwkundige werd gevraagd voor een Ontginningsmaatschappij in Baloetsjistan. Zijn specialiteit was boschbouw, maar dat weerhield hem niet te solliciteeren. Vier dagen later werd hij zich een nieuw wonder in zijn leven bewust — hij kreeg een oproeping, om zich teervoegen bij Alvin Barry, den president van de Ontginningsmaatschappij. Dat Alvin Barry een duitendief was en dat hij de oproeping alleen te danken had aan zijn

aanbod, desnoods als volontair tegen een kleine vergoeding aan den slag te willen gaan, wist hij niet. Toen hij het begreep, deerde het hem echter niet — hij verlangde alleen zich nuttig te maken en zijn vroeger aanzien in de maatschappij te herwinnen.

Zoo vertrok John Trevelyan een maand later naar Baloetsjistan. Gelukkig als een onttroonde koning, die zich weer in het bezit ziet gesteld van zijn kroon. Hij kreeg een plaats op de factorij aan de kust, waar hij werkte onder toezicht van een broer van den president. Hij had er volop gelegenheid zich in te werken en te toonen wat er in hem zat, en John Barry verstond terdege de kunst alles eruit te halen.

De Ontginningsmaatschappij hield zich voornamelijk bezig met het herscheppen van de wildernis in vruchtbare cultuurgronden, waarmee zich een leger koelies bezighield. Tot dat doel werden enorme complexen woeste grond eerst platgebrand, waarna de verdere bewerking door middel van handenaarbeid geschiedde.

Op een dag, toen John Trevelyan dit langdurig arbeidsproces in zijn geheel had bestudeerd, klopte hij met een vraag bij John Barry aan.

„Waarom verbranden we die bosschen eigenlijk, mijnheer?"

Barry keek verbaasd op, de vraag leek tamelijk onnoozel. „Ik dacht dat je nu onderhand wel begrepen had, dat het dient, om de eerste groote opruiming op het terrein te houden," zei hij droog.

John schudde het hoofd. „Zoo bedoel ik het niet. Ik wilde weten, waarom al die boomen niet gerooïd en verkocht worden."

„Zoo goed als waardeloos," zei Barry kortaf.

„Hier — maar in Engeland?"

Barry werd ongeduldig. „Dan wordt het te duur. Engeland importeert Amerikaansch, Russisch en Scandinavisch hout. Dat is veel goedkooper."

John Trevelyan was in de eerste ronde verslagen — zoo leek het tenminste. Maar hij wilde zekerheid hebben, voor hij zich overgaf. „Ik heb gehoord dat Scandinavisch hout het goedkoopste is in Engeland. Weet u ook, wie er de importeur van is?"

„Een zekere Owen in Londen," antwoordde Barry, en nu voor het laatst. „Hij heeft den heelen import in handen. Van Scandinavië wel te verstaan."

John Trevelyan knikte en liet Barry alleen. Dienzelfden dag schreef hij naar Londen en liet zich nauwkeurig inlichten omtrent houtprijzen en vrachten. Van de kwaliteit had hij zelf verstand en hij wist, dat wat hij te koop te bieden had een vergelijking met de beste houtsoorten glansrijk kon doorstaan. De kwaliteit van vele soorten ging zelfs ver boven de Noorsche en Zweedsche uit — het was alleen maar een kwestie van onkosten.

Een maand later had hij alle inlichtingen, die hij wenschte. Toen begon hij te rekenen en nog eens over te rekenen. Een paar dagen nadien klopte hij opnieuw bij Barry aan. Doch thans had hij niets te vragen — wel iets te zeggen.

„Ik kom nog eens terug op die houtkwestie," begon hij. „Hier hebt u een nauwkeurige berekening — er is geen enkele factor, die van invloed kan zijn op den prijs, verwaarloosd. Zooals u zult zien aan de uitkomst, kunnen wij belangrijk betere kwaliteit houtsoorten in Engeland op de markt brengen tegen een belangrijk lagere prijs. De loonen staan in Scandinavië op Westersch peil, hier zijn ze uiterst laag. Het verschil weegt ruimschoots op tegen den hoogerden vrachtprijs. In ons voordeel is óók nog, dat we hier het hout voor niets hebben — terwijl het daarginds geld kost. . . ."

Barry nam het blad verbluft aan. Hij keek de becijferingen na, schudde ja en neen en en eindigde met het papier terug te geven. „Schrijf er zelf eens over naar mijn broer," zei hij. „Ik heb verstand van gronden, maar niet van den houthandel. Het kan best zijn, dat je gelijk hebt en dan zal John Owen in Londen niet plezierig aan je denken. Zoo'n concurrentie kon hem den strop wel eens om doen — ik meen, dat de Russen hem tóch al moeite geven het hoofd boven water te houden. . . ."

John Trevelyan liet er geen gras over groeien. Hij schreef terstond naar Londen en Alvin Barry rook winst aan dien brief. Hij zond John een telegram terstond over te komen en twee weken later bevond deze zich op 'n middag op Alvin Barry's privékantoor.



De president van de Baloetsjistan Ontginningsmaatschappij mocht een duitendief zijn — een ezel was hij echter in géén geval. Hij hoorde de heele geschiedenis kritisch aan, begon te cijferen en dacht langen tijd na. Toen stond hij eensklaps op.

„We doen het,” besloot hij kort. „Ik laat alles aan je over, maar verspil geen geld en neem geen risico als het niet geboden is. Ik zal je een behoorlijk salaris geven en een aandeel in de winst. Maar voor we de zaak beginnen wil ik weten wat het voordeel is: zelf importeerden of een importeur inschakelen.”

„Het laatste brengt het minste risico mee,” antwoordde John Trevelyan. „Het behoedt ons voor verliezen, die het gevolg kunnen zijn van de schommelingen in de houtprijzen. Daartegenover staat echter, dat we ook gespeend blijven van de extra winsten, als de prijzen hoog stijgen.”

Alvin Barry fronste de wenkbrauwen even — hij stond voor een gewetenszaak. „Weet je wat,” besloot hij, „schrijf dien John Owen eens een brief en ga persoonlijk om antwoord. Is hij fel op de relatie gebeten, dan houden we alles in onze handen — we weten dan zeker, dat de opslag rendende is. Kom me morgenavond eens zeggen, hoe het ermee staat.”

John Trevelyan verliet dronken van vreugde het privékantoor. Alvin Barry had hem een salaris genoemd, dat zijn verwachtingen toch nog overtrof. En hij was directeur van Barry's Houthandel — van een bedrijf, dat een geweldige vlucht kon nemen. Zó'n positie had hij zich zelfs in zijn fantastische jongensdromen niet kunnen voorstellen.

Zijn eerste werk was een brief te schrijven naar John Owen. Hij zette hem de zaak beknopt uiteen en verzocht hem om een onderhoud voor den volgende dag. Omtrent het uur, waarop hij verwacht kon worden, zou hij zich den volgende morgen telefonisch vergewissen:...

Met gespannen verwachting greep hij den anderen morgen naar de telefoon. Een meisjesstem gaf hem antwoord. „Met de secretaresse van meneer Owen.”

„Met John Trevelyan,” zei hij. „Ik heb meneer Owen een brief geschreven inzake een belangrijke aangelegenheid....”

„Ja, ja,” viel het meisje hem vlug in de rede. „Meneer is er niet, maar hij heeft me opgedragen u te antwoorden, dat hij zich niet voor de zaak interesseert.”

Twee dagen later was de „Barry Houtimport Maatschappij” geboren. Den dag daarop las John Owen het in zijn ochtendblad. Hij fronste zijn wenkbrauwen en maakte zijn secretaresse op het bericht opmerkzaam. Toen begon hij te lachen.

„Nooit gehoord van 'n John Trevelyan in den houthandel. John Owen is nog lang niet genekt — dit zal wel weer faliekant uitloopen.”

„Aan zijn stem te hooren was het nog 'n jonge man,” zei Ellen Smith en daarop knipte zij het bericht uit en plakte het in het knipselarchief.

Er ging een jaar voorbij en in dat jaar had John Owen een overvloed van redenen gehad, om zijn afwijzende houding tegenover de „Barry Houtimport Maatschappij” ernstig te betreuren. Het eerste half jaar had hij weinig bespeurd van zijn nieuwe concurrenten, doch de laatste maanden werd de houtmarkt veroverd met geweldige massa's spotgoedkoop en kerngezond hout, waartegen eenvoudig niet te concurreren was. Het ging snel bergafwaarts met zijn handel — overal werd hij verdrongen door den onbekenden meneer John Trevelyan....

De zaken van de „Barry Houtimport Maatschappij” hadden inderdaad een snelle vlucht genomen. John Trevelyan had goed gerekend — er zat een prachtige toekomst in die nieuwe maatschappij. Barry had zich niet ondankbaar getoond en op achtentwintigjarigen leeftijd kon John bogen op een schitterende positie, die vrijwel vast stond, zolang er nog boomen wilden groeien in Baloetsjistan.

Op zekeren dag vernam hij in Karatji, dat John Owen zijn zaken had geliquideerd. Men beweerde met zware verliezen, die echter ruimschoots gedekt waren door zijn groot persoonlijk vermogen.

Nogmaals ging er een jaar voorbij en naarmate de „Barry Houtimport Maatschappij” haar positie op de wereldmarkt verstevigde, nam de strijd om de eerste plaats in hevigheid af. De zaak liep op rolletjes en John Trevelyan, niet meer dag en nacht in beslag genomen door de gedachten aan een afzetgebied, begon zich eenzaam te voelen in zijn groote villa. Hij kreeg behoefte aan een echt menselijk geluk — aan een beminde vrouw, met wie hij zijn succes en

vreugde kon deelen; aan kinderen, die hij nuttig kon maken voor de samenleving. Hij keek eens rond onder de Europeesche kolonie en vond niet wat hij zocht. Toen besloot hij naar Londen te gaan en daar de vrouw te zoeken, die zijn leven tot een volmaakt geheel zou maken.

Hij liet geen gras over zijn voornemen groeien en nam een paar dagen later het vliegtuig naar Londen. In Athene bleef hij overnachten. Het was nog vroeg in den avond, toen hij hier aankwam, en om de verveling te verdrijven bezocht hij een bioscoop. Zonder eenige belangstelling volgde hij het journaal, totdat hij eensklaps een paar opnamen uit Londen op het doek zag verschijnen. „Werklooze jonge meisjes in het tehuis, dat de Gemeente voor hen geopend heeft”, las hij.

De opname vertoonde een moderne keuken, waar een tiental meisjes met kookproeven bezig was. Een ervan keerde zich toevallig naar de lens van de camera en op hetzelfde oogenblik zat John Trevelyan als verstijfd. Daar op het doek zag hij het meisje terug van Brighton — het meisje, dat hem onbewust aan zijn groot succes geholpen had. Zij zag er wat lijdend uit en haar gezicht was vernagerd. Het was waar — zij was werkloos en arm....

John Trevelyan schoot in een diepen lach, die echter meer ontroerd dan vrolijk klonk. Het leven speelde een zonderling spel met den mensch. Het trapte den een van een parketvloer in een modderpoel en schopte den ander vanuit de modder als een elastieken bal de hoogte in. Het waren vreemde wegen, die het leven trok voor 's menschen voet. Maar dit meisje zou niet blijven op den weg, waarop de omstandigheden haar gedrongen hadden. Zij had deel aan zijn succes en recht op de vruchten ervan. En als zij vrij was en wilde....

John Trevelyan stond glimlachend op en tastte naar zijn portefeuille, waarin hij nog altijd het kiekje bewaarde. Toen ging hij heen en vanaf dit oogenblik was het meisje van den boulevard in Brighton geen moment meer uit zijn gedachten.

Een heer om mij te spreken?” zei Ellen Smith verbaasd, toen de directrice van het tehuis voor betrekkingzoekende meisjes haar waarschuwde, dat er een bezoeker voor haar was. Zij begreep niet wie het kon zijn, en begaf zich schoorvoetend naar de spreekkamer. Zij vond er een knappen, slanken jongeman met een gebronsd gezicht en keurig gekleed. Een beetje verbaasd merkte zij op, dat hij het eerst naar haar handen keek....

John Trevelyan zag, dat zij slechts een eenvoudig zilveren ringetje droeg en haalde opgelucht adem. „U kent mij waarschijnlijk niet meer,” begon hij met zijn diepe, klankrijke stem. „Ik herken u nog wel, maar uw naam is mij onbekend....”

Ellen schoot in den lach. „Hoe hebt u de directrice duidelijk weten te maken, wie u wilde spreken?” vroeg zij vrolijk. „Zij kwam regelrecht naar mij toe: een heer voor Ellen Smith....”

John Trevelyan lachte ook. Toen toonde hij haar het kiekje. „Het was voldoende haar dit te laten zien, juffrouw Ellen Smith.”

„Oh....” zei Ellen heel verbaasd. „Dit kiekje is jaren geleden gemaakt — is het érg brutaal te vragen, hoe u eraan gekomen bent?”

„Ik zal het u uitleggen, maar mag ik me éerst aan u voorstellen? Mijn naam is John Trevelyan. Die naam zegt u natuurlijk niets, maar....”

Ellen werd eensklaps bleek. „Die naam zegt me véél,” viel zij hem onwillekeurig in de rede. „Het is misschien onrechtvaardig en onredelijk van mij, maar ik heb iemand van dien naam leeren haten; kunt u zich dat voorstellen? Hij heeft meneer Owens arm geconcurrereerd en zó ben ik zonder betrekking gekomen. Onredelijk van me, vindt u niet?”

John Trevelyan gaf terstond antwoord. Hij ontstelde van haar woorden, ofschoon hij begreep, dat zij het niet zoo erg meende met dien haat. Maar gróóter nog, dan zijn ontsteltenis, was zijn verbazing. Het was 'n doolhof, dien het leven hem had binnen geleid — sinds dien dag in Brighton waren hun wegen schijnbaar hemelsbreed uit elkander gegaan, doch in werkelijkheid hadden zij zich herhaaldelijk gekruist, zij het dan ook met een verschillend einddoel. Het was zonderling — hoogst zonderling....

John Trevelyan haalde diep adem. „De man, dien u haat, ben ik — John Trevelyan van de Barry Houtimport Maatschappij,” ving hij aan. „Maar dat ben ik geworden door u.”

„Door mij?” vroeg Ellen verbluft. Er was nu niets te bespeuren van haat — noch in den klank van haar stem, nog in haar blik.

„Door u,” antwoordde hij met een lach. „Herinnert u zich nog, dat u jaren geleden een man in Brighton een half pond gaf voor een paar ansichtkaarten? U had een goeden dag, zei u, u liet toen óók dat kiekje vallen....”

Ellen sperde wijd haar oogen open. „Bent u dat?” vroeg zij ademloos.

„Dat ben ik. En alles, wat ik bezit, beschouw ik als door u verkregen.” Hij trad een pas op haar toe en zijn stem trilde eensklaps van ontroering. „Ik kwam naar Londen, om een vrouw te zoeken, Ellen. In Athene bezocht ik een bioscoop en daar ontdekte ik je verblijfplaats. Een opname van dit tehuis, begrijp je? Ik ben regelrecht hierheen gekomen, om je te vragen, of je nog vrij was, en of je mijn leven en succes wilde deelen. Je hebt gezegd, dat je John Trevelyan haat, maar dat kán je niet ernstig meenen. En nu zeker niet — nu je weet, dat je goede hart onbewust heeft meegewerkt aan den ondergang van John Owen. Of vergis ik me, Ellen....?”

Ellen stond daar als een steenen beeld — zij was verbijsterd van hetgeen zij hoorde. Zij verstond zijn vraag niet eens, doch toen hij zijn hand voor haar uitstreckte kwam zij tot zichzelf. Zij keek hem aan — las de bede in zijn oogen en ried zijn ontroering. Haar hart klopte onstuimig en dreef een vuurrooden blos naar haar gelaat. „Ik dank je, dat je me niet vergeten bent,” zei ze eenvoudig, terwijl ze haar hand in de zijne legde. Toen begon John Trevelyan te lachen — een diepe lach. De liefde had hem den weg uit den doolhof gewezen. Eén weg voor twee menschen, die voortaan samen door het leven zouden gaan.





Fotografen, die hun lens droog willen houden, moeten in Bergen dikwijls vanachter de beschuttende ruiten hun opnamen maken.

REGEN, REGEN, REGEN

Drie parapluiefabrieken in één stad en parapluiebakken met afvoerpijpen

Zoo ongeloofelijk als 't klinkt: er is ergens een stad, waar men niet de minste belangstelling heeft voor het weerbericht, ook niet in den zomer. Journalisten klagen, dat zij zoo'n on-

dankbaar baantje hebben, omdat velen in de krant alleen kijken naar het weerbericht en de advertenties, welke geen van beide door de persmensen geschreven worden, maar zelfs dat wordt in de

Noorsche stad Bergen niet gelezen, omdat het weerbericht daar geen nieuws kan brengen: het regent er altijd. Geen „regen en wind”, of „plaatselijke regenbuitjes” of „weinig of geen regen”, alleen maar: regen.

Toch heeft Bergen z'n voordelen; ten eerste is het er zoo warm als in geen enkele andere stad op denzelfden breedtegraad; onweersbuien zijn er even zeldzaam als krokodillen in het Sneeker meer, en ten derde duurt de dag er zoo lang dat, indien er het drieploegenstelsel, elk van zes uur, zou worden ingesteld, iedere ploeg nog tijd zou hebben om voor 't ontbijt zijn tuintje aan te harken, en men 's avonds

Ook paarden krijgen soms 'n parapluie boven hun kop.



De meest noodzakelijke kledingstukken in Bergen.

na sluitingstijd van de fabriek een fietstocht kan maken, zonder zich om een lantaarn te bekommeren. Maar men zou wel een regenjas nodig hebben! Regen hoort even goed bij Bergen als de havenpolitie en het belastingkantoor; nergens zijn zooveel parapluies nodig als daar; niemand kijkt er 's morgens naar de lucht; niemand vergeet er ooit regenjas of parapluie, en het verhaal van den zond-



In café's kunnen haastige klanten met hun natte jas in kleine boeren plaatsnemen, zoodat de een den ander niet hindert.



Visschers die hun eigen vangst ter markt brengen, kunnen hun regenuitrusting niet aan boord laten; aan land is het even nat als op zee.

vloed maakt hier geen indruk. Geen modeshow wordt er gehouden zonder een uitgebreide afdeling regenkleeding; regen kan er geen aanleiding zijn om een voetbalwedstrijd uit te stellen of de gymnastiekles in de openlucht, en de winkeliers kunnen niet klagen, dat de regen het winkelend publiek van de straat houdt. Er zijn drie flinke parapluiefabrieken, welke geen seizoendrukte kennen, want het is er altijd even druk; ongeveer iedere etalage heeft een rijke verzameling regenjassen, parapluies, regen-capes, regenhoeden en waterdichte schoenen. De kinderen spelen in den regen, de verloofden wandelen in den regen, buurvrouwen maken een praatje in den regen, straatredenaars spreken in den regen. Visschers zijn practisch nooit zonder Zuidwester en oliejas, want als zij van zee terugkomen en naar de markt gaan, regent het; uitvinders wijden hun genie aan familie-parapluies, parapluies voor schoothondjes, parapluies voor kinderwagens, parapluies voor voerman en paard tegelijk, en parapluies voor marktkooplieden. Een openluchtvoorstelling wordt in Bergen nooit gegeven. Het eenige goeds, dat men

ervan kan zeggen — eigenlijk wordt er nooit kwaad gesproken van den regen in Bergen — is, dat het een zachte, goed gehumeurde en welwillende regen is; striemende regenlagen en regenjachten in een flinken storm kent men er niet.

Het spreekt vanzelf, dat schouwburgen, hotels, café's en dergelijke inrichtingen zich niet kunnen behelpen met een gewonen parapluiebak, zooals wij die kennen in ons land, dat overigens ook een behoorlijke portie regen krijgt. De Berger parapluiebakken waren groot, maar liepen herhaaldelijk vol door de druipende regenschermen van de bezoekers; piccolo's en portiers moesten steeds volle bakken wegdragen en leeg brengen, totdat iemand het idee kreeg om aan dit ongemak eenvoudig en afdoende een einde te maken. Men maakte in de parapluie-garderobe aan alle bakken een afvoerpijp, welke naar buiten loopt, zoodat men naar de hoeveelheid water, dat uit de huis stroomt, kan schatten, hoeveel bezoekers er in een restaurant zijn.

Toen deze ingenieuze oplossing pas was uitgekomen, maakten hotels en café's er reclame mee, zooals men elders adverteert, dat alle hotelkamers voorzien zijn van bad of telefoon. De parapluies voor honden hadden minder succes, want de dieren, welke ermede uitgerust werden, wurmden zoo lang in hagen en hekken, tot het regenscherm met het kunstige samenstel van riemen en halsters op den grond lag.

Jongelui uit naburige plaatsen beweren, dat de Berger-regen een probaat schoonheidsmiddel is en dat er geen aardiger meisjes zijn dan de jonge Eva's van Bergen met hun glimmende regenmantels en hun frissche teint. De regen verhoogt hun charme. En toch heeft deze stad slechts één regenbui per jaar — maar die ééne bui duurt dan ook 365 dagen!

H. A.

De meisjes van Bergen, waar het altijd regent.





ZIJN MAAG

veroorzaakt zijn benauwende dromen.

Neen, deze man is niet beschonken en krankzinnig is hij evenmin. De nachtmerries die hem met schrik doen ontwaken zijn eenvoudig te wijten aan slechte spijsvertering. Als men eens een zekeren leeftijd achter zich heeft, verwerkt de maag het voedsel minder gemakkelijk en langzamer, voornamelijk wat zekere soorten voedsel betreft. Daardoor ontstaat gisting en een overmaat van aciditeit, in vele gevallen de oorzaak van slapeloosheid en gestoorde nachtrust, daar de abnormale spijsvertering een terugwerking op het zenuwgestel uitoefent, voornamelijk op de hersenen. Het is daarom een goede voorzorg, om onmiddellijk na de maaltijden en in elk geval wanneer men voedsel verorberd heeft dat bezwarend kan blijken, een half koffie-lepeltje Gebismureerd Magnesium in een beetje water te gebruiken. Het doet de overmaat van aciditeit verdwijnen en de gisting houdt op, alsmede de zure oprispingen, het gevoel van bezwaring en de maag-schroeiing. Een normale spijsvertering verzekert rustig slapen. U behoort daarom steeds Gebismureerd Magnesium onder Uw bereik te houden om de maagbezwaren, van welken aard ook, te voorkomen en te lenigen.

GEBISMUREERD MAGNESIUM

is verkrijgbaar bij alle Apothekers en Dro-
gisten tegen f11.— per flesch, of f1.75 per
grootte flesch, die voordeliger is



● Tangee is een wonder van een lippenstift. Zij kan Uw lippen niet hel-rood verven, want Tangee is geen verf, maar het bevat een wonderlijk bestand-deel, dat tijdens het gebruik haar kleur doet over-
gaan in een nuance, die voortreffelijk met Uw
eint zal harmonieëren. Dank zij haar speciale
crème-basis blijven Uw lippen zacht, jeugdig en
 aantrekkelijk. Tangee Crème Rouge kan precies
 hetzelfde voor Uw wangen doen. Ook hier geen
 kunstmatig effect meer!

ONOPGEMAAKT: Lippen zonder
enige make-up toonen dikwijls
bleek en doen U er ouder uitzien.

BEVERFD: Verf geeft Uw mond
iets onnatuurlijks en grofs; nie-
mand ziet dit gaarne.

TANGEE: Verhoogt het natuurlijke
rose van Uw lippen zonder de
indruk van make-up te geven.



Waar niet verkrijgbaar schrijft aan den importeur:
Jacq. Mot Jr., Sarphatistraat 115, Amsterdam

VEEREN VAN VOGELS GETELD



Geleerden doen altijd eigenaardige
dingen. Misschien was dit wel
het vreemdste, dat zij den laat-
sten tijd gedaan hadden: de veeren
van vogels laten tellen. Een leek kan
dit onzinnig vinden. Wat komt 't er
voor een leek op aan, hoeveel veeren
een vogel heeft? De wetenschap echter
is er benieuwd naar.

Er werd over die kwestie nogal ge-
twist, en dus besloot dr. A. Wetmore,
die te New York o.a. directeur van twee
musea en van den dierentuin is, aan
't tellen te slaan. Raden of schatten
vond hij, als wetenschappelijk mensch,
natuurlijk te min.

Er werden geen vogels expres geko-
zen en gedood, om hun veeren te tellen.
Er kwamen vanzelf wel doode dieren,
die zich dood vlogen tegen het Washing-
ton-monument bijvoorbeeld. Die, en
andere werden bewaard. Alleen vogels,
die in den natuurstaat leefden: veeren
van kanarievogeltjes werden niet geteld.

De vogels werden heel voorzichtig
behandeld. Veeren, die ze verloren,
werden bewaard, anders klopte de tel-
ling niet. Als 't warm weer was, gingen
de doode dieren in de ijskast, tot ze
aan de heurt kwamen. Was 't koud,
dan werden ze verre gehouden van ver-
warmingstoestellen.

Een bediende op 't kantoor van Wet-
more kreeg bezoek van een zusje uit
Buffalo. Deze jongedame, Marie Sie-
brecht, werd door den geleerde uit-
gekozen, om de telling te verrichten,
onder zijn persoonlijke leiding. Het was
een karweitje, dat maanden en maanden
in beslag nam.

Aangezien de geleerden al jaren
gekibbeld hadden over het aantal vogel-
veeren, werd de gelegenheid, om ze nu
eens echt te tellen, met instemming
en blijdschap gevierd. Een wetenschap-
pelijk instituut stelde geld voor de
onderneming beschikbaar.

Marie kreeg een kamer in het Natio-
naal Museum als werkkamer en in dat
vertrek arbeide zij lang en nauwgezet
aan haar taak.

Zij begon te tellen, en telde door en
telde maar steeds, dag in dag uit,
honderden en honderden veeren van
een vogel en dan van een anderen.
Het dous werd niet meegeteld, alleen
de aparte veeren. Zij trok die stuk voor
stuk uit met een fijn pincet, en onder
't uittrekken telde zij. Ze werden bij
honderdtallen saamgevoegd, en om
ieder honderdtal ging een elastiekje.
Secuurder werkje kan men zich niet
denken. Werd de jongedame gestoord,
dan schreef zij aanstonds op, tot welk
getal zij geteld had, om zeker te zijn
dat er geen vergissing ontstond. Zoo
ging zij door, tot een vogel heelemaal
kaal was.

Dr. Wetmore, een echte vogelvriend
en -kenner, had zich al jaren afge-

vraagd, hoe 't bij heet weer met hun
veeren ging. Nu werd bewezen, dat het
aantal veeren bij de meeste vogels aan-
merkelijk verschilt naar het seizoen.
Ook bij onze gevederde vrienden regelt
zich het pakje naar de behoefte. Van
achtenzeventig vogelsoorten werden de
veeren geteld. De waarneming is dus
voldoende volledig. Bij alle onderzochte
soorten vertoonde het aantal veeren
duidelijke verschillen naar het seizoen.

Marie begon iederen morgen met een
nieuw vogel, en als zij de veeren
geteld had, schreef zij het aantal op
in een boek. Bij verandering van seizoen
begon zij opnieuw, dezelfde achten-
zeventig soorten. De uitkomsten konden
derhalve met die van de vorige telling
vergeleken worden. Zoo kwam zij te
weten, dat meesjes in den winter 1700
veeren hebben, om warm te blijven,
en slechts 1400, om hen in den zomer
tegen de zonnehitte te beschermen. In
de lente verliezen zij 300 stuks. De
distelvink kleedt zich in de warme dagen
nog dunner: die legt van Februari tot
eind Juni 500 veeren af.

„Wij deden een interessante ontdek-
king bij de spechten,” vertelt dr. Wet-
more. „Hoewel er een aanmerkelijk
verschil in grootte bestaat tusschen
den harigen en donzigen specht” —
twee soorten, die alleen in Amerika
voorkomen — „hebben ze toch precies
evenveel veeren.”

Na den rui krijgt de vogel een nieuw
veerenpakje, dat een jaar meemoet.
Het grootste deel der nieuwe veeren
komt ineens, maar een ander deel komt
er geleidelijk bij, naarmate het kouder
wordt. Een uitzondering op dien regel
maken de vogels, die vroeg in 't seizoen
naar 't Zuiden verhuizen. Zij krijgen
blijkbaar ineens een compleet costume
voor hun reis — noemenswaardige ver-
andering van klimaat hoeven zij name-
lijk niet te ondergaan.

De meeste vogels, die aan de telling
onderworpen werden, hadden minder
dan tweeduizend veeren. Sommige ech-
ter hadden er veel meer. De purperen
merel bleek er 2760 te hebben. Een
soort gors wint 't van hem met 2775.
Het mannelijke rijstvogeltje bracht het
in 't voorjaar een eindje over de 3000.
De wilde eend (volwassen wijfje) sloeg
alle met omtrent 11000.

Over 't aantal veeren van kippen
bestond vroeger groot verschil van
mening. De Plymouth-rock bleek er
ruim 8000 te hebben, maar 't is dan
ook een danig groote vogel. De gento-
pinguin had vijftig veeren per vier-
kanten centimeter. Het precieze aantal
veeren, dat op iederen vogel gevonden
werd, is opgeschreven en wordt be-
waard in de archieven van het Natio-
naal Museum. Daar kan ieder belang-
hebbende de verworven gegevens bestu-
deeren.

BIJNA VERLOOR ZIJ HAAR BETREKKING!



OLIJFOLIE IS ONGEËVENAARD VOOR HET VERZACHTEN EN VERFRAAIEN VAN DE HUID.

Millioenen vrouwen vinden haat bij de
eenvoudige Palmolive behandeling!
Masseer 's morgens en 's avonds gedu-
rende twee minuten met het overvloei-
de schuim van Palmolive zeep. Af-
spoelen met warm, dan met koud water.

Deze behandeling geeft Uw huid de
frischheid der jeugd terug, dank zij
de groote hoeveelheid kostelijke
olijfolie die in Palmolive
verwerkt wordt. De
prijs is zoo laag ge-
steld dat U Palmolive
ook voor Uw
bad gebruiken
kunt. Zóó laat
U de geheele
huid mee-genie-
ten van de welda-
dige werking dezer
wereldberoemde
schoonheids-zeep.



DE STAD AMSTERDAM

KANTOOR: N.Z. VOORBURG WAL 262 - AMSTERDAM
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 33170 - GIRONUMMER 97946



WOENSDAG, TROUWDAG. BIJ HET STADHUIS



In opdracht van de V. V. V. te Bilthoven wordt een propagandafilm voor het natuurschoon gemaakt. Zondag vervaardigde de camera-man Thomson de eerste opnamen.

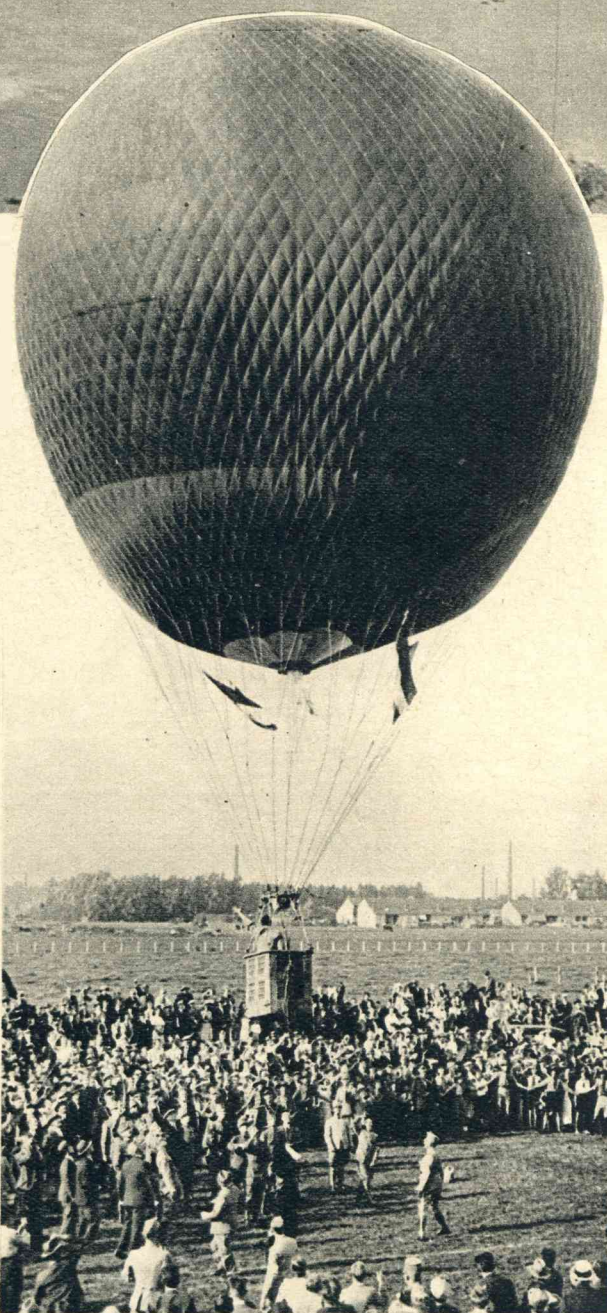
Binnen de grenzen



De Kynologenclub „De Hojstad” te 's-Gravenhage organiseerde een propaganda-tocht langs den Boulevard te Scheveningen voor de hondententoonstelling.



Te Maastricht werd Zondag een propagandadag voor de reddingsbrigade gehouden. Leden van de brigade springen gekleed van de St. Servaasbrug.



Ter gelegenheid van den Landstormdag te Alphen a/d Rijn, georganiseerd door de gewestelijke landstormcommissie „Zuid-Holland”, maakte de heer Jan de Vogelaar een tocht met z'n ballon „Monchi II”.



Een van de meest geslaagde onderdelen van de feesten te Beverwijk, vorige week gehouden ter viering der aaneensluiting van Beverwijk en Wijk aan Zee en Duin, was de historische optocht die door de aardbeienstad trok.

De zangvereniging „Concordia” te West-zaan vierde kortgeleden het 35-jarig bestaan, bij welke gelegenheid het eigen gebouw der vereniging in gebruik werd genomen. Het bestuur met den heer Kuil (tweede van links), lid vanaf de oprichting en 34 jaar penningmeester.



Te Noordwijk werd de Zuidboulevard herdoopt in Koningin Astrid-Boulevard, ter herinnering aan wijlen de Belgische koningin.



Ter viering van het 40-jarig bestaan van het janfarecorps „Onderling Genoegen” te Krommenie werd in het Agatha-park een muziekconcours gehouden. — Oost-Knollendam treedt op.

Nu het kanaal Kolhorn—de Stolpen is geopend, is men bezig aan de voltooiing van een kanaal Kolhorn—Langendijk—Alkmaar. Bij Langendijk worden de opritten gemaakt voor de brug, die reeds over het kanaal gebouwd is.



Sinds onze laatste opgave keerden wij te zamen met onze zusterbladen op grond van onze

Gratis ongevalverzekering

de volgende bedragen uit aan:

de Wed. van A. Spaan, Rustenburgerstr. 447, Amsterdam f.	600.—
de Wed. van G. Blonk, Halleijstraat 42 a, Schiedam ..	300.—
de Wed. van N. M. Thijssens, Akkerstraat 1, Heeze ..	500.—
de Wed. van W. Blom, J. v. Nieuwenhuisstr. 24, Alphen a/d R. ..	600.—
de Wed. van J. Meert, Molenstraat 43, Vlissingen	600.—
de Wed. van R. Sterk, Von Zesenstraat 111, Amsterdam ..	600.—
C. van Geemen, Ringdijk 80, Sloterdijk	300.—
de Wed. van J. H. Rikken, Diergaardesingel 42 B, R'dam ..	600.—
J. P. W. Moonen, Burgem. Lemmensstraat 181,	
Lindenheuvel-Geleen ..	250.—
de Wed. J. W. Schmetz, Koning Willem III straat 10,	
Eijgelshoven ..	250.—
de Wed. van W. de Graaf, Walnootstraat 12, Utrecht ..	600.—
G. J. Nijenhuis, Gerststraat 38, Enschede	300.—
P. Barrois, Vrijthof 7, Echt	250.—
P. Meeuwissen, Schildstraat 3, Brunssum	250.—
G. Odekerken, Rijksweg 251, Berg en Terblijt	125.—

f. 6125.—

Vorig totaal bedrag „ 350836.—

Nieuw totaal..... f. 356961.—



Een okapi, welke door een Afrikaansche expeditie gevangen werd.

☆ REUZEN ☆

onzer dagen

Dit zijn de gouden dagen voor onzen dieren-tuin, of die nu in 't hartje onzer groote steden, of, naar nieuwer mode, in weidsche natuurparken zijn ingericht.

Zon en zomer drijven nu eenmaal de bevolking van de stad naar het land en — andersom, maar de sensatie van den diertuin blijft altijd nummer één van het program, en de Amsterdammer, die in zijn Artis misschien nog nooit een voet heeft gezet, dwaalt nu tusschen de dierencollecties rondom den Grebbeberg.

Voor al in de laatste jaren zijn de levenscondities, ook voor de zeldzaamste en gevoeligste diersoorten, zóó kundig verbeterd, dat er maar weinig wonderen van 't dierenrijk zijn, die u in onze dierenparken niet aantreft.

Maar ook voor een diertuin-directeur blijft er altijd nog wel wat te wenschen over. Toen ik een hunner eens vroeg, wat z'n liefste nog on vervulde wensch wel zijn zou, antwoordde hij zonder dralen: „Een okapi!”, omdat, tot dan toe nog geen enkele diergaarde er een bezeten had en een dier, dat wel een kruising lijkt van zebra en giraffe, zeker een van de vreemdste van alle vreemde schepselen is, die Afrika heeft opgeleverd.

Maar sedert dien is er een okapi te zien geweest in Engeland: de huidige koning Edward VIII schonk hem aan de London Zoological Gardens, toen hij er een van de Belgische koninklijke familie ten geschenke gekregen had.

Ook de diertuin te Antwerpen bezat voor korten tijd een okapi — doch het dier is inmiddels overleden.

Dat feit heeft de begeerlijkheid van een okapi voor de andere diertuinen natuurlijk een ietsje verminderd en onze zegsman had nu zijn zinnen gezet op een reuzen-aardworm...

O neen, in wetenschappelijk opzicht is een okapi en misschien nog wel een dozijntje andere zeldzaamheden nog altijd heel wat belangrijker dan een reuzen-aardworm, en biologen genoeg zouden er zijn, die een stuk van hun leven geven wilden voor een reuzen-panda, een witten rhinoceros, een Borneoschen kikvorsch en tal van andere rariteiten der natuur, die ze nimmer aanschouwen zullen. Maar een diergaarde-leider voelt ook een beetje mee met zijn publiek, dat hij graag op 'n goeie morgen ver-steld zou willen zien staan voor een groote glazen

kooi in zijn reptielenhuis met een bijna vier meter langen visch-wurm er in!

Het zijn de reuzen onder de dieren, die op de bezoekers altijd den fascineerendsten, den blijvendsten indruk maken. En als het mogelijk was alle thans nog steeds levende reuzen-soorten van allerlei dieren bijeen te brengen, zij aan zij met hun kleinere, voor ons normalere familieleden, dan zou dat zeker de merkwaardigste en sensationeelste dierenverzameling ter wereld zijn.

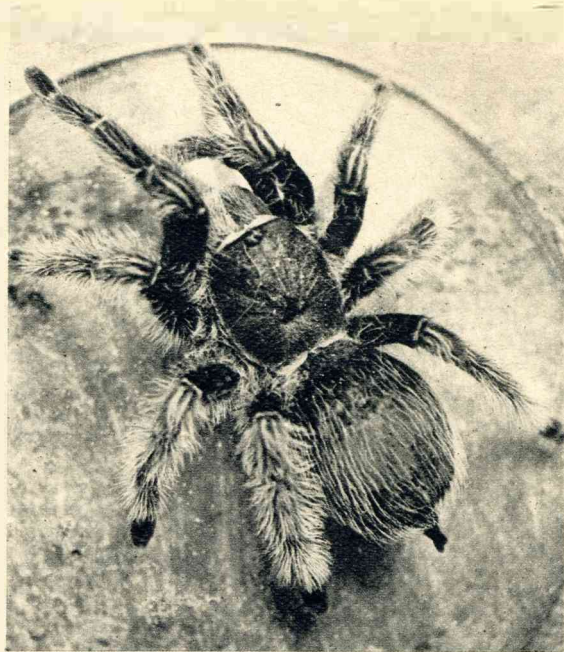
En nu spreken we natuurlijk over de werkelijke reuzen, niet over de wat abnormaal uitgegroeide gewone exemplaren, want overvloed aan voedsel en andere uitzonderlijk gunstige levensomstandigheden kunnen oorzaak zijn dat een exemplaar van een kleinere soort extra groote afmetingen aanneemt, maar dan zijn z'n verhoudingen toch abnormaal en niet blijvend. De echte reuzen zijn geboren reuzen.

Zoo leven er uitsluitend op Komodo, een onzer Oost-Indische eilanden, nog een soort reuzen-hagedissen: de New Yorksche Zoö heeft er een paar maal een bezeten van bijna drie meter lengte. Maar de jagers hebben er gezien van wel bijna vier meter lang! Wie zal ont-

kennen, dat dit reuzen zijn onder de hagedissen!

In 1934 waren er in New York weer een paar van die „draken” aangevoerd en dadelijk was er natuurlijk een legertje persfotografen bij de hand om deze knapen te portretteeren. Maar ofschoon half Mei, was het toch nog gevaarlijk koel om de nieuwe Zoolbewoners in de buitenkooien te laten: ze moesten voorloopig nog gehuisvest blijven in een glazen kooi aan het einde van het reptielenhuis, die steeds op tropische temperatuur gehouden wordt terwille van andere hagedissen, waarvan er sommigen de „draken” van Komodo wel haast in lengte, maar toch lang niet in omvang evenaren. Daar moesten de camera's en de schijnwerpers worden opgesteld.

De oppasser hield de dieren op veiligen afstand door zelf, zijn beenen met stevige planken beschut-tend, voortdurend eieren binnen het bereik der ontzaglijke muilen te rollen. Geen oogenblik verloor hij de log schuifelende dieren uit het oog, de bliksem-



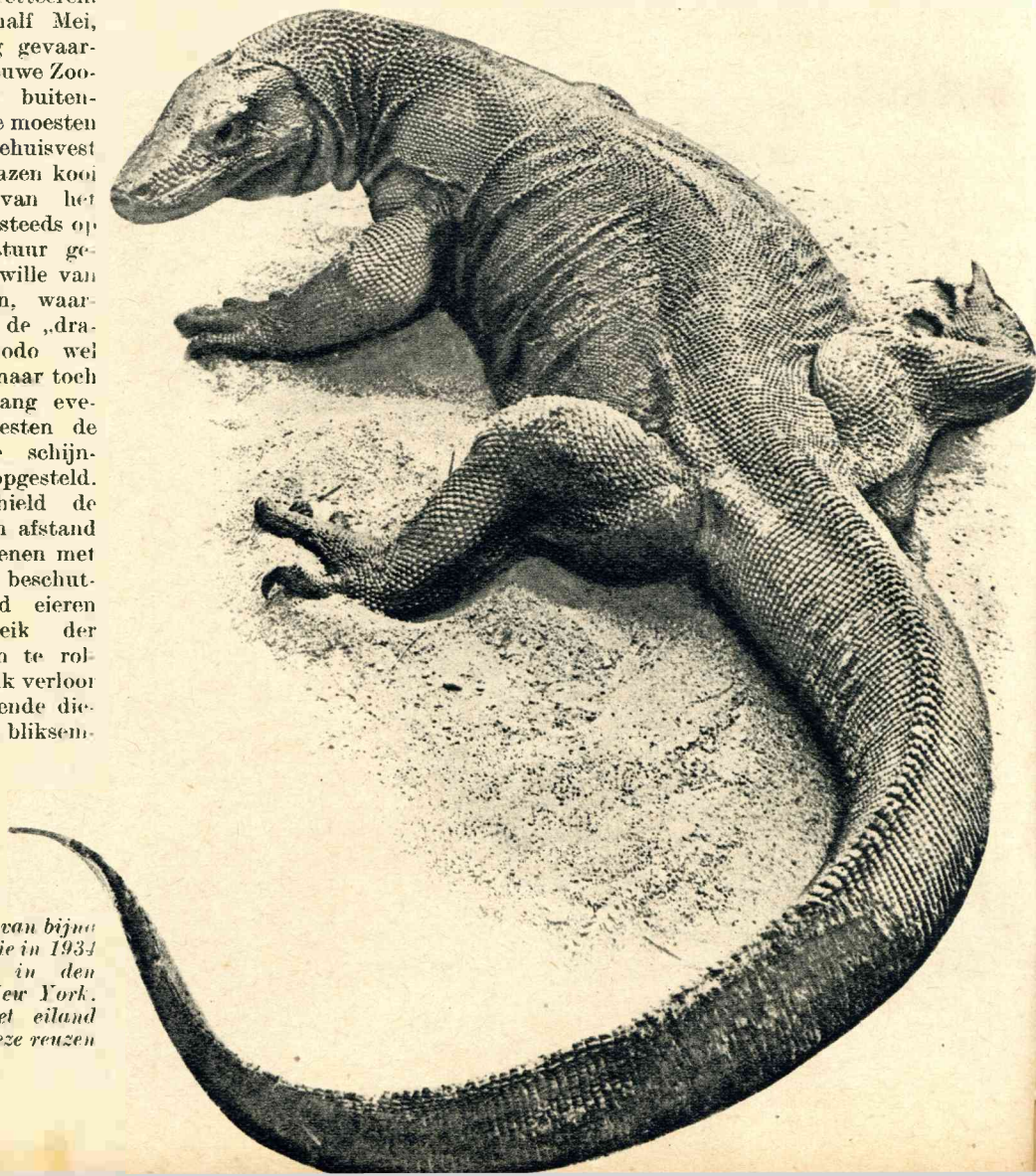
De vogel-etende spin uit Artis te Amsterdam.

snelle beweging der lange, gevorkte tongen, de machtige staarten, die hem bij de geringste achteloosheid met één slag vellen konden.

Daar voelde hij plotseling iets over zijn schoen kruipen. Jaren van omgang met slangen hadden hem er in getraind, volmaakt stil te blijven staan, wanneer ieder ander door een sprong of een andere plotseling beweging zijn schrik getoond zou hebben. Het kon toch zeker geen reuzen-hagedis zijn, die hem op de teenen trapt. Hij keek rustig omlaag — het was niets dan een nietig klein hagedisje: zijn grauwe, geschubde rug en staart waren nog even te zien, voor het onder de verwarmingshuizen verdween.

Hoe 't daar binnen gekomen was — een raadsel. Dozijnen van die kleine bewonertjes van rotsholen, steenhoopen, houttafels, komen er ieder jaar in een diergaarde — nu en dan ontsnapt er 'ns een en geniet van zijn vrijheid tot een oppasser hem betrapt.

Wat een contrast! Twee hagedissen, afstammelingen van een zelfde geslacht uit den Permtijd, misschien tweehonderd miljoen jaar geleden, één wiens afmetingen tien, twaalf centimeter niet



Een reuzenwaraan van bijna drie meter lengte, die in 1934 werd opgenomen in den Dierentuin van New York. Uitsluitend op het eiland Komodo komen deze reuzen nog voor.

te boven gaan, de ander een ware reus van twee-, drieeneenhalfen meter. Als de fotografen de beide achterneven tegelijk hadden kunnen fotograferen, zouden hun opnamen nog wel zoo sensationeel zijn geweest.

De reuzen-schildpad van de Galapagos-eilanden draagt zijn naam al evenzeer met eere.

Het schijnt, dat onder de gunstigste omstandigheden van klimaat en voeding deze grootste der levende schildpadden de ontzaglijke afmetingen hunner praehistorische voorouders van vijftig, zestig miljoen jaren her nog aardig benaderen zouden. Driehonderd pond en een lengte van een meter twintig, gemeten over het schild, is vrij normaal voor deze dieren. En fossiele beddingen uit het lagere plioceen, die men aantrof in de Siwalik-heuvels van Engelsch-Indië hebben het geraamte opgeleverd van een uitgestorven land-schildpad, die twee meter veertig was over het schild.

Lord Rothschild heeft in zijn collectie te Tring (Engeland) een schildpad bezeten, die ten slotte 593 pond woog: dat zal wel ongeveer het uiterste bereikbare gewicht van een Galapagos-schildpad zijn, maar het is duidelijk, dat hier dan ook met recht van een reus gesproken mag worden.

Maar natuurlijk komen de „reuzen” voor in allerlei afmeting. Een diertje van een centimeter lang kan een reus heeten, wanneer de normale lengte van zijn verwanten maar een millimeter bedraagt.

Kent u de reuzen-spin uit de tropen, de zoogenaamde vogel-spin? Die is in dierentuin-verzamelingen geregeld te vinden — haar normaal uitgespreide pooten beslaan een spanning van hoogstens een twintig centimeter. Maar vergelijk die grootte 'ns met die van de kruisspin, die haar web tusschen uw bessenstruiken spint!

Het valt niet moeilijk, zoo menige reuzensoort uit het huidig dierenrijk te registreren.

Het reuzen-gordeldier van Zuid-Amerika bijvoorbeeld, dat nog vijfmaal grooter is dan de acht- of zelfs negenringige gordeldieren uit andere streken.

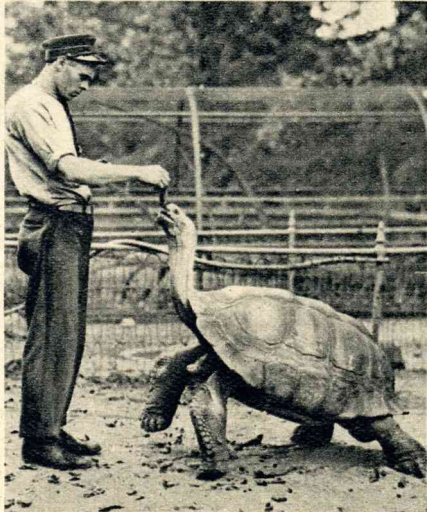
De reuzen-miereneter, ook uit Zuid-Amerika, meet van het puntje van zijn suffelenden neus tot het eind van het aardige kwastje van zijn staart bijna een meter tachtig: andere rasgenooten brengen het niet verder dan zestig centimeter. Daar is de reuzen-kangoeroe, dit merkwaardig product uit Australië (waar bijna elk dier in een of ander opzicht iets merkwaardigs heeft). Branick's reuzen-rat. De reuzen-zeeschildpad, die een gewicht kan halen van duizend

pond, terwijl de normale zee-schildpad zestig, zeventig pond wordt.

En behalve deze erkende reuzen zijn er nog die machtige dieren, die het praedicaat reuzen wel niet officieel voor hun naam voeren, maar het toch ten volle verdienen zouden. Zooals bijvoorbeeld de Ganges-snavel-krokodil, die van kop tot staart circa tien meter lang wordt.

Naast den Cubaanschen krokodil, die zelden boven de twee-en-een-halven meter komt, mocht dit grootste van alle reptielen zeker wel de reuzen-krokodil genoemd worden.

Ja, er leven nog reuzen in onze dagen, al zullen we dan ook nooit meer de gelijke ontmoeten van den fameuzen brontosaurus, dertig ton vleesch en



De reuzen-schildpad in den Dierentuin te New York.

been, gestuurd door het vage benul van een pond hersenen. Want sedert de voorhistorische tijden zijn alle rassen van zoogdieren, vogels, reptielen en amphibieën veel kleiner vertegenwoordigers gaan voortbrengen.

Zal het geslacht der reuzen eens geheel uitgestorven raken?

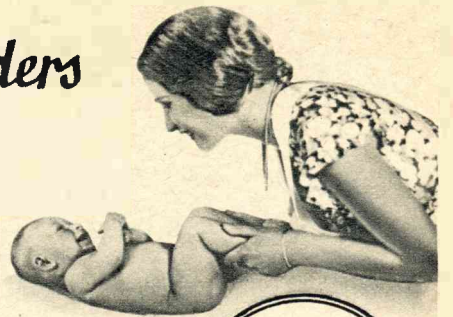
Dat lijkt waarschijnlijk. Want de reuzen-dieren onzer dagen lijken niet bijzonder goed uitgerust om den strijd om het bestaan vol te houden, en lang voor de kleinere diersoorten verdwijnen zullen in den langzamen, maar onontkoombaren molen der evolutie, zullen de reuzen ongetwijfeld geheel uitgestorven zijn — ook de reuzen, die wij te huidige dagen nog kennen.

Maar dat heeft den tijd nog.

Ondertusschen kunnen we nog blijven hopen, dat op een goeden dag onze dierentuin nog eens een okapi, een reuzen-panda of een reuzen-aardworm aangeboden krijgt.

Gelukkige moeders

gezonde kinderen! Het gebruik van Vasenol Wond- en Kinderpoeder en Vasenol Wond- en Kindercrème verzekert ook Uw lieveling een gezonde huid en opgewektheid. Goedkoop en spaarzaam in het gebruik. Daarom in elke kinderkamer



Vasenol

Wond- en Kinderpoeder
Wond- en Kindercrème

Gr. strooibus 50 Cts.
Kl. strooibus 30 Cts.
Navulzakjes à 35 cent
maken het gebruik
goedkoop!



De origineele en ongeëvenaarde film!

REGULAR:

voor alledaagsche opnamen buitenshuis, bij helder weer.

VERICHROME:

bij twijfelachtig en somber weer voor alle opnamen.

PANATOMIC:

de fijnkorrel film, ook voor kleinbeeldcamera's.

S.S.

PANCHROMATISCH:

voor moeilijke opnamen, b.v. binnenshuis, bij kunstlicht of 's avonds laat.

8 6 X 9 cm
opnamen
„Regular”
45 ct.



Kodak Film

Koop Uw film bij den bona-fide foto-handelaar.



De reuzen-kangoeroe uit Artis.



POLITIE!

MARÉCHAUSSEE
MILITAIRE POLITIE
KOMMIES BIJ DE DOUANE

Regelmatig wordt een groot aantal van onze Cursisten bij deze corpsen geplaatst. Wij leiden sinds jaren jongelui, die alleen de lagere school hebben doorlopen, met succes op. Vraag inlichtingen; het verplicht U tot niets. Vermeld Uw geboortedatum. In ons antwoord delen wij U namen en adressen mede van onlangs geslaagde en geplaatste Cursisten.

ASSO INSTITUUT VOOR
BRIEFONDERWIJS
ERNST CASIMIRLAAN 26 - ARNHEM

Dir. J. VAN DER BIJ - HOOFDONDERWIJZER



In dit huis te Philadelphia werd de Amerikaansche vlag geboren. Toen het continentale congres van 14 Juni 1777 het ontwerp voor een nationale vlag had gedgekeurd, werd aan Betsy Ross de uitvoering ervan opgedragen. Ze aanvaardde deze opdracht en stelde zelfs een wijziging in het model voor — nl. de zespuntige ster in een vijfpuntige te veranderen. Het congres stemde er gaarne mee in. Betsy Ross kreeg later het recht alle regeeringsvlaggen te mogen maken. Ze stierf in 1836 en de zaak werd door haar dochter voortgezet tot 1857.

Van alles en overal



Te Batavia en omstreken werd dit jaar voor 't eerst een vierdaagsche lange afstand-marsch gehouden. De verkeerspolitie van Batavia op stap.



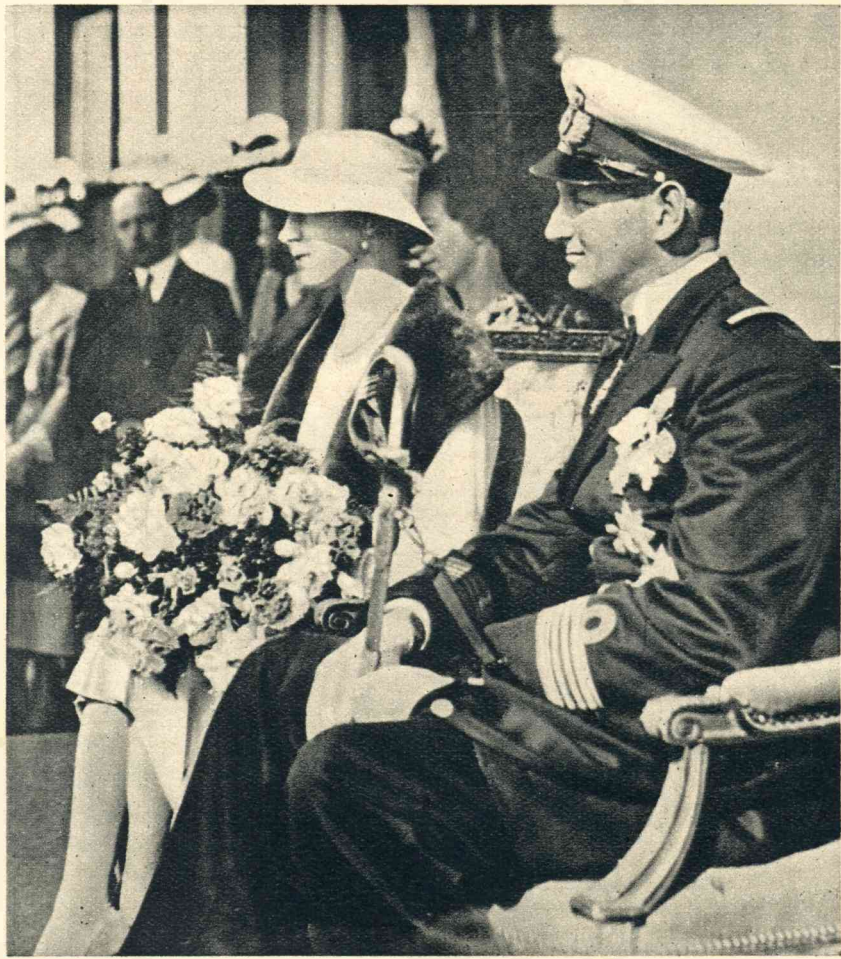
Onder 't Paddington station te Londen bevindt zich een geheele onder-aardsche stad. Ze bestaat uit cantines, een postkantoor, een politie-bureau, bad-gelegenheden voor personeel, opslagplaatsen voor aardewerk, tafellinnen, beddegred, kruidenierswaren, vleesch, etc. In het aardewerk-magazijn zijn niet minder dan 750.000 borden, glazen, schotels, koppen en potten opgeslagen. De Great Western Railway rekent ieder jaar op een schade van 10.000 pond wegens diefstal en breken van aardewerk!

Overeenkomstig het luchtafweer-programma der Engelsche regeering zijn politie en brandweer der voornaamste steden thans toegerust met gasdichte pakken, gasmaskers, ziekenwagens etc. om in geval van een luchtaanval onmiddellijk hulp te kunnen verleenen. De brandweer van Bradford houdt in samenwerking met de politie haar eerste oefeningen in de nieuwe costuums.





In de haven van Brixham (Engeland) werd vorige week de jaarlijkse „Fishermen's Regatta" gehouden. Vanaf de klippen slaan de bezoekers de prachtige races gade.

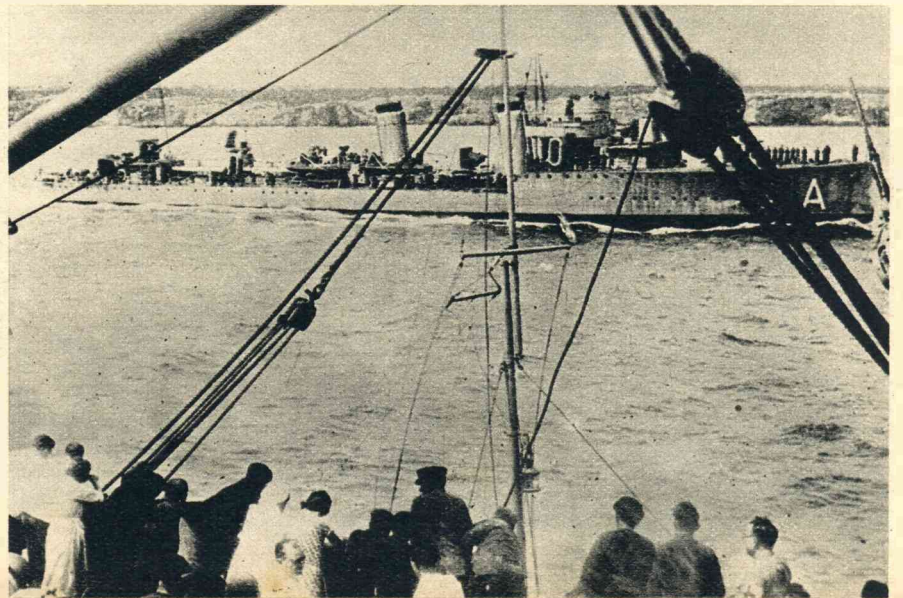


Kroonprins Frederik en kroonprinses Ingrid van Denemarken brengen hun vakantie door in het historische slot te Graasten. Ze werden door de bewoners der streek op plechtige wijze ontvangen.

De burgeroorlog in Spanje. De regeringstorpidojager „Almirante Antequera" begeleidt een troepentransportschip naar Majorca.



De burgeroorlog in Spanje. Nationalistische troepen verdekt opgesteld langs een bergweg in de Sierra de Guadarrama.





Een nieuwe vacatieschool is opgericht aan den rand van de stad, in het zand bij de Bernard Zweerskade.

VACANTIE IN DE STAD



Artis blijft een geschikt doel voor uitstapjes-binnen-de-stad.

Veel meer dan vroeger beteekent vakantie: reistijd; vroeger stond een bootreis op den Rijn of een uitstapje naar de Ardennen ongeveer gelijk aan een wereldreis, tegenwoordig is zooiets de moeite niet waard om er over te spreken, en voelt men zich pas echt reiziger, als Zwitserland of Hongarije het doel is en het een kwestie is van dagenlange reizen en nachttreinen. In de vakantie moet men „er uit zijn”, vreemde mensen en dingen zien om eigen omgeving te vergeten, om alle gedachten aan werk en dagelijksche sleur te verbannen, en daarna des te frisscher en krachtiger den arbeid weer op te nemen. Door al dat reizen spant men zich dikwijls meer in dan gedurende het overige jaar en heeft men na de vakantie nog een extra-vacantie noodig om op verhaal te komen. De eigenlijke beteekenis van vakantie, het vrij zijn, heeft men uit het oog verloren; vakantie is niet op de eerste plaats boot, vliegmaschine, trein of tandem, maar het genot dat men niet werkt. Vakantie is 'n stelletje Zondagen achter elkaar. De jeugd geeft ons hierin het voorbeeld. Ondanks vakantie-kinderkolonies en andere zegenrijke in-

stellingen moeten vele kinderen hun vakantie in de stad doorbrengen. Niet allen hebben het geluk, dat zij uit logeeren gaan, en ofschoon de fiets tegenwoordig de geheele familie naar buiten brengt, kan men in de vakantie toch iederen dag zien, dat een groot deel van de schooljeugd zijn schoolvrije tijd in de stad doorbrengt. Voor deze kinderen beteekent de vakantie alleen, dat de school niet op hen wacht en dat zij ook kunnen spelen tusschen negen en twaalf en van twee tot vier. Er kunnen lange wandelingen gemaakt worden en de afspraak voor een hengelpartijtje behoeft geen rekening te



Ook buiten speeltuinen en vacatiescholen houdt de jeugd klim- en klauteroefeningen, maar dan is 't nooit zoo veilig.





In den speeltuin.



Winkelen met moeder is altijd een prettige vakantiebezigheid.

houden met de schooltijden; kinderen, die niet geheel verstoken zijn van fantasie en 'n beetje initiatief, vinden wel hun amusement in en bij de stad, al zou men wenschen, dat allen vier weken op de Veluwe of aan het strand konden doorbrengen. De parken staan open (gelukkig mag de jeugd nu ook op grasvelden spelen; vroeger mocht men vooral niet de hekjes overschrijden), en het is verwonderlijk, hoe lang en hoe dikwijls kinderen zich in de straat kunnen vermaken; lange wandelingen worden gemaakt naar Schellingwoude en langs het Jaagpad, naar Schiphol en naar het IJ, waar sommigen zoo lang het pont-personeel te slim af zijn, dat zij den geheelen middag heen en weer varen; er wordt gezwommen in de Schinkel, in het IJsselmeer bij Zeeburg en in het Noordzeekanaal, en de groezeligste Amsterdamsche gracht lijkt nog geschikt vischwater te zijn voor stekeltjes.

Niettemin blijft het een feit, dat de vakantie vaak een lastig probleem is en dat vier vrije weken in de stad behoorlijk wat kattenkwaad kunnen opleveren. Daarom vooral zal iedereen, ook al heeft men zelf „als ouder zijnde” niet het vakantieprobleem op te lossen, hartelijk het werk der vacatiescholen toejuichen. De jeugd kan er den geheelen dag doorbrengen met spelletjes, knutselwerk en allerlei gezellige bezigheden, zonder dat de ouders vreeselijke dingen behoeven te fantaseeren over de ongelukken, welke de kinderen op straat kunnen bedreigen. En de naam zelf is een der mooiste dingen van dit werk; want bestaat er voor kinderen een prettiger en leuker sensatie dan naar een schóól te gaan met slechts één vak: spelen? H. K.

Een oude Amsterdamsche sport, stekeltjes rangen.

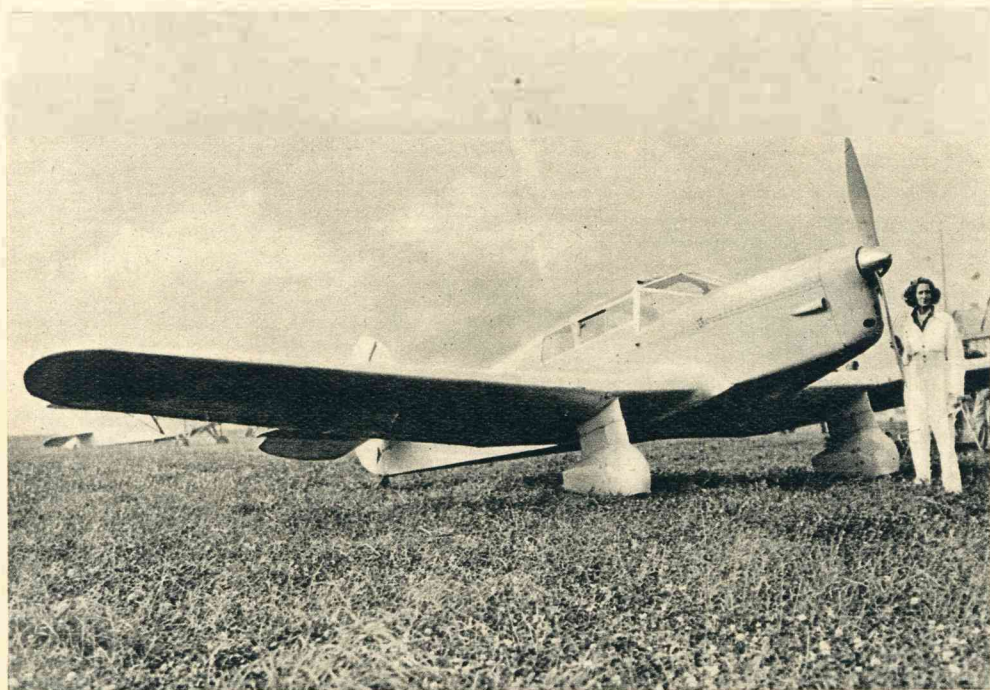


Kampeeren in de stad.



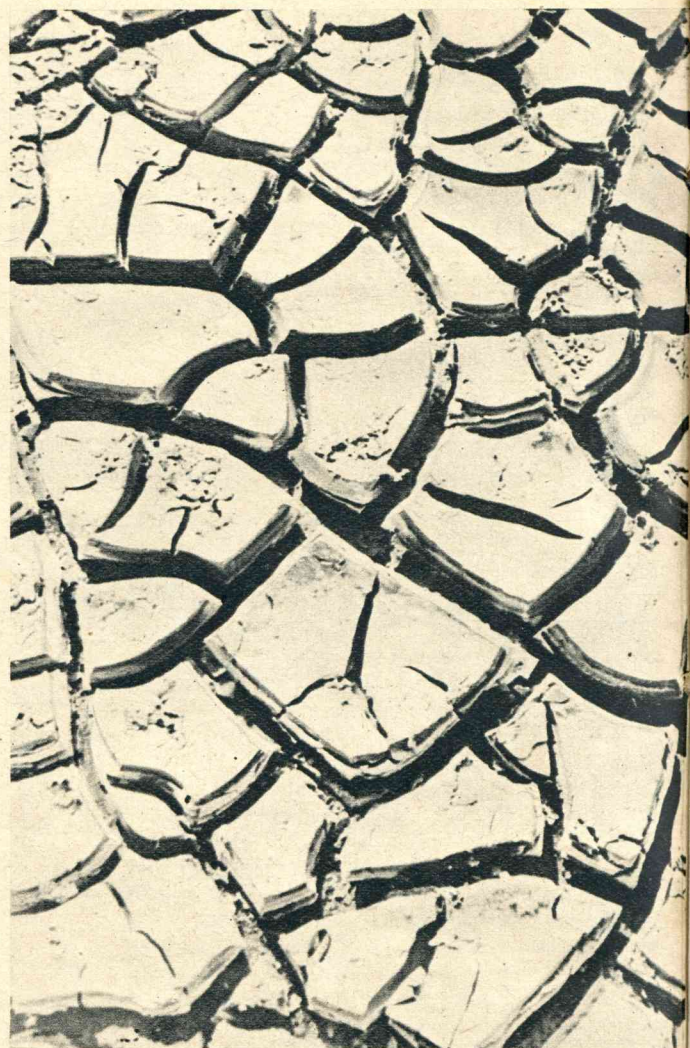
„Joan“, het nijlpaard van den Londenschen dierentuin, krijgt een smakelijk hapje.

Curiosa



Mrs. Beryl Markham, een Engelsche dame, is van plan met haar Vega Gull-vliegtuig een non-stop-vlucht van Londen naar New York te maken.

Een aardige foto uit het plaatsje Faversham (Zuid-Engeland), waar de pruimen oogst op het oogenblik in rollen gang is.



De jongste hittegolf in de Vereenigde Staten heeft uitgestrekte gebieden in ware woestijnen veranderd. Hierboven een foto van een rivierbedding — de grond is door de ontzettende droogte geheel verbrokken.





Ajax opende Zondag j.l. reeds het voetbalseizoen in De Meer met een wedstrijd tegen Wacker. Het resultaat was een gelijk spel (3-3). Moment voor het doel der gasten.

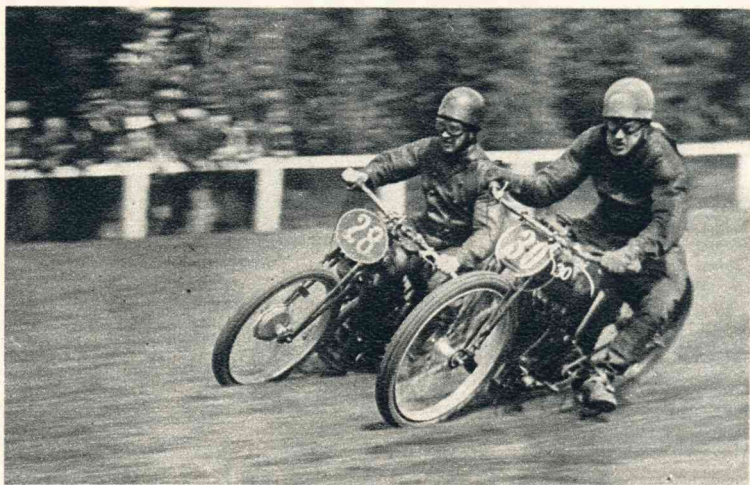


Op het Alkmaarsche Sportpark ronden Zondag j.l. wederom motorsnelheidswedstrijden plaats. De start van alle deelnemers.

SPORT VAN DE WEEK



De atletiekwedstrijden om den Prins Hendrikbeker te 's-Gravenhage. Mesman Schultz (voor) won de 110 m. horden voor den Haarlemmer Kaan (geheel links).



Motorsnelheidswedstrijden op de grasbaan te Alkmaar. A. Hartman (links) en P. Muller leveren een spannenden strijd in de 350 cc. klasse.



De bekende Haarlemsche voetbalvereniging T.H.B. heeft te Aerdenhout een nieuw terrein in gebruik genomen. Op onze foto hijscht de voorzitter van den Haarl. Voetbalbond de vlag op het kleedhuis.



Vorige week speelde in het Stadion de Nederlandsche hockeyploeg tegen Japan en behaalde een 8-5-overwinning. Moment uit deze match. Een afgeslagen Hollandsche aanval.

De Zaanlandsche Zeilvereniging organiseerde nationale wedstrijden op het Alkmaarder Meer. Onze Olympische kampioen, Daan Kagchelland, werd door den voorzitter der Z.Z.V., den heer J. H. v. d. Stadt, met een krans gehuldigd.





Dr. Emanuel Lasker, oud-wereldkampioen



Dr. A. A. Aljechin, oud-wereldkampioen



J. R. Capablanca, oud-wereldkampioen

HET SCHAAKTOURNOOI DER VIER WERELDKAMPIOENEN

door Mr. Max Levenbach

Sinds en door den grooten wedstrijd om 't wereldkampioenschap tusschen Dr. Aljechin en Dr. Euwe is 't schaakspel sterk in de mode gekomen. Niet alleen de schaakwereld, doch ook lieden, die nimmer een schaakstuk hebben aangeraakt, zijn in spanning geraakt en hebben dit groote schaakgebeuren meegedeeld. Dat dit hier in Nederland het geval is geweest, spreekt van zelf, omdat onze nationale eer hiermede gemoeid was, terwijl bovendien de echt Hollandsche figuur van een Euwe met zijn alom bekende beminnelijkheid, recht-schapenheid en correctheid tot ons nationale hart heeft gesproken. Doch dezelfde belangstelling is merkbaar geweest in het buitenland. Dit blijkt uit het groot aantal meestertournooien, dat reeds dit jaar is gehouden. Eerst Hastings en Margate in Engeland, daarna Moskou in Rusland, Bad Nauheim en Dresden in Duitschland, Podelbrad in Tsjecho-Slowakije en de vorige maand het bekende schaaktournooi te Zandvoort. Deze tournooien werden resp. gewonnen door Fine, Flohr, Capablanca, Aljechin, Aljechin, Flohr en Fine. Al deze wedstrijden echter worden overschaduwed door het tournooi, dat

VIER WERELDKAMPIOENEN

Dr. Em. Lasker	1894-1921
J. R. Capablanca	1921-1927
Dr. A. A. Aljechin	1927-1935
Dr. Max Euwe	1935-

thans te Nottingham in Engeland plaats vindt.

Wellicht kent dit tournooi zijn weerga in de schaakhistorie niet. Het kan alleen vergeleken worden met het beroemde tournooi van het jaar 1895, te Hastings gehouden. Ook daar speelden alle kopstukken mee van de toenmalige schaakgrooten, maar bovendien had ook toen een jonge wereldkampioen, Dr. Em. Lasker, zijn intrede in de schaakwereld gedaan, die in 1894 het wereldkampioenschap ook zeer onverwacht op den ouden Steinitz had veroverd. De overwinning van Lasker op Steinitz had veel gelijkenis met die van Dr. Euwe op Dr. Aljechin. Lasker was destijds een jongeman van 26 jaar, die wel reeds 'n groote bekendheid genoot in de schaakwereld, doch nog niet was de algemeen erkende kandidaat voor het wereldkampioenschap.

Ook toen te Hastings was de gansche schaakwereld in spanning, wat Lasker tegen 'n oud-wereldkampioen en tegen zijn rivaal Tar-

rasch zou presteeren. Het wonderbaarlijke geschiedde. Geen van drieën won toentertijd den eersten prijs, doch die was weggelegd voor een jongen Amerikaan, Pillsbury: no. 2 was de Rus Tschigorin, no. 3 Lasker, no. 4 Tarrasch en no. 5 de ex-wereldkampioen Steinitz. Het succes van Lasker was dus, dat hij boven zijn eigenlijke concurrenten was uitgekomen.

De geheele schaakwereld heeft zich afgevraagd, of het tournooi te Nottingham een herhaling zou opleveren van dat te Hastings. Ook thans een jonge wereldkampioen, met groote faam in de schaakwereld, doch nog niet de onomstreden primus inter pares.

Laten wij thans de deelnemers de revue aten passeeren:

De oudste deelnemer te Nottingham is de bijna 70-jarige oud-wereldkampioen, Dr. Emanuel Lasker, the grand old man der schaakwereld, tegen wien men hoog opziet wegens zijn prestaties, niet alleen op schaakgebied. Lasker is doctor in de wis- en natuurkunde en een wijsgeer van groote vermaardheid, die op allerlei gebied belangrijke werken heeft geschreven.

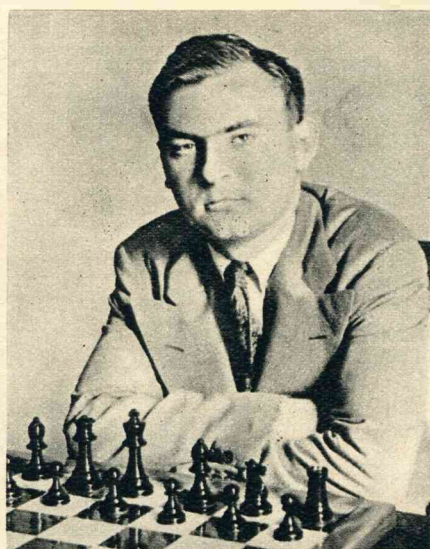
Hij is de psycholoog onder de schaakspelers, die vele van zijn partijen won door zijn psychologischen kijk op zijn tegenstanders. Er is wel eens beweerd, dat hij als het ware zijn tegenstanders suggereerde tot het doen van slechte zetten. Zeker 25 jaar lang gold hij onbetwist als de sterkste der sterken en pas, toen hij zijn plaats had ingeruimd voor Capablanca, is zijn roem ietwat ver-

beroepsschaakspeler, in dienst te zijn. Capablanca werd als de schaakman met de grootste fantasie, doch speurt de juiste zetten te doen. Het is niet als gevolg van vele remspel zou veroorzaken.

De 44-jarige Rus, dr. Groote Alexander, is de man van de schakelingen en stellingen, v gaan, om tenslotte door Aljechin is een Rus, die zich reeds op zeer je spel heeft gewijd en ree successen heeft behaald. wereldoorlog stond hij tournooi van Mannheim wist hij naar Rusland vaderland als officier. Frankrijk, waar hij p Rechten, nadat hij Fr



S. Flohr.

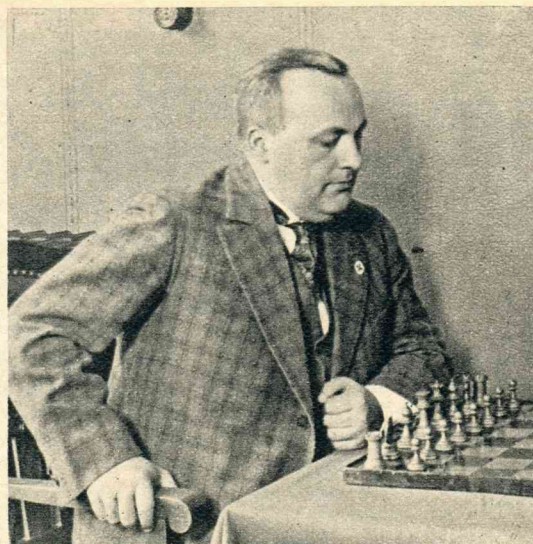


R. Fine.





J. R. Capablanca, oud-wereldkampioen.



E. D. Bogoljubow.



Dr. S. Tartakower.



Reshevsky, kampioen van de Ver. Staten.

bleekt. Lasker is Duitscher van geboorte, verhuisde als jonge man naar Engeland, alwaar hij jaren bleef. Thans woont hij in Rusland, waar hij paedagogische functies verricht.

J. R. Capablanca, de Cubaan, is 'n mensch en speler van gaansch ander kaliber. Hij loopt thans tegen de vijftig en heet, ofschoon beroepsschaakspeler, in Cubaanschen diplomatieken dienst te zijn. Capablanca wordt 't meest juist gequalificeerd als *de schaakmachine*. Hij is een speler zonder fantasie, doch speelt er steeds naar de zoo juist mogelijke zetten te doen. Veelal is beweerd, dat zijn stijl, met als gevolg vele remises, den dood van het schaakspel zou veroorzaken.

De 44-jarige Rus, dr. A. A. Aljechin, bijgenaamd De Grootte Alexander, is de antipode van Capablanca. Hij is de man van de schaakfantasie, van de riskante openingen en stellingen, wiens partijen langs afgronden gaan, om tenslotte door zijn genialiteit te overwinnen. Aljechin is een Rus, geboren uit aanzienlijke familie, die zich reeds op zeer jeugdigen leeftijd aan het schaakspel heeft gewijd en reeds voor den wereldoorlog groote successen heeft behaald. Bij het uitbreken van den wereldoorlog stond hij No. 1 in het abrupt afgebroken tournooi van Mannheim. Aanvankelijk geïnterneerd, wist hij naar Rusland te ontvluchten en diende zijn vaderland als officier. Na de revolutie week hij uit naar Frankrijk, waar hij promoveerde tot Meester in de Rechten, nadat hij Fransch onderdaan was geworden.

en. Het wonderbaarlijke van drieën won toentertijd doch die was weggelegd Amerikaan, Pillsbury : no. 3 Lasker, no. 4 Tarrasch en Steinitz. Het succes van zijn eigenlijke concurrent heeft zich afgevraagd, of en herhaling zou opleveren thans een jonge wereld.

Eerst de logica en wetenschappelijke zin van Dr. Max Euwe konden zegevierden over den Franco-Rus. Dr. Euwe is in 1901 te Amsterdam geboren, doctor in de wis- en natuurkunde en leeraar aan het gemeentelijk Meisjeslyceum te Amsterdam. Na al hetgeen reeds over onzen Nederlandschen held is geschreven, kunnen wij volstaan met de hoop uit te spreken, dat het hem zal gelukken, de historie ten spijt, den eersten prijs in het Nottingham-tournooi te veroveren.

De oudere generatie wordt gevormd door Dr. Vidmar en Dr. S. G. Tartakower. Dr. Vidmar is hoogleeraar aan de universiteit te Laibach in Joegoslavië. Hij behoort stellig tot de eersterangs grootmeesters en genoot steeds de bewondering der schaakmeesters, omdat hij het als amateur zoover heeft weten te brengen. De grootmeesters in het tournooi te Nottingham zijn nl. behalve Dr. Euwe en Dr. Vidmar allen beroepsspelers, de vier Engelsche spelers daargelaten, die allen amateurs zijn.

Dr. Tartakower, Meester in de Rechten, van origine Pool, heeft ook zijn vaderland den rug toegekeerd, is gevestigd te Parijs en als Franschman genaturaliseerd. Reeds voor den oorlog was hij als schaakmeester beroemd, doch nog meer beroemd is hij door zijn geschriften en zijn journalistieken arbeid.

De goedmoedige E. D. Bogoljubow, ook een Rus van geboorte doch sinds den wereldoorlog in Duitschland woonachtig, is thans Duitsch onderdaan en de Deutsche voorvechter. Feitelijk is hij de felste tegenstander van Aljechin geweest, dien hij dikwijls in tournooien overwon. Hij heeft twee keer met Aljechin een wedstrijd om het wereldkampioenschap gespeeld, doch beide keeren verloren. Spreekwoordelijk is zijn optimisme. Tijdens een tournooi, waarin hij niet bijster goed stond, wandelde hij met Dr. Euwe. Deze ried hem aan beter zijn best te doen, waarop Bogoljubow antwoordde, dat hij nog best den eersten prijs kon winnen. Hij ging met Euwe zijn toekomstige tegenstanders na en verklaarde van allen te zullen winnen. Bij Aljechin gekomen, aarzelde hij en zeide: „Die partij maak ik remise.” Toen Euwe opmerkte, dat hij makkelijk praten had, maar het eerst moest presteeren, werd de goede dikkerd boos en zeide: „Nu win ik ook van Aljechin.” Dienzelfden middag speelde Bogoljubow tegen 'n zwakkeren speler en verloor, maar tegen Aljechin won hij.

De twee Amerikanen benevens de Rus Botwinnik en de Tsjech Flohr zijn de pretendenten naar het wereldkampioenschap. Zij vormen de jongere generatie van tusschen 20 en 30 jaar. De beide Amerikanen zijn eigenlijk geen Amerikanen, daar zij beiden geboren zijn uit Russische ouders.

Reshevsky was 'n schaakwonderkind. In 1920, toen hij omstreeks 10 jaar oud was, bezocht hij ons land om simultaanseances te geven, doch geen der schaak-clubs wenschte aan deze kinderexploitatie mede te doen, zoodat wij hem nimmer als wonderkind hebben aanschouwd. In het vorige jaar deed hij mee aan een tournooi in Engeland; de verwachtingen waren niet zeer hoog gespannen, doch hij won den eersten prijs boven Flohr. Hij is thans kampioen van Amerika en met Fine de navolger van de school van Capablanca.

Reuben Fine is eveneens een bijzonder sterk speler. Zijn stijl wordt die van den onbarmhartigen eenvoud genoemd, is echt Amerikaansch, zakelijk, doch zeer lucratief. Hij is de overwinnaar van het tournooi te Zandvoort, hetgeen een belangstellende de geestige opmerking ontlokte: „Om zoo een tournooi te winnen, dat moet Fine (Eng. uitspraak van fijn) zijn.”

De jonge Botwinnik is sinds eenige jaren kampioen van Sovjet-Rusland. Zijn prestaties zijn nog steeds in stijgende lijn en de verwachtingen omtrent hem zijn hoog gespannen.

De jonge Tsjech S. Flohr heeft reeds een grooten staat van dienst. Reeds sinds eenige jaren werd hij als de evenknie van onzen Euwe beschouwd, omdat zij in tournooien bijna steeds gelijk uitkwamen en een match tusschen hen beiden gelijk spel opleverde.

Van de Engelsche amateurs is de Engelsche edelman, Sir G. A. Thomas, de meest bekende. Behalve als schaakspeler genoot hij voorheen een groote reputatie als tennisspeler, in welke sport hij vele prijzen heeft gewonnen.

Dit zijn de deelnemers aan den titanenstrijd te Nottingham. In spanning volgt de schaakwereld hun verrichtingen.



Dr. Vidmar.



Sir George Thomas.



Botwinnik, kampioen van Rusland.



Dr. Max Euwe, wereldkampioen

MENEER BEENTJES EN ZIJN TYPISTE

DOOR

EDGAR WALLACE

*

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

Mr. August Tibbetts, oud-luitenant van de Houssa-jagers in Afrika, heeft van z'n oom een enorm vermogen geërfd, dat hij op zoo voordeelig mogelijke wijze tracht te beleggen. Hij opent te Londen een kantoor, de N.V. Plannen, en geniet aanstonds de twijfelachtige belangstelling van een troep uitvinders, die hem z'n geld afhandig probeeren te maken. Hoewel hij van zakendoen heel weinig verstand heeft, slaagt hij er ondanks z'n goedgelovigheid in, telkenmale uit hun strikken te ontsnappen en weet hij z'n kapitaal zelfs te vergrooten. Hij staat om z'n magere gestalte bekend onder den naam „mijnheer Beentjes”, een naam, dien hij zich reeds gedurende z'n militaire loopbaan in Afrika verworven heeft. Z'n typiste — op wie hij hals-over-kop verliefd geraakt — heet Marguerite Whitland. Kapitein Hamilton, een vriend van Beentjes uit z'n Afrikaanschen tijd, wordt later deelgenoot in de N.V. Plannen. Het eigenaardige van dit verhaal is wel, dat elk hoofdstuk een afzonderlijk geheel vormt, zodat u zonder bezwaar nu met de lezing kunt aanvangen.

*

Hij kreeg een gevoel van diepen wrok jegens wijlen professor Whitland. Hij vond 't een gemeenen streek van Marguerite's vader, een zuster gehad te hebben, en de heer Hyane was een te goed menschenkenner, om de zichtbare ergernis van Beentjes niet op te merken.

„Ja,” vervolgde hij nonchalant, „we zijn van kindsbeen af bevriend, Marguerite en ik — u hebt geen idee, hoe blij ik ben, dat zij zoo'n uitstekende betrekking heeft.”

„O, ja,” zei Beentjes, zijn keel schrapend. „Heel erg aardige — heel geschikte typiste... uitstekende jongedame... ahem!”

Marguerite kwam op dat moment uit haar kantoor, gekleed om uit te gaan, en zij groette haar neef met een knikje, dat door den verwrongen blik van Beentjes als een blijk van groote vriendschap werd aan-gezien.

„Ik heb net aan meneer Tibbetts gevraagd, of hij je een uurtje langer kan missen,” zei Hyane.

„Ik geloof niet, dat ik...” begon het meisje.

„Gekheid, gekheid!” zei Beentjes met een stem, die klonk gelijk zij steeds deed, als hij zich opwond. „Gaaf u gerust, ouwe eh... waarde jonge... breng uw neef gerust naar den Dierentuin, juffrouw Marguerite — ik bedoel, laat hem de stad maar eens zien.”

Hij was zenuwachtig, en zag de deur achter de twee jongelui dichtgaan met een zoo woedend gezicht, dat Hamilton, de zwijgende toeschouwer, er wel om mocht lachen.

Beentjes liep langzaam terug naar zijn plaats, terwijl Hamilton zijn hoed nam.

„Ga mee Beentjes,” zei hij, „tijd voor de lunch. Ik wist niet, dat 't al zoo laat was.”

Maar Beentjes schudde het hoofd.

„Nee, merci man,” zei hij droefgeestig. „Liever niet, als je 't niet erg vindt.”

„Ga je niet mee lunchen?” vroeg Hamilton verbaasd.

Beentjes schudde nog eens het hoofd.

„Nee, ouwe jongen,” zei hij somber. „Laat maar een stevig glas spuitwater en een beschuit boven-

brengen — die beschuit zal ik denklijk niet eens opeten.”

„Wat mankeert je?” vroeg Hamilton. „Een half uur geleden zei je, dat je rammelde van den honger.”

„Nu niet meer, Ham,” zei Beentjes. „Als je besteld hebt, stuur dan maar terug. Ik rammel absoluut niet.”

„Allé,” drong Hamilton aan, met een hand op den schouder van zijn vriend, „ga mee eten! Wie was die knappe jongen?”

„Knappe jongen?” lachte Beentjes bitter. „Kwast bedoel je! Etalage-pop — 'n kleerenhanger was 't! Ik kan die lui niet luchten, die zoo uitgedost door de stad huppelen. Dat deugt niet, vriend — 't is niet mannelijk, kerel! Wat deed die vader van haar een zuster te hebben? Wist ik niets van!”

„Hadden ze je hooren te vertellen!” zei Hamilton met meegevoel. „Kom nu maar en gebruik wat.”

Maar Beentjes weigerde. Hij was niet te vermurwen. Hij bleef zitten en hij liet zich verhongeren. Dat zei hij niet, maar hij liet doorschemeren, dat Hamilton, als hij terugkwam, zijn vermagerd en levenloos lichaam dwars voor het bureau zou vinden liggen. Hamilton ging alleen lunchen, maakte zoo hard mogelijk voort en keerde terug. Hij vond Beentjes nog in leven, maar zielsongelukkig.

Hij zat aan het bureau gezichten te trekken, onsamenhangende woorden te mompelen, en bijwijlen ijzingwekkende gebaren te maken, en eindelijk liet hij zich achter in zijn diepen stoel vallen, met de handen in de broekzakken, een beeld van ellende en verslagenheid.

Het was drie uur, toen Marguerite Whitland terugkwam. Zij hield een beetje en zij was veel te opgewonden naar Beentjes' jaloerschen smaak.

„Kom kom, meisje,” zei hij knorrig. „Haal uw cahier maar. Ik moet u een belangrijken brief dicteeren. Goed gegeten?”

De laatste vraag klonk zoo dreigend, dat het meisje er van schrok.

„Ja... nee,” zei ze. „Ik heb niet veel gegeten.”

„Ha ha!” zei Beentjes, met krenkenden twijfel, en zij werd rood, stoof haar kamer in, en kwam vijf minuten later terug, hooghartig en op een afstand.

„Ik zal toch maar niet dicteeren, denk ik, waarde... juffrouw typiste,” zei hij mistroostig. „Laat me maar alleen.”

„Je stelt je geweldig idioot aan, Beentjes,” vermaande Hamilton, toen het meisje zich verwijderd had, met een vuurroode kleur. „Mag een meisje soms niet met haar neef...”

Beentjes sprong op, schokschouderde snel en bracht een afschuwelijken grijns te voorschijn.

„Dacht je, dat 't mij raakte, Ham?” vroeg hij.

„Dacht je soms, dat ik me kon storen aan zoo'n kleinigheid — een typiste, die gaat lunchen? Poeh! Nonsens! Klets! Nee kameraad, 't laat me Siberisch — 't raakt me geen...”

„Zier,” zei Hamilton met een deugdzaam gebaar.

„Natuurlijk niet!” zei Beentjes woest. „Wat gaat 't me aan? Veel te blij, dat die juffer 'n neef heeft en zoo!”

„Wat mankeert je dan?” vroeg Hamilton.

„Niks,” zei Beentjes, en hij lachte wilder dan ooit.

De relaties tusschen den heer August Tibbetts, directeur der N.V. Plannen, en mejuffrouw Marguerite Whitland, de hem toebeschikte secretaresse, waren dien middag gespannen tot afbrekens toe. Zij vertrok dien avond zonder gedag te zeggen, en Beentjes wandelde in een toestand van grondeloze wanhoop naar huis, en tien meter van zijn deur herinnerde hij zich, dat hij zijn auto in de stad had laten staan, zoodat hij een taxi moest nemen, om hem te halen.

„Zeg Beentjes,” zei Hamilton den volgenden morgen, „merk je, hoe 'n somberheid er over dit kantoor is gedaald?”

„Somberheid?” zei Beentjes met holle oogen. Hij had den heelen nacht brieven aan Marguerite zitten schrijven, tot al het bereikbare postpapier op was.

De heer Jacksons Hyane was een dier jonge mannen met ouwelijk voorkomen, op wie de titel „man van de wereld” volkomen toepasselijk is. Hij kleepte zich altijd goed en correct. Hij bezocht premières. Hij was te Ascot — men schrok er eigenlijk van, dat hij niet met den toegangsspenning op zijn lapel door de ruimte liep die voor de koninklijke familie gereserveerd was — en hij bezocht alle deftige fuiven. Uit dit laatste volgde wel niet, dat hij de kopstukken der fuivende wereld intiem kende, maar 't maakte toch wel den indruk, dat hij op gang was, en dus best een der gangmakers kon zijn.

Hij bewoonde een kleine nette flat, en hij voerde niemendal uit. Zijn vrienden, vooral zijn nieuwe vrienden, dachten, dat hij „een beetje geld had,”

en zij wisten — want hij vertelde 't hun — dat hem iets te wachten stond. Hij vertelde hun niet, dat zijn verwachtingen grootendeels steunden op hun lichtgelovigheid en vertrouwen.

Dat ontdekten sommigen hunner later, de meerderheid echter verdween wel armer, maar niet wijzer uit zijn omgeving; want de heer Hyane speelde buitengewoon goed piket, en erger dan abnormaal gelukkig scheen hij niet te zijn.

Zijn moeder was een juffrouw Whitland geweest; zijn vader was de roemruchte kolonel Hyane, die er groot op ging, dat zijn bibliotheek behangen was met dagvaardingen, en die de onderscheiding had genoten, bij zijn vertrek uit Monte Carlo door de politie van het vorstendom te worden begeleid.

Jackson Hyane kon zich beroemen op een groote menschen- en zakenkennis. Er ontging maar zeer weinig aan zijn scherpe opmerkingsgave, en hij had de gewoonte, winstmogelijkheidsjes in hersenvakjes op te bergen, en pas weer te herdenken, als het moment gunstig scheen om ze te exploiteeren. Hij was lang en knap, en bezat een glimlach, die hem minstens vijfduizend pond per jaar opbracht, want het was een uithangbord van jongensachtige onschuld en enthousiasme — hoewel hij nooit een jongen en nooit enthousiast was geweest.

Op een grijzen Octoberdag borg hij zijn kassiersboekje in een la, die hij sloot, en haalde hij uit een hersenvakje het materiaal van een onvoldragen plan. Hij kleepte zich eenvoudig en goed, ging de straat op, nam een taxi en reed naar het kantoorgebouw, waarbinnen de firma Tibbetts en Hamilton gevestigd was.

De inleiding tot dien inval was met zorg afgewerkt. Een week tevoren had hij Marguerite Whitland „toevallig” ontmoet, — hij had bij haar hospita aangeboden met een oud portret van haar vader, dat hem gelukkigerwijze in handen was gekomen, en op een uitnodiging, om eens mee te gaan lunchen, had hij een tamelijk onwillige toestemming losgekregen.

Beentjes keek op van zijn bureau, toen de minzame jongeling binnentrad.

„U kent me niet, meneer Tibbetts,” zei Jackson Hyane, en hij liet zijn beroemden glimlach spelen. „Mijn naam is Hyane.”

't Was voor 't eerst, dat Beentjes hem sprak, maar 't was lang de eerste maal niet, dat Jackson hem gezien had.

„Zoo Hyane, ga zitten kerel,” zei Beentjes opgewekt. „Wat kunnen we voor je doen?”

Hyane lachte.

„U kunt niets voor me doen — u zou alleen uw secretaresse een uur langer vrij kunnen geven dan de gewoonte is.”

„Mijn secretaresse?” vroeg Beentjes snel, en hij keek den bezoeker achterdochtig aan.

„Juffrouw Whitland,” zei Hyane op zijn gemak. „Ik ben haar neef, ziet u. Haar vader was een broer van mijn moeder.”

„O juist,” zei Beentjes nogal stijf.

11
'n Menschen-
kenner

„Man, hoe kom je op 't idee! Er is hier geen mensch somber!”

„Ik wéét wel iemand,” zei Hamilton. „Dat arme kind, dat je alsmaar afblaft. . . .”

„Afblaft?” riep Beentjes ontsteld. „Groote genade, ik heb mijn beklemming des geestes toch niet laten blijken, goede vriend? Ik dacht, dat ik die nogal aardig verbloemd had.”

„Waar ben jij eigenlijk beklemd over,” vroeg Hamilton, en Beentjes trok zijn schouders op.

„Och, nergens over,” zei hij. „Misschien een restantje koorts, in den dienst des vaderlands opgedaan. . . .”

Hamilton's woorden hadden echter een gunstige uitwerking op hem — de rest van den morgen was hij bijna normaal. Maar zijn stemming sloeg plotseling weer in om vijf voor één, toen zeer onverwacht de vrijmoedige heer Hyane verscheen.

„U zult me wel een ontzettenden lastpost vinden, meneer Tibbetts,” zei hij, „maar ik heb zóó'n massa met mijn nicht te bepraten. . . . familie-aangelegenheden, ziet u.”

„U bent mij geen verantwoording schuldig,” zei Beentjes bot.

„Ik zal haar niet over den tijd ophouden,” glimlachte Hyane. „Ik begrijp best, dat u 't druk hebt.”

Beentjes zei niets, en toen Marguerite Whitland verscheen, was hij zijn gevoelens weer voldoende meester, om een flauw grapje te maken. Er speelde zich op het gelaat van het meisje heel wat af, toen zij haar neef zag.

Hamilton, een onpartijdig toeschouwer, las verbazing, verstoordheid en berusting in de wijdgeopende oogen. Beentjes, die groot ging op zijn kennis der gelaatskunde, zag in dezelfde verschijnselen 't bewijs van een diepe bewondering, gepaard aan de herontwaking van een jeugdliefde.

„Hé, Jackson!” zei ze koel. „Ik had je niet verwacht.”

„Ik heb toch gezegd, dat ik wel eens langs kwam?” glimlachte hij. „Ik moet je spreken. Marguerite, en meneer Tibbetts zal 't wel niet erg vinden. . . .”

„'t Kan meneer Tibbetts niets schelen, hoe ik mijn lunch-uur doorbreng,” zei ze kregel, en Beentjes kreunde inwendig.

Er kwam een stilte, die Hamilton niet dorst verbreken, toen de twee weg waren. Beentjes was de eerste, die iets opmerkte.

„Dus dat is dát,” zei hij, en zijn stem klonk zoo kalm en gewoon, dat Hamilton hem verwonderd aankeek.

„Ga maar mee lunchen,” vervolgde Beentjes, en hij liep vóór.

Hij veranderde zelfs niet van houding, toen jufvrouw Whitland dien middag bij hem kwam en twee dagen vrij vroeg. Beleefd, zonder die overdrevenheid, waaraan zij gewend was geraakt, gaf hij zijn toestemming; haast had zij de reden genoemd, waarom zij zoo onverwachts vrijaf vroeg, maar nu hij zoo officieel deed, kwam ze er niet toe.

Het was een doodeenvoudige reden. Jackson Hyane wist zich heel aardig voor te doen. Marguerite Whitland had wel geruchten gehoord over haar eigenaardigen neef, maar zij had niets in hem ontdekt, dat den boozen tongen gelijk scheen te geven. En Jackson Hyane had haar verzocht, met een beroep op hun bloedverwantschap, eens naar Aberdeen te gaan, om sommige akten in te zien. In die documenten, beweerde hij, kon zij grond vinden, om te zamen met hem eenige kostbare eigendommen der familie Whitland op te eischen, die anders aan de Kroon zouden vervallen. En zij had beloofd, dat zij gaan zou.

Er was namelijk altijd over die bezittingen gepraat in de familie, hoewel Jackson Hyane zeer goed wist, dat de aanspraken der Whitlands op den eigendom volkomen ongegrond waren. Maar die Schotsche nalatenschap was in een zijner hersenvakjes blijven rusten, en beloofde nu een betere opbrengst dan hij had durven hopen.

Dien middag pakte hij zijn koffer, stak zijn pas en spoorkaartjes bij elkaar in een binnenzak, en trof de laatste voorbereidselen tot vertrek.

Hij kreeg visite van een ouden kennis, terwijl hij de thee zat te drinken, die de vrouw van de concierge voor hem gezet had. De vriend begreep met één oogopslag de beteekenis der gepakte koffers en der verbrande papieren in den haard.

„Hallo, Jackie!” zei hij. „Trek je d'r tusschen uit?”

Jackson knikte. Tegenover iemand van zijn eigen soort behoefde hij geen rol te spelen.

„Kon je de bank niet besmoezen?”

Jackson schudde het hoofd.

„Nee, Billy,” zei hij opgewekt. „Niets mee te beginnen. Er zijn op 't moment verschillende achtbare burgers van Londen bezig, de justitie tegen me op te zetten.”

„Ongedekte chèques, hè?” vroeg de ander peinzend. „Daar ontkwam je niet aan, Jackie. Je hebt 'n massa pech gehad.”

„Afgrijselijk,” zei de heer Hyane. „Er zit geld genoeg in de stad, maar je kunt er gewoon niet aan komen. Ik heb in geen twee maanden een eend geplukt, en de wisseltjes, die ik afgegeven heb. . . . ik denk er maar liever niet aan. Enfin,” vervolgde hij. „ik heb nog een kans.”

Vervolg op pag. 26



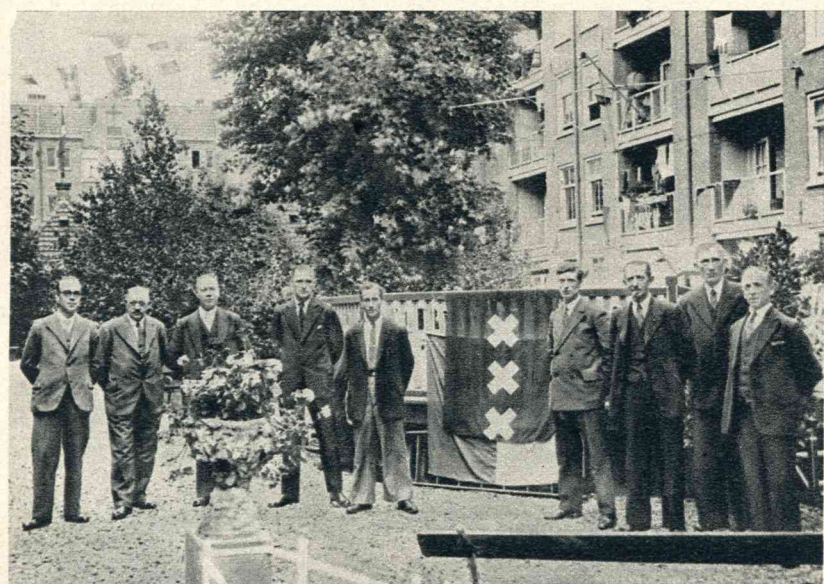
MOOI NEDERLAND — BOERENWONING IN DE OMGEVING VAN TIEL



Teekenen des tijds in de Jordaan.



De Eerste Hulp bij Ongelukken te Hilversum hield een groote demonstratie. Op het Langgewenscht werden de veronderstelde gewonden verbonden.



IN EN BIJ DE HOOFDSTAD

De bouwvereniging Rochdale, blok III in de Indische Buurt, vierde het 25-jarig bestaan. — De feestcommissie, gevormd uit de bewoners, in den versierden tuin.

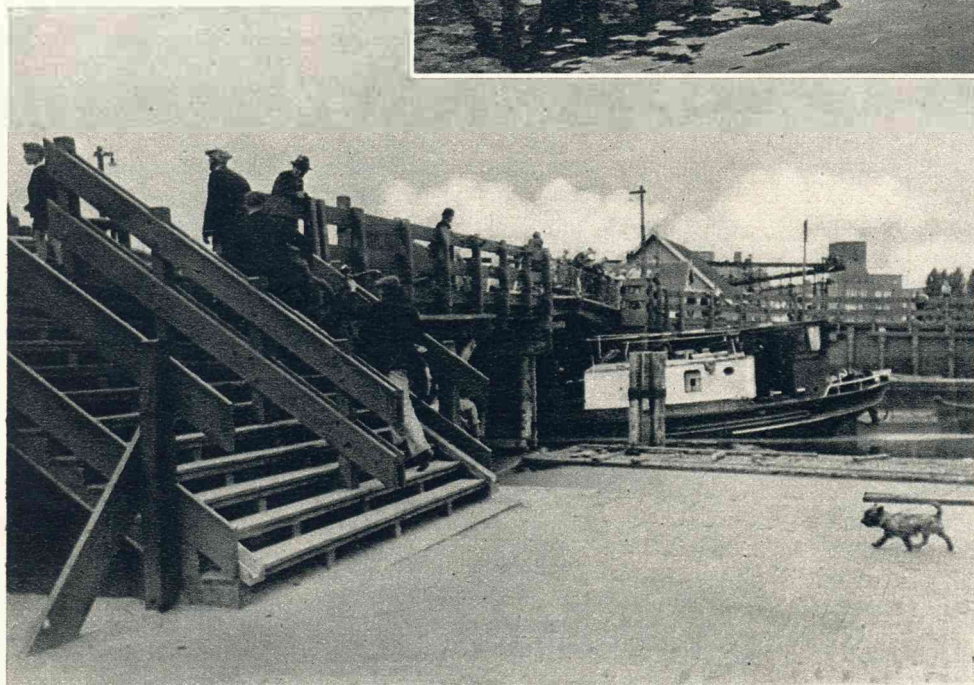
Urk krijgt verbinding met het vasteland. Groote baggermolens zijn er aan het werk, zinkstukken worden geclochten en het begin van den dijk (op den achtergrond), die naar de kust zal voeren, is reeds gemaakt.



De West-bewoners die dagelijks de brug over de Kostverlorenvaart bij de Kinkerstraat moesten passeeren, zullen verheugd de voorbereidselen hebben gezien voor het werk, dat verbetering zal brengen in de verbinding tusschen hun wijk en de stad. De oude, smalle draaibrug is opengedraaid en zal niet meer gesloten worden, en tegenover de Borgerstraat is een hulpbrug gebouwd, welke dienst zal doen totdat er bij de Ambachtsschool een nieuwe brug zal liggen, een bredere brug waarop de ongelijke strijd tusschen tram en fiets niet zoo fel meer zal worden gestreden. Tijdens den bouw moeten de trampassagiers van lijn 7 en 17 van de Looisstraat naar den overkant wandelen en daar de reis voortzetten met lijn 15; de drukte op spitsuren is bij de hulpbrug even groot en vooral op de Baarsjes moet het verkeer wringen en laveeren om de tijdelijke brug te bereiken, maar eenig ongerief zal men zich graag getroosten in het vooruitzicht, dat de nieuwe oeververbinding beter aan de eischen van het tegenwoordige verkeer zal beantwoorden.



Overzicht van de situatie met de oude brug en de hulpverbinding.



Op de Kostverlorenkade is een tijdelijk „Onderlangs” ontstaan, vanwaar trappen naar de hulpbrug voeren.



Een experiment onder de hulpbrug, dat de volle belangstelling trekt.



Op de Baarsjes zijn opritten gemaakt, daar de kade voor de hulpbrug te laag was.

Ook in de Looisstraat moest een helling aangelegd worden.





Wat, is 't nu al winter?



Geen sprake van!

't Wintert alleen nog maar in „Winterweelde”, het modeboek, dat er vroeg bij moet zijn om U tijdig op het komende seizoen voor te bereiden.

Nog maar enkele dagen en ge zult U kunnen verlustigen aan een uitgezochte

collectie herfst- en wintermodellen, ook voor de kinderen.

Van den rijken inhoud zal U vooral de nieuwste aanwinst interesseeren: „We maken zelf een jurk”, een geïllustreerde handleiding, die U zal helpen als

een volledige knip- en naaicursus!

„Winterweelde 1936-'37” overtreft al haar voorgangsters. 't Is inderdaad een weelde van vlotte en kleurige modellen, welke gij U zult kunnen aanschaffen voor

slechts **60** cent



Winterweelde zal bevatten ruim 300 modellen uit Weenen, Parijs en Berlijn, waaronder 125 voorbeelden van Kindermode. Van alle modellen zijn knippatronen verkrijgbaar à 20, 35 en 50 cent.

Winterweelde 1936/37 verschijnt begin September a.s. Door reeds nu te bestellen verzekert U zich van een exemplaar.

Wist U, dat alle vorige uitgaven in korten tijd volledig waren uitverkocht?

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van uw agent of bezorger; afgehaald aan het bureau van ons blad; door girostorting op No. 142700; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (zooveel mogelijk à 6 ct.) aan

man
der

Patronenkantoor Panorama

Nassauplein 1 • Haarlem • Postgiro 142700

MENEER BEENTJES EN ZIJN TYPISTE

Vervolg van pag. 23

Zijn vriend knikte. In hun kringen had men altijd „een kans”; maar hij kon niet raden, dat de kans, waarop de menschenkenner Jackson Hyane nu hoopte, naar de namen Tibbetts en Beentjes luisterde.

Dien avond om half negen bracht hij zijn nicht naar den trein. Hij had een slaap-coupé voor haar gereserveerd, en speelde volkomen natuurgetrouw de rol van plichtbewust bloedverwant, door haar van stapels lectuur te voorzien, om de slapeloze uren van de reis te korten.

„Ik ga eigenlijk heelemaal niet gerust op reis,” zei het meisje. „Als meneer Tibbetts tot over zijn ooren in 't werk zat, zou hij nog zeggen, dat hij me wel missen kon. En ik heb ergens in mijn hoofd zoo'n vreemd gevoel, dat ik hem iets had moeten vertellen, wat ik hem niet verteld heb.”

„Eigenaardige kwant, die Tibbetts!” zei de ander nieuwsgierig. „Ze zeggen Beentjes tegen hem, is 't niet?”

„Ik niet,” zei het meisje bedaard; „dat voorrecht hebben alleen zijn vrienden. 't Is een van de beste menschen, die ik ooit heb leeren kennen.”

„Nogal sentimenteel en Don-Quichotterig en zoo, hè?” zei Jackson, en het meisje bloosde.

„Hij is tegen mij nog nooit sentimenteel geweest,” zei ze, maar de menschenkenner liet zich daardoor niet misleiden.

Toen de trein weg was, reed hij regelrecht naar de Devonshire Street. Beentjes zat in zijn studeerkamer te lezen, of zich lezende te hielden, en als hij één bezoeker dien avond niet verwacht had, dan was dat Jackson Hyane. De wijze echter, waarop hij die zeer onwelkome visite begroette, liet niets doorstralen van zijn wantrouwen of van zijn weersin tegen dien eleganten jongen man in smoking, die hem zoo kameraadschappelijk de hand bood.

„Gaat u zitten, meneer eh...” zei Beentjes.

Er kwam iets kouds, kouds aan zijn hart, een voorgevoel van naderend onheil, maar de Beentjes, die de echte schrikken en verschrikkingen des levens onder de oogen zag, was heel iemand anders dan de Beentjes, die zich druk en kwaad maakte over kleinigheden.

„U bent zeker benieuwd naar het doel van mijn komst, meneer Tibbetts,” zei Hyane, terwijl hij een sigaret uit het zilveren doosje op het bureau nam. „Ik begrijp eigenlijk zelf niet, waar ik den moed vandaan haal. Ik wou u spreken over een zeer teere kwestie.”

Er volgde stilte.

„O ja?” zei Beentjes ietwat heesch, — hij voelde zóó, wat die teere kwestie was.

„'t Gaat over Marguerite,” zei de heer Hyane.

Beentjes hoog het hoofd.

„We zijn ons heele leven dikke vrienden geweest, ziet u,” ging Jackson Hyane voort, onafgebroken rookend; „om u de waarheid te zeggen — we hebben altijd van elkaar gehouden.”

Zijn scherpe blik week niet van des anderen gezicht, en hij las alles wat hij weten wilde.

„Ik heb Marguerite met hart en ziel lief,” ging hij voort, „en ik geloof niet, dat ik mezelf vlei, als ik zeg, dat Marguerite mij met hart en ziel liefheeft. 't Is me nooit bijster meegeloopen — ik heb nooit de middelen bezeten, om

een zoo zorgvuldig opgevoed meisje te kunnen aanbieden, wat haar toekomst.” „Bewonderenswaardig,” zei Beentjes, en zijn stem klomk hem zelf vreemd in de ooren.

„Een paar dagen geleden,” vervolgde Hyane, „werd me een thee-plantage aangeboden voor veertienduizend pond. De onderneming staat er zoo prachtig voor, dat ik naar een bankier gegaan ben, een vriend van me, en die zou me 't geld bezorgen — waar ik natuurlijk rente voor betalen zou. De toekomst, die er zoo donker had uitgezien, werd opeens zoo helder als de dag. Ik heb Marguerite opgezocht, zooals u weet, en ik heb haar op de hoogte gebracht van dien gelukkigen keer in mijn lot, en ik heb gevraagd, of ze mijn vrouw wou worden.”

Beentjes zei niets; zijn gezicht was een masker.

„En nu komt de moeilijkheid, meneer Tibbetts,” zei Hyane. „Marguerite en ik hebben vanmiddag een klein bedrogje tegen u gepleegd — ik hoop, dat u 't ons vergeven zult...”

„Zeker, zeker,” mompelde Beentjes, en vaster omknelde hij de leuning van zijn stoel.

„Ik kwam Marguerite vanmiddag niet halen om te lunchen,” zei Hyane, „maar om te... trouwen.”

„Getrouwd!” herhaalde Beentjes dof. Hyane knikte.

„Ja, we zijn vanmiddag half twee getrouwd, voor den burgerlijken stand van Marylebone. Ik had gehoopt, dat Marguerite u 't goede nieuws zelf zou kunnen vertellen — al is 't misschien” — hij glimlachte — „voor haar niet zulk goed nieuws als voor mij. Maar nu is er vanmiddag iets heel ergs gebeurd.”

Hij gooide zijn sigaret weg, stond op, en liep met zenuwachtige voetstappen heen en weer. Hij had die voetstappen den heelen morgen ingeoeffend, want hij liet niets aan 't toeval over.

„Vanmiddag om drie uur ben ik bij mijn vriend den bankier geweest, en toen kreeg ik te hooren, dat hij zware verliezen aan de beurs had geleden, en daardoor zijn beloften niet kon nakomen. Daar zit ik nu ontzettend over in, meneer Tibbetts! Ik heb 't gevoel, dat ik Marguerite onder bedrieglijke voorwendsels tot een huwelijk heb overgehaald. Ik had morgenochtend naar de makelaars willen gaan, om hun de chèque voor veertienduizend pond te brengen — dan hadden we met de eerstvolgende mailhooft naar Indië kunnen vertrekken.”

Hij zonk in den stoel, met het hoofd op zijn handen, en Beentjes bekeek hem nieuwsgierig.

Toen, met inspanning, kon Beentjes praten.

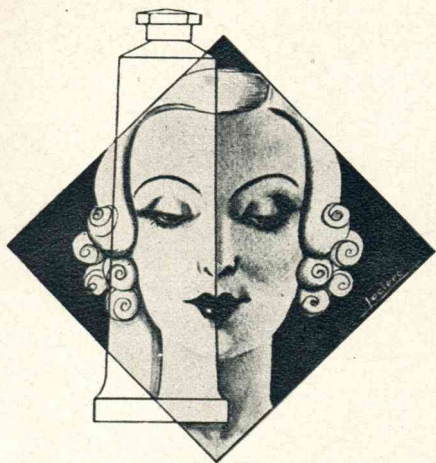
„Weet uw... uw... vrouw 't?” vroeg hij.

„Jackson schudde het hoofd.

„Nee,” kreunde hij, „da's juist het ergste! Ze heeft er geen flauw idee van. Wat moet ik tegen haar zeggen? Wat moet ik tegen haar zeggen?”

„'t Is beroerd, ouwe... meneer Hyane,” bracht Beentjes moeilijk uit. „Allemachtig vervelend voor de jonge juf... voor mevrouw... voor haar.”

Hij kwam niet van zijn stoel, noch vertrok hij zijn strakke gezicht. Hij voelde zich mateloos diep gewond, en hij snakte naar het einde van het gesprek, maar hij kon geen excuus vinden, tot zijn oogen op de klok boven den schoorsteenmantel vielen.



Glimmende Neus en glimmend gelaat,

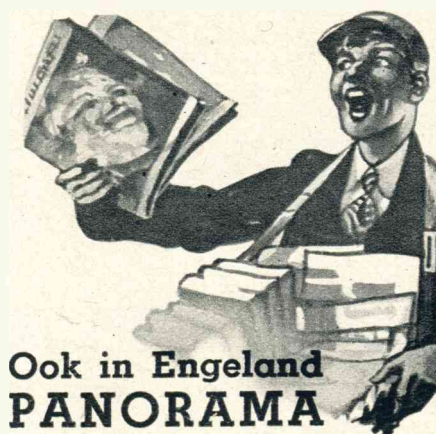
verfoeid door alle Dames, behooren thans tot het verleden. Met Velouty de Dixor de eenige combinatie van een fijn poeder en een zeer zachte crème, verzekert U zich voor den geheelen dag een matte teint en een fluweelzachte huid. Velouty de Dixor heeft een weldadige uitwerking en door een dagelijks gebruik zult U Uw gratie en charme herkrijgen en behouden.

VELOUTY de DIXOR

De origineele combinatie van crème en poeder.

Verkrijgbaar vanaf 30 cts. in 5 tinten: Blanche, Naturelle, Ivoire, Ocre en Soleil-Doré.

GRATIS Om proeftuben te ontvangen van de drie voornaamste kleuren is het voldoende naam en adres te zenden, alsmede f0.25 aan postz. aan de import. voor Nederland: N.V. v. d. Laaken's Handel-Mij., Leidschekade 98, A. Amsterdam-C. Tel. 36372



Ook in Engeland PANORAMA

Panorama is steeds in voorraad bij de hieronder vermelde kiosken van de fa. W. H. Smith & Son, Ltd., en bovendien op bestelling verkrijgbaar bij elk harer 1500 agentschappen in Engeland en Wales.

LONDON

Charing Cross Station, W.C. 2.
District Railway.
Cumberland Hotel, W. 1.
Kensington High Street Station, W. 8.
Metropolitan Railway.
Liverpool Street Station, E.C. 2.
Main Line.
Mark Lane Station, E.C. 3.
Regent Palace Hotel, W. 1.
Strand, W.C. 2.
Tube Station.
Strand Palace Hotel, W.C. 2.
Victoria Station, S.W. 1.
Continental Platform No. 1.
Waterloo Station, S.E. 1.
Main Line.
South Kensington, S.W. 7.
Tube Station.

Brighton
Railway Station.

Gravesend
Railway Bookstall

Parkeston Quay
Railway Bookstall

Southampton
Terminus Railway Bookstall.

„Komt u om tien uur terug... nee, om half elf, jonkman... op 't oogenblik afschuwelijk druk... tot half elf, hè?”

De heer Hyane nam elegant afscheid, en liet Beentjes zitten bij de scherven van een heerlijken droom.

Dus daarom had ze zoo'n haast gehad, om weg te komen, en ze had 't hem niet durven vertellen. Maar waarom niet? Hij beteekende niets voor haar... hij zou haar nooit meer zien! Die gedachte maakte hem koud. Nooit meer! Nooit meer! Hij probeerde zijn sterke zakelijkheid op te roepen, waar hij zoo groot op ging. Hij moest ergens steun vinden, zedelijken steun in dit uur van nijpende smart. Hij had nu en dan zin om te huilen, maar deed het niet.

Zij had een week vooruit op moeten zeggen, dacht hij boos, en toen lachte hij hysterisch om die gedachte. Hij bekeek de zaak van alle kanten en uit alle hoeken, en was nog niets nader bij den zielevrede, toen de heer Hyane, klokslag half elf, terugkwam.

Tot één conclusie was Beentjes echter gekomen, — hij wist, wat hij doen zou. Toen de heer Hyane de studeerkamer binnenkwam, zag hij het chèqueboek op het bureau liggen, en verheugde hij zich. Beentjes moest verscheidene malen kuchen, voor hij zich verstaanbaar kon maken.

„Meneer Hyane,” zei hij schor, „ik heb er eens over nagedacht. Ik ben een groot bewonderaar van uw... van uw... uw... een zeer groot bewonderaar van u, meneer Hyane. Al wat haar gelukkig maakt, zal mij gelukkig maken, meneer Hyane. Begrijpt u?”

„Zeker!” zei Hyane, en hij smaakte de voldoening, dat hij, de menschenkenner, zijn slachtoffer niet verkeerd beoordeeld had.

„Veertienduizend pond,” zei Beentjes, met een snelle beweging zijn pen grijpend. „Betaalbaar stellen aan u?”

„'t Is heusch te vriendelijk,” mompelde Hyane. „Zet u maar betaalbaar aan toonder, meneer Tibbetts — ik moet in contanten betalen. Die Indische kooplui zijn zoo wantrouwig.”

Beentjes schreef snel de chèque, zette er op: „In contanten”, zette zijn initialen bij de verbeteringen, scheurde toen den strook uit het boekje en gaf hem zijn bezoeker.

„Ik beschouw dit natuurlijk half als een leening aan mij, en half als een leening aan mijn lieve vrouw, meneer Tibbetts,” zei Hyane eerbiedig. „Wij zullen uw edelmoedigheid nooit vergeten.”

„Klets!” zei Beentjes. „Nonsens! Ik hoop, dat u gelukkig wordt, en wilt u tegen haar zeggen...” Hij slikte iets door.

Er klonk een zwak belgerinkel in de hall, en Ali stak een koolzwart gezicht om den hoek van de deur.

„Heer,” zei hij, „het telefoon-apparaat verzoekt gesprek.”

Beentjes was blij met de stoornis; hij mompelde een excuus voor zijn dankbaren gast en ging de hall in. Ali placht zelf aan de telefoon te luisteren, maar hij had de inleiding van de telefoon-juffrouw niet begrepen.

„Hallo!” zei Beentjes den hoorn in.

„Wie daar?”

Bij den klank van de stem, die antwoordde, liet hij den ontvanger bijna vallen.

„Bent u daar, meneer Tibbetts?”

„Ja,” zei Beentjes heesch, en zijn hart sloeg een wilden roffel.

„Ik ben op 't oogenblik in York, meneer Tibbetts. Ik had vergeten u te zeggen, dat de sleutel van de safe in de la van mijn bureau ligt — in de bovenste la.”

„Goed, best, waarde... geachte mevrouw Hyane.”

„Wat zegt u?” vroeg de stem scherp. „Gefeliciteerd, waarde echtgenoot,” zei Beentjes. „Ik hoop, dat u bar gelukkig wordt op uw plantage.”

„Wat bedoelt u?” vroeg de stem. „Zei u mevrouw Hyane tegen me?”

„Ja,” zei Beentjes heesch.

Hij hoorde haar lachen.

„Wat een onzin! Dacht u echt, dat ik ooit mijn neef zou trouwen?”

„Hèb je dat dan niet gedaan?” gilte Beentjes.

„Wat — trouwen? Hoe komt u er bij! Ik ga naar Schotland voor een erfeniskwestie.”

„Dus u bent geen... geen mevrouw?” vroeg Beentjes met nadruk.

„Nee, en ik wòrd 't ook nooit,” zei het meisje. „Wat bedoelt u toch?” Beentjes haalde diep adem.

„Kom met den eerstvolgenden trein terug, jongedame,” zei hij. „Laat die malle erfenis naar de weerga loopen. Ik kom je van den trein halen en dan zal ik je van alles vertellen.”

„Ja maar...” zei het meisje.

„Doe wat ik je zeg jongedame!” brulde Beentjes, en met een engelachtigen glimlach hing hij den ontvanger op.

De deur van zijn studeerkamer was dik, en werd bovendien door geluiden van buiten beschermd door een ferme gecapitonneerde deur: de menschenkenner had niets gehoord. Beentjes kwam met zoo'n heel ander gezicht de kamer weer in, dat de heer Hyane wel móest opmerken, dat er iets gebeurd was.

„Ik houd u veel te lang op, meneer Tibbetts,” zei hij.

„Heelemaal niet,” zei Beentjes opgewekt. „Laat u me die chèque nog even zien.”

De ander aarzelde.

„Laat heel even zien,” zei Beentjes en Hyane haalde glimlachend het papertje uit zijn zak en gaf het over.

„De helft voor u en de helft voor haar, niet ouwe jongen?” zei Beentjes en hij scheurde de chèque doormidden. „Hier is uw helft,” zei hij, den heer Hyane één stuk toereikend.

„Wat doet u nu?” vroeg de ander boos, maar Beentjes had hem al bij zijn kraag en schopte hem door het veel te korte portaal.

„Doe de deur open, Ali!” zei Beentjes. „Wijd open, ouwe heiden! Hup!”

Het „hup” ging vergezeld door een laatsten uitval van Beentjes' lange beenen.

Te middernacht zat Beentjes op een perron, beurtelings een groote pijp rookend en liedjes zonder melodie neurënd. Hem werd verteld, dat de eerstvolgende trein uit York pas om drie uur 's nachts aankwam.

„Hindert niets, beste kerel. Ik blijf den heelen nacht zitten.”

„Verwacht u iemand, meneer?” vroeg de nieuwsgierige beampte.

„Iemand, waarde uniformdragende employé?” zei Beentjes. „Wat je iemand noemt!”

Slot volgt

PANORAMA, Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Vrijdags. Tezamen met een der locale weekbladen De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro 142700. — AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Inter. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Inter. 30540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Inter. 111666. Giro nr. 45141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Inter. 13473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telef. Inter. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telef. Inter. 3851. Giro nr. 124690. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Eerst wilde zij
het niet ge-
looven:



SLECHTE ADEM
KOMT VAAK
VAN SLECHT
ONDERHOUDEN
TANDEN



Het klinkt misschien vreemd, maar ook bij geregeld borstelen is het mogelijk, dat U Uw tanden onvoldoende reinigt! Iedere tandarts zal het onderschrijven: met borstelen alléén is het onmogelijk de voedselresten te bereiken, die na elke maaltijd tusschen de tanden achterblijven, daar tot bederf overgaan en de oorzaak zijn van slechte adem.

Colgate's Tandpasta, daarentegen, geeft een aromatisch schuim dat tot in de meest verborgen hoekjes doordringt. Het lost alle ongerechtigheden op, die dan met het spoelen verwijderd worden. Bovendien bevat Colgate een bestanddeel dat het glazuur polijst zonder het aan te tasten. Zoo herwinnen Uw tanden hun natuurlijke glans en kleur. Door Colgate's Tandpasta een zuivere, frissche adem en gezonde, blanke tanden! Dus... twee vliegen in één klap!

**TWEEMAAL
Uw geld terug!**

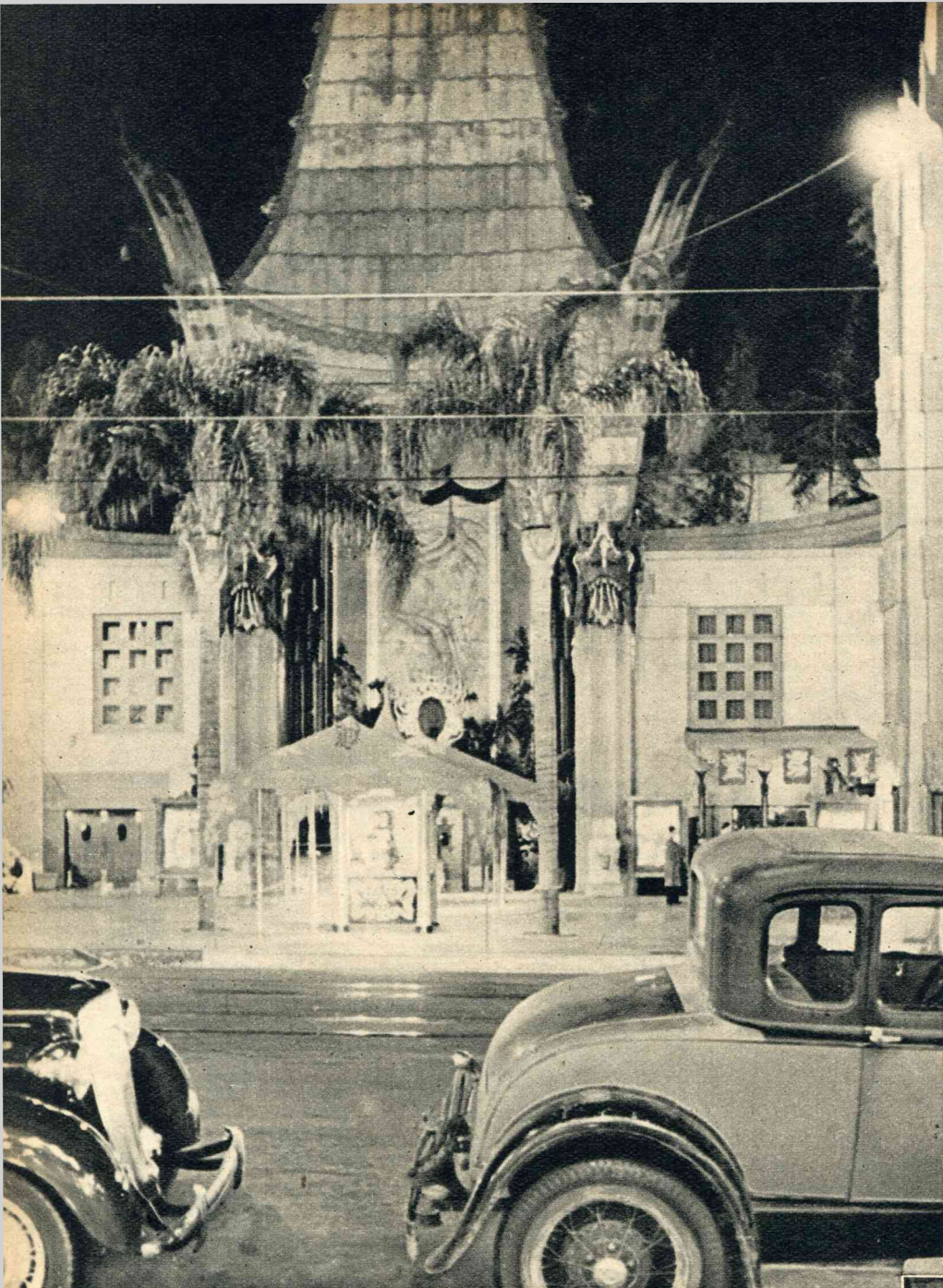
Zend, als U na het gebruik van één tube Colgate NIET VOLKOMEN TEVREDEN bent over de bereikte resultaten, de leegte tube aan COLGATE, Amsterdam - C. Wij betalen U HET DUBBELE van de prijs terug!



IN TUBES
VAN 25,
40, 65
ct

Vraag naar „COLKEET”

COLGATE



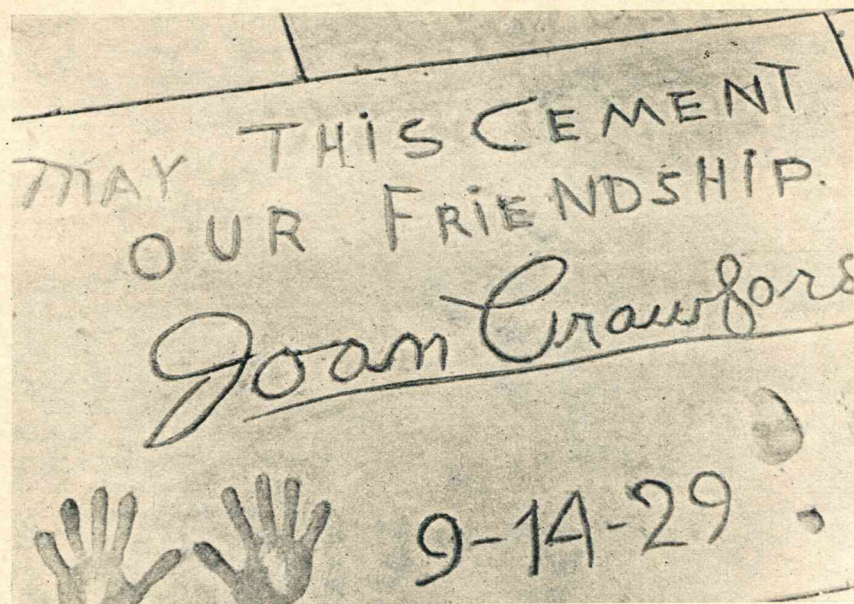
Het voetafdruktheater, zooals het zijn Chineeschen gerel met den fantastischen toren naar den avondlijken sterrenhemel van Hollywood heft.

HET VOETAFDRIJUKKEN- THEATER

Zoo heet in de wandeling een der fantastische bioscoopbouwsels, waaraan Hollywood zoo rijk is, een geheel in Chineeschen stijl uitgevoerd film-paleis, dat zich beijvert de wereldpremières te brengen van alle bijzondere en dure filmproducten. — Het trottoir voor het theater draagt namelijk in de cement-tegels de hand- en voetafdrukken, benevens de handteekeningen van alle belangrijke acteurs en actrices, wier films in het theater sensationele premières beleefden.

Maar roem is vergankelijk en trottoir-ruimte is duur in Amerika. En als de sterren na enkele jaren verbleeken, worden de oude tegels gelicht om plaats te maken voor nieuwe namen, nieuwe handen en voeten, nieuwe groeten van de versch gepromoveerde lievelingen van 't publiek. Een tip voor onze verwoede verzamelaars van filmster-handteekeningen?

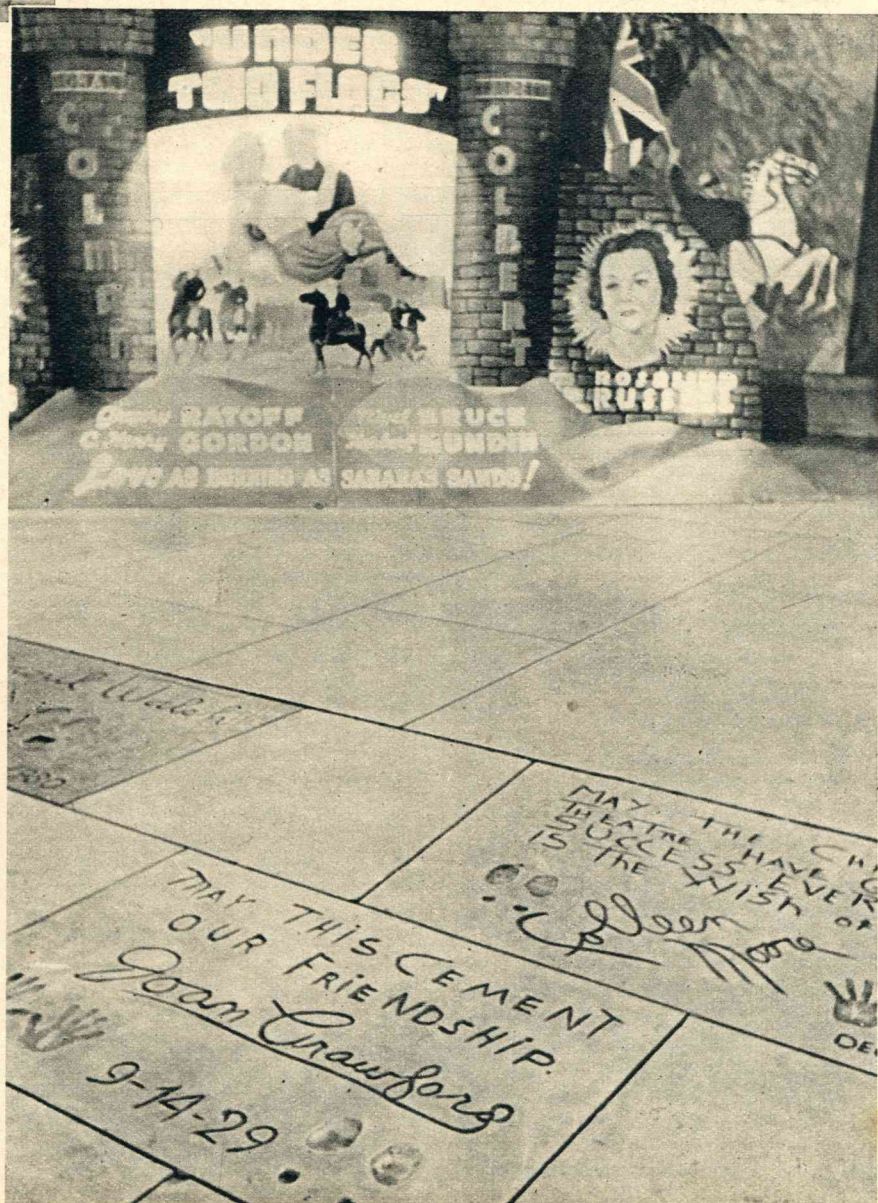
Links: Ook Shirley Temple heeft er onmiddellijk haar zerk gekregen.



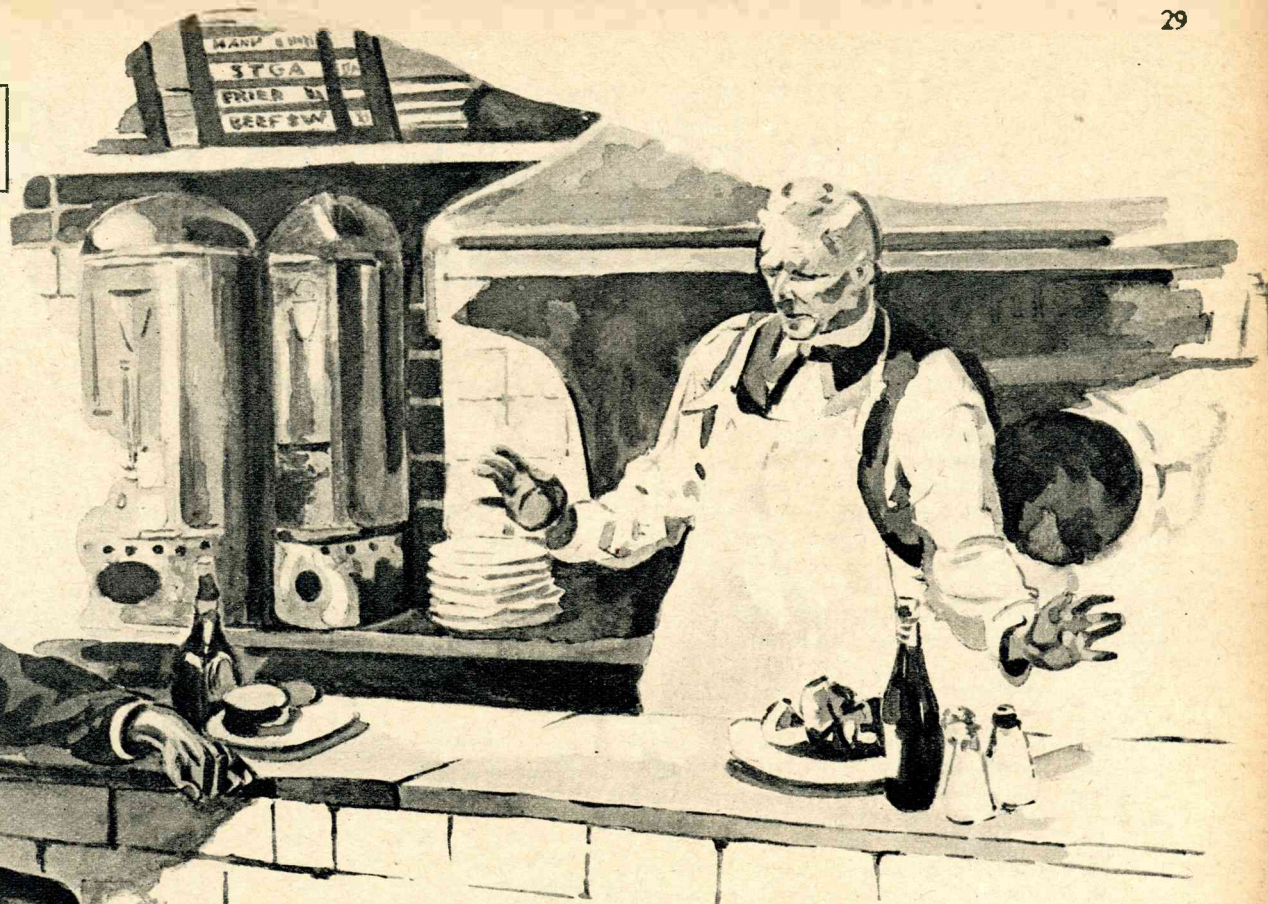
Hier zijn de sierlijke voet- en de energieke hand-afdrukken van Joan Crawford met haar teederste wenschen voor haar vereerders.

Rechts: En tevoren wordt er aangekondigd, welke filmster er het eerst aan de beurt is om hier bijgezet te worden.

Onder: Hier worden voet-sporen, vingerafdrukken, schriftproeven van de filmsterren verzameld, zooals men het bij ons tot-nogtoe alleen met dergelijke herkenningsteekenen van zware jongens doet.



Hij kwam met het bord en den mosterd naar zijn klant, zette de dingen op de toonbank. Toen schrok hij even: hij keek in den loop van 'n revolver.



EEN GOED VERSTAANDER

door Octavus Roy Cohen

De groote kerel met de vierkante kaken stapte de cafetaria van Ernie Rudd binnen, ging aan de toonbank zitten en zei: „Twee hamburgers. Dubbele. En vlug.”

Ernie repte zich niet. Hij had in al zijn zestig levensjaren nog nooit een snelle beweging gedaan, en 't was nu te laat om 't te leeren. Hij heesch zijn lange magere lichaam op van het rieten krukje bij de filter-machine en schoof traag in de richting van het warme buffet. Hij vroeg: „Lien?”

„Ja. Rauw.”

Ernie was niet bijster in zijn schik met de klau-dizie. Al ruim een half uur had hij getracht, voldoende energie bij elkaar te krijgen om de zaak te sluiten en 't bijtje er bij neer te leggen voor dien dag. Hij keek door het raam naar de statige sparren, zwarte gestalten tegen de volle maan van eind Mei. 't Was een glasheldere avond, alleen over 't Vierkuilenmoeras hing nevel. Uit den tuin van een donker huis dichtbij kwamen geuren aandrijven van jasmijn en azalea en rozen, snel verdrongen door het geweld van hamburgers en uien. Een mooie avond, peinsde Ernie, een kalme avond. Een avond voor weelderige zelfbe-trachting en wijsgeerige beschouwing. Zulke woorden gebruikte Ernie natuurlijk niet, zelfs niet in gedachten, maar 't kwam daar toch zoowat op neer.

De eetgelegenheid van Ernie Rudd lag heel aan 't eind van de Hofstraat, vlak bij den spooroverweg. Je moest er langs, als je uit 't Oosten Karnak binnenkwam, en heel dikwijls ging je er niet langs, speciaal als je honger had, omdat de geuren, die uit de inrichting naar buiten plachten te zweven, onweerstaanbaar waren voor een hongerig mensch. Maar Ernie had zijn zaaltje liever niet onweerstaanbaar zoo laat in den avond ('t liep naar twaalfen), als hij zoo moe was als een hond.

Ernie maakte de dubbele hamburgers klaar vol-

gens de eischen van het vak. Hij vatte de platte gehaktbollen in ronde broodjes en stak daar groote plakken ui tusschen. Hij kwam met het bord en den mosterd naar zijn klant, zette de dingen op de toonbank. Toen schrok hij even: hij keek in den loop van een revolver.

De klant zei, bot maar zacht:

„Koffie. En je bek houden.”

Ernie putte een kop dampende koffie uit de blinkende machine. Toen hij dien voor den onbekende met het vuurwapen neerzette, zei hij op een kalmen keuveltoon:

„Je bent zeker Chuck Warren.”

„Waarom denk je dat?”

„De politie heeft overal naar je gesnord.”

„O ja? En?”

„Niks gevonden. Je was ontsnapt, zeien ze.”

„Dat klopt, haast tenminste.” De man sprak koel en keek ijzig. „Je begint oud te worden, niet vader?” „Zoo'n beetje.”

„Maar je hebt nog geen zin om af te knetteren, hè?”

„Nou — niet erg.”

„Doe dan wat ik je zeg. Ik ga d'r vandoor, maar ik moest eten. Je houdt je d'r buiten, snap je?”

„O eh... jawel.”

„Ik wil verder niemand wat doen.” Ernie herinnerde zich, dat twee man doodgeschoten waren bij die sensationele ontsnapping, drie dagen geleden. Die kerel zag er gevaarlijk uit. Hij was gevaarlijk. „Maak nog wat bik voor me klaar om mee te nemen. En je hebt me hier niet gezien.”

„Als je oud wordt, vergeet je gauw wat,” zei Ernie.

„Ze komen er nooit achter. En anders... nou, je hoeft niks gemerkt te hebben — er komen zooveel lui hier om een hamburger. Ze maken je niks.”

„En waar wou je heen?”

„Laat dat maar aan mij over.” Chuck Warren keek rond. „Kan er nog volk komen?”

„Zal niet. 't Is al laat.”

„Als er iemand komt, hou je je gedekt. Net doen of er niks is. Anders ga je d'r aan.”

„Ik zal wel oppassen.”

Tusschen slokjes koffie door vroeg Chuck: „Heb je me herkend, voor ik met m'n pistool kwam?”

„Nou... Je portret hangt overal.”

„Ik zag al zooiets in je oogen. Daarom neem ik den zekersten weg maar.”

Er klonken voetstappen. Die naderden Ernie Rudd's cafetaria.

Chuck suauwde: „Komt iemand aan. Denk er om, wat ik je gezegd heb: je doet gewoon. Anders...”

Een zwaargebouwd man kwam binnen en ging zitten. Ernie zag, dat de ontsnapte gevangene de revolver onder zijn linker arm schoof. Ernie zei: „Zoo Angel, hoe gaat 't?”

Angel Verner bestelde twee worstjes. „'k Heb honger van 't nietsdoen,” zei hij. „Ik ging naar huis, en toen had ik trek.”

„Dat tref ik.” Rudd sneed de knakworstjes door om ze te braden. „Hoe is 't met de baby?”

„Hm.” Verner dacht na over de vraag. „Ze groeit als kool.”

„Je oudste jongen was nog hier vanmiddag. Die gaat hoe langer hoe meer op je lijken.”

„Vin je dat zoo gek?”

„Ik zeg toch niet, dat ik 't gek vin? Nogal glad, dat je eigen zoon op je lijkt.” De worstjes werden den zwaargebouwden man voorgezet. „Je vrouw maakt ze natuurlijk lekkerder — je wou d'r zeker niet wakker maken zoo laat in den nacht, hè?”

„Wat dacht je! Ze kan zoo schrikken direct.”

Verner slokte zijn knakworstjes op en legde twintig cent op de toonbank. „Laat maar, Ernie. Wel te rusten.”

Verner ging. Er kwam van Chuck Warren zooiets als een zucht van verlichting. Hij zei: „Dat heb je netjes opgeknapt!”

„Moest ik wel.” Ernie bleef doodkalm. „Angel Verner is hier sheriff.”

„Pff! Die kinkel!”

„Ja. Maar hij is goochem. Daarom moest ik 'm aan den praaf houden.” Ernie Rudd gaf hem een zak met broodjes. „'t Gaat mij niet aan, vrind, maar als ik jou was, stapte ik maar op.”

„Ja, ik smeet 'm. En denk er om: als je er over kikt...”

„Dacht je, dat ik gek was?”

Voor alle zekerheid sneed Chuck den telefoondraad door. „Je kunt nooit weten,” zei hij. „En kijk maar liever niet, welken kant ik opga. Maf ze.”

„Wel te rusten,” zei Ernie.



Hij begon zijn braadrooster schoon te maken. Hij veepte lui de toonbank af. Hij stak een pijp op en rookte bedaard. Hij hoorde drie schoten verderop in de Hofstraat: scherpe, gebiedende knallen, die de stilte van den nacht doorscheurden. Toen een schreeuw. Ernie Rudd wachtte, geduldig.

Hij wachtte een kleine vijf minuten. Angel Verner kwam binnen met Chuck Warren. De heer Warren was gewond en gebeoid.

Ernie zei: „Ik heb je wel gezegd, dat Angel goochem was, meneer Warren. Hij snapte direct, dat er iets niet in den haak was, toen ik over z'n kinderen begon. Die heeft ie niet, zie je. Ze maken d'r hier in de buurt altijd gijntjes over, dat hij niet getrouwd is.”

* EBBA BRAHE *

DE JEUGDLIEFDE VAN EEN KONING

door Axel Rudolph

Er wordt met hoonende blikken naar zijn kanten kraag gekeken en zijn keurige, fonkelnieuwe sjerp. Hier en daar komt er zelfs, ondanks zijn aanwezigheid, een bijtend spotwoord, een ruwe grap los, die met een geheimzinnig, instemmend lachje naar links en rechts wordt doorgezegd. Er is geen twijfel aan: de geest onder de officieren heeft sterk geleden onder dat leven van langdurig nietsdoen in het legerkamp.

De jongere officieren, die bij de verschijning van De la Gardie verstomd waren, trekken zich weldra niets meer aan van den veldheer, die met overste Quist en nog een paar oudere officieren kwesties van kriegsbeleid zit te bespreken. De bekers doen weer ijverig de ronde en de stemmen worden luider, levendiger.

„Erik Liljefors voelt zich ook al te deftig voor ons,” spot kapitein Lagergreen, ongenueerd hardop. „Hij drinkt als een luierkind en hij dobbelt als een kleermaker. Weet je hoe dat komt? Die fijne handjes zijn alleen nog maar aan teere hofdamepjes gewend. Knipmessen en met z'n oogen draaien, dat kan hij! Naar den satan met alle gelikte hofnarren!”

Erik Liljefors zwijgt en glimlacht droefgeestig. Lagergreen heeft gelijk. Vroeger was hij in den kring van zijn kameraden een vroolijke klant, nu zit hij als een steenen beeld. Maar 't is geen hoofdsche verwijfdheid, die hem zoo stil maakt, zooals Lagergreen meent. Het is ook niet de gedachte aan degradatie en arrestatie, die weldra komen moeten. Het is iets heel anders, dat Erik Liljefors zoo somber en zwijgzaam houdt, sinds hij in het kamp is.

Hij zit stil naar de roode, vroolijke gezichten van die drinkebroers te kijken. Ruwe klanten, vaak een beetje te ruw en een beetje dronken. Maar toch Zweedsche officieren, edelen, trouwe een eerlijke soldaten, die kranig gevochten hebben voor koning en vaderland, voor Kexholm en Kalmar, Novgorod en Pleskau... die morgen wéér kranig zullen vechten, als trompetstooten ten aanval schetteren.

En hij?

„Eerlooze” heeft die man daar gezegd, die hier in 't kamp macht heeft over leven en dood. „Eerlooze” klinkt er in Erik Liljefors een klagende echo. En dan 't recht niet te hebben, op te springen en dien man met den degen rekenschap te vragen.

Wat fluistert er daar van binnen? Er is toch niets gebeurd. Je hebt het schandelijke plan niet uitgevoerd. Erik Liljefors glimlacht bitter. Wat maakt den schurkenstreek, de daad of de wil? Ellendige, laffe haarkloverij. Al, wat er in de borst van Erik Liljefors nog leeft aan eerlijkheid en aangeboren gevoel van adelseer, dringt naar boven en komt voor zijn oogen staan als een verminkte en kijkt hem bang aan. Je bent een eerlooze geworden, Erik Liljefors. Je vader, baron Halfdan Liljefors, zou zich in zijn gebeeldhouwde steenen kist omkeeren van verdriet en toorn, je moeder zou je niet meer willen kennen, en hier die mannen... als ze te weten kwamen, wat je van plan was... ze zouden er niet naar vragen, of je laffe opzet door een gelukkig toeval verijdeld werd. Ze zouden opstaan en je in je gezicht slaan, Erik Liljefors.

Foei duivel! Een Zweedsch edelman!

Ginds in 't kamp zingen de Wärmelandsche dragonders.

„Wärmeland, gij schoone!”

Vaderlandsche liederen. En krijgslieder, Erik Liljefors. Zij mogen die liederen zingen over strijd en zegepraal, soldatendood en liefde. Trouwe, eerlijke soldatenharten onder grove kiel en kolders.

Met treurig heimwee zit Erik Liljefors te luisteren. Dat zijn z'n kameraden van het Wärmelandsche regiment, met wie hij vroeger op veldtocht uitgetrokken, over 't paradeplein gereden is. Indertijd, toen hij nog met eere soldaat was, toen hij Maegrita Zanteres nog niet kende.

Nog éénmaal... nog éénmaal in dien kring kunnen zitten, mee mogen zingen met een zuiver geweten,

KORTE INHOUD VAN HETGEEN VOORAFGING

Voor het oude adellijke slot der Brahes houdt de koets stil van Jacob de la Gardie, die om de hand komt vragen van Ebba Brahe, die bij haar oom inwoont. Doch deze laatste brengt hem in den slottuin en toont hem een intiem tafereeltje: den jeugdigen Zweedschen koning Gustaaf Adolf minnekoozend met de uitverkorene zijns harten, Ebba Brahe. — Koningin Christina van Zweden, zijn moeder, en kanselier Oxenstierna zijn op de hoogte van de verliefdheid van den jeugdigen vorst. Aan baron Erik Liljefors en Maegrita Zanteres, een hofdame, wordt door koningin Christina verzocht, haar te helpen om koning Gustaaf's ontmoetingen met Ebba Brahe te verijdelen. Jacob de la Gardie wordt door kanselier Oxenstierna naar Rusland gezonden als opperbevelhebber. Liljefors en Maegrita Zanteres spannen samen tegen Ebba Brahe. Op een avond verschijnt een onbekende aan de kasteelpoort van slot Brahe en brengt een boodschap van „heer Gustaaf” zooals hij zegt. Ebba Brahe wordt ontvoerd. Doch op 't allerlaatste moment verschijnt Gustaaf Adolf en jaagt de ontvoerders op de vlucht. Een eskadron dragonders wordt door kanselier Oxenstierna belast, den koning op slot Brahe af te halen. Luitenant Liljefors moet aan Maegrita Zanteres de mislukking van de ontvoering bekennen. Als Jacob de la Gardie naar Reval vertrekt, wordt hem op zijn schip Ebba Brahe, naar hem door Erik Liljefors wordt meegedeeld, op last van koning Gustaaf zelf, toevertrouwd. Ook Ebba Brahe zelf meent, dat alles op last van haar beminde plaats vindt. Intusschen probeert een gezantschap uit Brandenburg een huwelijksverbintenis tot stand te brengen tusschen Zwedens koning en de Brandenburgsche prinses Eleonora. Tijdens de receptie der gezanten wordt kanselier Oxenstierna onwel en neemt Gustaaf Adolf zelf de leiding van het onderhoud. Men tracht het Gustaaf Adolf voor te stellen, alsof Ebba Brahe vrijwillig met Jacob de la Gardie vertrok. De koning is diep ontgoocheld door hetgeen hij verraad noemt aan zijn oprechte liefde. Maegrita Zanteres begint den koning het hof te maken, doch deze verstoot haar, achterdochtig geworden door de vermeende ontrouw van Ebba Brahe, en wil naar Brandenburg vertrekken. Erik Liljefors wil Jacob de la Gardie ertoe overhalen Ebba Brahe desnoods met geweld te veroveren. Dan zal Erik Liljefors zelf trachten Ebba Brahe in opspraak te brengen. Doch Jacob de la Gardie dwarsboomt de snoode plannen van den verrader en stelt zich voor Ebba Brahe op de bres. De la Gardie betrapt Liljefors bij de deur van Ebba Brahe's kajuit, waarvan de grendel moedwillig schijnt te zijn kapot gemaakt. Dan offert hij zich op, en houdt zelf de wacht voor het slaapvertrek. Intusschen bereikt men Reval waar het Zweedsche leger zijn tenten heeft opgeslagen. De overste Hjalmar Quist waarschuwt echter de la Gardie, dat de Zweedsche soldaten morren en ontevreden zijn. De komst van Ebba Brahe, die voor de toekomstige bruid van Gustaaf Adolf wordt aangezien, wekt misnoegen.

*

vriend onder vrienden! Sinds hij hier in 't kamp is, ziet hij de gestalte van Maegrita Zanteres zoo flauw, zoo onverschillig voor zich. Er leven oude, mooie soldatenherinneringen op, en spijt, bittere spijt.

Over acht, over veertien dagen wéét de maarschalk, dat Erik Liljefors niet met een bevel des konings, maar met een leugen aan boord van de Aeraan is gekomen. Hij zal hem den degen afnemen en hem naar Stockholm terugsturen. De kameraden... die zullen er zich niet veel van aantrekken.

„De knappe Erik heeft zeker den koning z'n liefde afgevrijd,” zal ritmeester Peyron lachen, en...

„Dat krijg je ervan als je de vrouwen 't hof maakt,” zou de ruwe overste brommen.

Maar als ze wisten... dat Erik Liljefors met een zwartgemaakt gezicht op struikrooversmanier een meisje had overvallen, en... dat lage plan...

„De satan haal je, Liljefors,” schalt de stem van kapitein Lagergreen vlak aan zijn oor. „Ik wil al een half uur met je klinken, en je hapt niet! Wou

je me beleedigen, halve zijn **VIJFDE** salonwurm!”

Erik Liljefors grijpt zijn **VERVOLG** beker en drinkt.

De wijn smaakt bitter als gal en azijn.

„Aflossing en wachtwoord!”

„Wasa en Novgorod!”

De eenzame post op het heuveltje schouder de hellebaarden en verwijdt zich. Voorzichtig helpen Bengt van Rosens handen Ebba Brahe uit het zadel neerglijden.

Diep ademhalend kijkt Ebba rond. Achter haar ligt als een bonte kermisstad het kamp met zijn tenten en vaantjes. Vóór haar echter ligt het land braak en leeg, met hier en daar moerassen en struikgewas, tot ginds in de verte, waar in het zonlicht de muren en torens der stad blinken — Reval.

Een paar Zweedsche ruiter-patrouilles trekken dat terrein door, met de pistolen in de vuist. Achter een heuvelrug stijgt dunne, blauwe rook op. Daar legt een piket. Een zwerm kraaien fladdert krassend op.

„Dus dat is Reval!” Ebba's blik hecht zich aan de verre stad, als wil hij die nader trekken. „De vesting, waarboven straks de Zweedsche vlag zal wapperen. Zoo nabij en toch nog niet genomen!”

„Dat planten van de zegevaan heeft nog wel even den tijd.” Bengt van Rosen kijkt ernstig peinzend naar de stadsmuren. Ebba rukt het hoofd iets naar achteren.

„Ik zou zeggen, dat Jacob de la Gardie...”

„De maarschalk is een groot veldheer en een dapper soldaat,” zegt de jonge kapitein kalm. „Maar... ziet u daarginds die brug? Daár, rechts van die wilgen. Dat is de eenige weg over het moeras. We hebben er al elf maal een stormaanval geprobeerd. De vijand heeft die totaal onder schot. 't Is hier vandaan niet te zien, maar aan den anderen kant van de brug, achter dien heuvelkam, heeft de vijand zijn geschut opgesteld. Zwaar geschut. Bij een aanval hoeft hij 't maar even den heuvel op te rollen, en hij kan een hagel van projectielen op de brug laten neerkomen, die alles vernietigen, wat er zich op waagt. Elf aanvallen! Ik ben hard bang, dat de twaalfde ook niet zal baten.”

Daar valt in 't open veld een pistoolschot. Ebba rekt nieuwsgierig den hals, om te zien. De dragonders daarbuiten hebben hun paarden de sporen gegeven en galopperen naar een boschje. Een zwerm kraaien vliegt met heesch gekrijsch op.

„U beneemt me 't uitzicht, kapitein Van Rosen!”

De jonge officier, die bij het schot vlak voor Ebba is gaan staan, verandert niet van houding. Hij kijkt slechts bedaard om.

„Een paar dagen geleden is hier een van mijn mannen door een verwaalden kogel gedood, juffrouw.”

Ebba kijkt met een hartelijken blik in het ruwe gezicht van den kapitein.

„En nu beschermt u me met uw eigen leven, Bengt van Rosen?”

„Mijn plicht, juffrouw. Ik ben hier aansprakelijk voor u.”

„En dien plicht... vervult u graag?”

„Ja, heel graag.”

De stem van Bengt van Rosen klinkt rustig. Hij weet niet, dat er op dat moment een straal uit zijn oogen breekt, een jubelende bekentenis, onweerhoudbaar opstijgend uit zijn diepste innerlijk.

Ebba Brahe echter ziet dien straal en zij leest er alles in, wat Bengt van Rosen verzwijgt: bewondering, toewijding, reine, heilige liefde.

„We zullen teruggaan, Bengt van Rosen,” zegt zij verlegen. Anstonds is hij bij de paarden, en hij helpt haar ridderlijk bij 't opstijgen. Zijn handen beven niet, houden haar voet geen seconde langer en geen grein steviger vast dan noodig is, en toch heeft Ebba een gevoel, als tilden die handen haar omhoog op den rug van het paard.

Zwijgend rijden zij door de tentengangen terug. Als een huivering gaat er een zeker angstig geluk

door Ebba heen. Het besef van haar schoonheid en macht stijgt bedwelmend in haar op. De la Gardie, de trotsche, sterke veldheer! Deze jonge knappe man, Bengt van Rosen, door De la Gardie voor zijn dapperheid geprezen! En Gösta — de koning!

Voor 't eerst komt er in Ebba iets van trots op, bij de gedachte aan Gustaaf Adolf, de blijde trots van een vrouw, die niet meer diep, heel diep beneden staat en in zalig, bevend, ongeloovig geluk opkijkt naar den geliefde... de stille jubel van een vrouw, die zich opeens bewust is geworden van haar waarde en haar macht.

Zie je Gösta, liefste! Je bent machtig en groot; je bent Zwedens koning, meester over land en volk. Maar ook ik heb macht over mensen.

Ik ben... mooi!

ACHTSTE HOOFDSTUK

Het is nonsens, wat de maarschalk wil!

„We vallen niet aan!”

„Nu een slag verliezen is den heelen oorlog verliezen!”

Vuurroode koppen, fonkelende oogen, gebalde vuisten en knarsende tanden. Bleek tot in de lippen staat Jacob de la Gardie tusschen de officieren, die op zijn gesprongen en hem omstuwen.

„De provoost!” schiet hem door het hoofd. „Galg en rad! Dat is erger dan ongehoorzaamheid, dat is brutale mouterij!” Er stijgt uit het verleden een zwarte dag voor hem op. In 't jaar 1610 in Moskou, toen het uitgestrekte rijk der Russen voor hem open lag en hij in zijn verbeelding de Zwarte Zee al hoorde ruischen, toen waren de troepen ook aan 't muiten geslagen. Met honderden hadden de muiters aan de snel opgerichte galgen gebengeld, en 't oproer was terug gekropen voor de harde vuist der krijgswetten. Maar Jacob de la Gardie had toch terug moeten trekken en tandenknarsend moeten toezien, hoe de Polen hun Wladislaus te Moskou tot Tsaar lieten uitroepen. Met onbetrouwbare, uitgedunde troepen kan ook de beste veldheer niet overwinnen.

En nu? Reval moet ingenomen worden. De oproerigheid in 't officieren-corps steekt brutaal den kop op, maar De la Gardie moet het door de vingers zien, om het resultaat van den heelen Russischen veldtocht niet te riskeeren. Met bovenmensche-lijke inspanning beheerscht hij zijn toorn, en zijn blik gaat de opgewonden schare rond.

„De koning heeft mij het opperbevel over het veldleger toevertrouwd, heeren!”

Er treedt er een vooruit. Een oude kapitein met een gezicht vol littekens, door zijn kameraden nooit anders dan „Vlaggestok” genoemd. „We zullen u gehoorzamen, maarschalk, zooals 't Zweedschen soldaten betaamt. Als u 't bevéelt, loopen we morgen onzen kop stuk tegen dat vuile nest daar. Maar als we een verstandig woordje spreken mogen... daar staat overste Quist. Laat u hem eens zeggen, of we gelijk hebben of niet.”

„De duivel z'n grootmoeder mag me halen, als ik met dat gemier van jullie meedoe,” bromt de oude Quist. „Hier commandeert de opperbevelhebber en geen mensch anders.”

Jacob de la Gardie steekt even een hand omhoog. „Spreek, Quist!”

De overste neemt zijn hoed af en salueert. „Hoogheid, als u den aanval beveelt, dan wordt er aangevallen. Daar sta ik voor in. Ondanks al die muiters en brutale schreeuwbeelden daar!”

„Maar wat is uw eigen meening?”

„Ja, als u me naar mijn méening vraagt... dan moet ik eerlijk zeggen: die aanval zal evengoed mislukken als de vorige. Er is niets veranderd sinds den laatsten keer.”

Opnieuw begint het te zoemen en te bruischen in de rijen der officieren.

„Hoera voor den ouden Quist!”

„De maarschalk kent 't terrein nog niet!”

„Aan 't hof lijkt 't natuurlijk makkelijk!”

„Nutteloos opofferen van Zweedsch bloed!”

„Stilte, kameraden!” Ook „Vlaggestok” salueert den veldheer ernstig en onderdanig. „Misschien mag een oude soldaat een voorstel doen, hoogheid.”

Stom, met een lichte hoofdbuiging, stemt De la Gardie toe. „Vlaggestok” kijkt met een boozen blik

rond naar de hardste schreeuwers. „Een soldaat moet gehoorzamen, anders is hij een hondsvot. Ik zie daar een paar heeren, die 't nog leelijk met me aan den stok krijgen daarover — na den slag. Maar houdt u me ten goede, hoogheid. De koning komt, zegt u. Wat denkt u ervan, om zijn komst af te wachten, en de kwestie nederig en gehoorzaam aan Zijne Majesteit voor te leggen?”

„Ik sta hier in zijn plaats!” Jacob de la Gardie krijgt een felle kleur van woede. Hij denkt er niet over! Den koning zijn onmacht bekennen... een opperbevelhebber, die zich niet kan laten gehoorzamen door zijn officieren! Nog vóór hij verder kan spreken, groeit het verzet weer.

„De koning offert zijn Zweden niet op voor niemandal!”

„Leve koning Gustaaf Adolf!”

„De koning komt niet hier om te vechten,” lalt de stem van den zwaar beschonken kapitein Lager-



Gustaaf Adolf stijgt te Pommern aan land den 25en Juni 1630 — naar een schilderij van een onbekenden meester.

green. „Zijne Majesteit komt feest vieren! Hahaha! De schoone Ebba...”

Jacob de la Gardie buigt zich over naar kolonel Quist, met een zenuwtrekking in 't gezicht. „Is 't blauwe regiment te vertrouwen, overste?”

De oude begrijpt en knikt zijwend. Hij richt zich hoog op. Als een barsche donder overstemmen zijn woorden het tumult: „Gustaaf Wrangel! Naar 't blauwe regiment! Hier de wacht!”

Niemand in de opgewonden groep heeft acht geslagen op de beide ruiters, die voor de officierstent hun paarden tot staan hebben gebracht en afge- stegen zijn. Verbaasd kijkt de heele kring op, als Ebba Brahe eensklaps een paar mannen opzij dringt en op Jacob de la Gardie toesnelt.

„Wat is er gebeurd, oom Jacob? U bent zoo bleek...”

„Niets bijzonders.” Jacob de la Gardie neemt Ebba bij den arm en tracht haar snel weg te krijgen. Zijn oogen zoeken kolonel Quist.

De opperbevelhebber verlaat het strijdperk! Wordt door een meisje weggehaald! Dat lijkt op dit moment zoo komisch voor de verhitte gemoederen der officieren, dat de vijandige stemming omslaat tot grappen en gelach.

„Welkom in 't kamp, freule Brahe!”

„Heeft de maarschalk al met den aalmoezenier afgesproken?”

„Allermachtig wat een knap kind! Ik kan me best indenken...”

„Leve de goeie smaak van den koning!”

De rechterhand van Jacob de la Gardie tast naar zijn degen. Ongerust gaat overste Quist op zijn teenen staan om over de hoofden heen te kunnen zien. Waar blijft de wacht?

Het staal van De la Gardie is al half uit de scheede — dan stuift er iets wits, welriekends voor hem langs. Met hoog opgeheven hoofd en toornig bliksemende oogen staat Ebba Brahe voor de mannen.

„Wie de Zweedsche kleuren draagt, en den koning hoont, is een schurk! Leve koning Gustaaf Adolf!” Bedremmelde stilte. De blikken der officieren hangen verlegen aan het meisje. Mooi is Ebba Brahe zooals zij daar staat, met bloedroode wangen en fonkelende oogen, den blanken arm omhoog. Zelfs die benevelde koppen rondom kunnen zich niet heelemaal onttrekken aan den invloed van die schoonheid. Ritmeester Peyron is de eerste, die eveneens zijn arm omhoog stoot.

„Leve de koning!”

Een half dozijn stemmen nemen werktuiglijk den kreet over. Gebrom en halfvloed gelach klinkt er doorheen. Maar de oude „Vlaggestok” neemt zijn hoed af en knikt Ebba Brahe vriendelijk toe.

„De nikker haal me, juffer, da's mooi van u, dat u den koning zoo kranig verdedigt.”

„Moet ik hier den koning verdedigen, waar zooveel Zweedsche mannen staan, die hem verdedigen moesten?” Ebba Brahe's wangen gloeien. Zij weet zelf nauwelijks, waar zij, altijd zoo stil en bescheiden, den moed vandaan haalt, in die onstuimige bijeenkomst te spreken, naar voren te treden ten aanzien van die aangeschoten soldaten, door langen krijg en lang kampeeren verwilderd. Maar er is iets, dat haar drijft, iets onbekends, gebiedends, dat plotseling diep in haar wezen opdringt en eischt.

„In Stockholm werd mij geleerd, met eerbied de namen te noemen van de Zweedsche regimenten, en te buigen voor de kleuren, die u draagt, heeren, zooals de koning zelf ook doet. De koning is jong. Wilt u, dat hij met verachting op de overwinnaars van Kexholm en Novgorod neerkijkt, als hij 't kamp binnenkomt?”

„Ebba! Ebba!” Jacob de la Gardie heeft bezorgd haar arm gegrepen. Maar de storm van woerspanning, die hij vreesde, blijft uit. Wel wordt er gebromd hier en daar in den kring, en de overste met het rood koperen gezicht knort verstaanbaar iets over vrouwenklets. Maar de meesten zijn stil geworden. Er wordt verlegen gekucht, er worden sjerperrecht getrokken, er strekken zich ruggen. Het besef van soldateneen jaagt de woelingen van alcohol op de vlucht.

De oude kapitein „Vlaggestok” is de eerste, die spreekt. Zijn oogen zijn gaan schitteren, maar nu niet van den drank. „Dat heeft ze ons netjes onder den neus gewreven,” zegt hij uit den grond van zijn hart, en zijn oogjes dwalen de gezichten van zijn kameraden langs. „Donder en bliksem, ik zeg: Ebba Brahe is een prachtmeisje! En als er een op 'n donderbus aan komt rijden en die vraagt jullie, kameraden, zeg dan maar, dat de Vlaggestok dit vindt: dat een Zweedsche joffer, die d'r hart en d'r mond op de goeie plaats heeft, net zoo goed is op den troon van Zweden als een vreemde prinses uit Brandenburg of Polenland!”

Goedkeuring klimt. De stemming slaat opeens om. Bewonderende, huldigende, welwillend waardeerende blikken hechten zich aan 't gloeiende gezicht van Ebba Brahe.

„Goed gesproken, Vlaggestok!”

„We moeten een koningin hebben van Zweedschen adel, geen vreemdelinge!”

Kapitein Lagergreen maakt eensklaps rechtsomkeert en loopt weg, ietwat wankel.

„Hé, Lagergreen! Deserteer je?”

„Water!” schreeuwt de kapitein terug. „M'n kop in 't water steken!”

Schaterend gelach volgt hem, laait plotseling uit tot een krachtig: „Leve de koning! Leve Ebba Brahe!”

„De krachtigste
middelen heb ik
genomen, Dokter.

Nu werkt
niets meer!”



„Ruw-
reinigende”
laxeermiddelen
zijn dikwijls
gevaarlijk.

Maar al te vaak worden „ruw-reini-
gende” laxeermiddelen ingenomen, die
een radicale „opruiming” beloven en
veroorzaken, maar op den duur een
schadelijken invloed kunnen hebben.



Normacol
voor regelmatige
werking!

Normacol is absoluut
onschadelijk.

De Normacol-korreltjes, bereid uit
plantenhars, zwellen in den darmin-
houd gelatineus op en maken de
ontlasting los en gemakkelijk. De
normale darmlediging wordt door
Normacol hersteld.

U raakt er niet aan gewoon.

In tegenstelling met de „ruw-reini-
gende” laxeermiddelen, waarvan een
steeds grootere dosis moet worden
ingenomen om eenig resultaat af te
werpen, raakt U aan Normacol niet
gewoon.

De kleine hoeveelheid zuiver
plantaardige frangula, die Normacol
bevat, stelt de spieren van den darm-
wand in geregelde werking, totdat
de normale toestand weer is inge-
treden. Prijs fl. 1.-, groote bus
fl. 2.20; verkrijgbaar bij alle apo-
theken en goede drogisterijen.

* * * * *

Na ontvangst van onderstaande cou-
pon sturen wij U gratis een monster-
busje Normacol, genoeg voor 2 dagen.
Stuur ons de coupon nu in open enve-
lop, gefrankeerd met 1½ ct. postzegel,
of zend ons een briefkaart.

Aan C. N. Schmidt, Keizersgracht 31,
Amsterdam C.

Den Heer:

Mevr.:

Mej.:

Adres:

Plaats:

Een marcheerende troep nadert door
de breede tentenlaan. In 't gelid rukt
de wacht aan, een afdeling van het
blauwe regiment; kapitein Gustaaf
Wrangel vooraan. Jacob de la Gardie
geeft een snel, geruststellend teeken
met de hand.

„Wacht — halt!”

Degens en hellebaarden kletteren.
Verwonderde soldatenogen bekijken
de groep bij de officierstent.

Ebba Brahe heeft een gevoel, als
riepen en maanden haar die kletterende
wapens. Een sterke geestdrift stijgt
vlammend in haar op. Is 't het trotsche
bewustzijn, dien woesten, halfdronken
troep getemd en tot rede gebracht te
hebben? Is 't de verbaasde, bewonde-
rende blik van Jacob de la Gardie?
Of zijn het de oogen van den jongen
Bengt van Rosen, die met onbegrensde
toewijding naar haar staren — Ebba
Brahe vergeet, dat zij een bescheiden
Zweedsch joffertje is, dat fierheen
kwam met geen ander verlangen, dan
een stil, intiem, eenvoudig geluk te
smaken door de nabijheid van den
geliefde. Zij schrikt zelf van de golvende
gloeijing, die heftig en onhoudbaar uit
haar innerlijk breekt, die haar gestalte
doet rijzen en haar oogen doet lichten
van een hooger dan aardsch vuur.

„Spreekt niet over mij, heeren!” Het
is, of er een storm beeft in de stem van
Ebba Brahe. „Daarginds ligt Reval!
Spreekt dáárover! Moeten ze elders
in de wereld zeggen, dat het Zweedsche
taal niet meer bijt, dat de zonen van

Zweden niet meer vechten kunnen?
Moet de Deen en de Pool in zijn vuistje
staan lachen? De handen van den koning
en den kanselier zijn gebonden, zoolang
het veldleger hier vastligt voor Reval.
Maakt ze vrij, heeren! Draagt de
Zweedsche vlag vooruit naar de zege!
Neemt Reval! En als de koning komt,
gaat hem dan tegemoet met vliegende
vaandels, met lauweren omkransd —
als overwinnaars!”

„Zweden en Wasa!”

„Leve Gustaaf Adolf!”

Als golven van een branding slaat de
galm terug, over de hoofden heen van
de mannen voor de officierstent. Kapi-
tein Wrangel is op de tafel gesprongen en
zwaait wild met zijn hoed. Ebba Brahe
heeft zich omgekeerd naar Jacob de
la Gardie, die er half verdwaasd bij
staat. Haar opgeheven handen bidden
en smeeken.

„Geef bevel tot den aanval, De la
Gardie!”

En het bruischt uit de rijen der
officieren: „Laat storm blazen, maar-
schalk...! Laat aanvallen!”

* * *

Jacob de la Gardie is een te ervaren
veldheer om niet te weten, welk gevaar
zoo'n onvoorbereide aanval meebrengt.
Maar hij is ook ervaren genoeg om te
weten, dat men van zoo'n geestdrift
gebruik moet maken, zoolang het vuur
vlamt.

Wordt vervolgd

Vaarwel, Engeland!

NAAR DE SCHILDERIJ VAN FORD MADDOX BROWN
(1821–1893)

Het schilderij dat onze lezers in kleur
gereproduceerd vinden op neven-
staande bladzijde, is een der opmerkeli-
kste werken van de Engelsche tentoon-
stelling in het Stedelijk Museum te
Amsterdam; zoowel om het sterk anec-
dotische karakter van het onderwerp als
om de bijna brutaal felle kleuren, waar-
mee het gepenseeld is. Over de intrinsiek
artistieke waarde kan men natuurlijk
van meening verschillen en het is van-
zelfsprekend, dat een schilderij van
Reynolds of Gainsborough, van Hogarth
of Raeburn op veel hooger kunstniveau
staan. Toch behoorde Maddox Brown tot
de begaafdste schilders van zijn tijd en
vooral zijn monumentale muurschilder-
ingen voor het stadhuis van Manchester
met historische onderwerpen bezorgde
hem een vermaardheid naar tijd en zijde.

Het schilderij dat onze lezers hier
aantreffen is bekend onder de Engelsche
benaming „The last of England”. Het is
geïnspireerd door de groote landver-
huizing, die in 1852 haar hoogtepunt
bereikte. De beide hoofdfiguren zijn
portretten van den kunstenaar en van
zijn tweede vrouw Emma. Begonnen in
1852 werd het eerst in 1855 voltooid.
Wie de minitieuze schildering der tal-
rijke details ziet, zal zich daarover niet
verwonderd toonen. Met bijna foto-
grafische juistheid zijn alle voorwerpen
afgebeeld. De stofuitdrukking is mees-
terlijk benaderd en de afwerking van
deze schilderij, een elliptisch paneel,
moet den schilder honderden werkuren
hebben gekost. Het is bovendien de
grootste versie van dit thema, door
Brown herhaaldelijk en in verschillende
technieken behandeld. Talrijke notities
in zijn dagboek toonen, hoe hij zelf dit
schilderij waardeerde.

Wat in dit werk vooral opmerkelijk
is, zijn wel de bijna luministische
kleuren: felle contrasten, doch ondanks
al hun afzonderlijke felheid goed har-
monieërend tegen elkaar gezet. Beter
voorzeker op dit schilderij dan op zijn
andere werk: Engelsche herfstmiddag,
dat hij tegelijkertijd voltooide, maar
waarin de kleuren iets branderigs heb-
ben, iets minder edels, iets banaler met
andere woorden. U moet bij voorbeeld
zien hoe op het onderhavige werk
gezocht is naar een harmonie der
contrasten rondom het teere vrouwen-
kopje: het teere grijs van den geruiten
wollen mantel tegen het felle rose-
karmijn van den keelband, het bruin van
de overjas en het groenige blauw der
parapluie. En dan vallen er nog zooveel
typische details op te merken: zoo bij-
voorbeeld het kleine kinderhandje in de
hand der vrouw, de figuren op den ach-
tergrond, de roode en witte koolen opge-
hangen aan het tot in het kleinste
vezeltje natuurgetrouw nagebootste
tuigage van het schip, een jasknoop, een
hoedenkoord, het stugge bruine dekzeil.
Het is alles naar grootscher aangelegden
kunstzinnigen maatstaf geen groote
kunst, maar het blijft toch werk dat voor
zijn tijd zijn betekenissen heeft gehad en
om zijn zoo totaal anders gerichte ge-
aardheid van invloed is geweest op de
ontwikkeling der Engelsche schilder-
kunst, op het ontstijgen aan het
moeras van het conventionele en
droge, waarin deze kunst in die jaren
was verzand.

Als zodanig verdient ook dit werk
van den voorlooper en vriend der Prae-
Raffaëlieten onze aandachtige beschou-
wing en onze waardeering.

Sch.



VAARWEL, ENGELAND!

Naar de schilderij van Ford Madox Brown (1821—1893). (Zie beschrijving op nevenstaande bladzijde).



De legerplaats aan den rand van de Gobi-woestijn. Het aantreden van de legionnaires, voor hun vertrek naar een ver afgelegen fort.

ONDER TWEE VLAGGEN

Het Vreemdelingenlegioen is de plaats waar alle onbruikbare en soms ook nog bruikbare mensen van de maatschappij tezamen komen en hoofdzakelijk „om te vergeten” voor een vreemde vlag strijden en lijden. Verhalen en romans op dit thema zijn niet nieuw doch blijven in verband met het zwaar avontuurlijke karakter, toch altijd zeer welkom. In ieder geval heeft de Fox-Film voor deze film haar beste beentje voorgezet en het is de moeite waard om te zien, wat de Fox daaronder verstaat.

Als we ons niet vergissen, was „Beau Geste” een van de eerste films, welke verondersteld werd in het vreemdelingenlegioen af te spelen. Na dien tijd is de techniek aanmerkelijk geperfectionneerd en zijn ook de eischen, zoowel van het publiek als de producenten, geweldig gestegen. Is het dan te verwonderen, dat deze nieuwe film van het Vreemdelingenlegioen zooveel knapper, krachtiger en beter gemaakt is? Dat er belangstelling voor bestaat en ook zal blijven bestaan, is buiten kijf. De stoutste fantasie kan

Ronald Colman, de man waarop Victor MacLaglen zijn wraak wilde koelen.





Claudette Colbert, het meisje, dat gedreven door een groote liefde, een geheel regiment voor afslachting behoedde.



De markt in het kleine stadje, waar alles door elkander krioelt.

waarschijnlijk geen verhalen meer bedenken, die niet op een of andere manier in het vreemdelingenlegioen waarheid zijn geweest, vooral ten tijde dat men er nog niet in geslaagd was, het heele Afrikaansche gebied te onderwerpen en de stamhoofden zich vrijelijk konden vereenigen om verzet te plegen.

In deze film, welke grootendeels naar het bekende boek van de schrijfster Ouida werd vervaardigd, is dat o.a. het geval, en om maar zoo „natuurgetrouw” mogelijk te zijn, heeft men tot adviseurs eenige lieden genomen, die van 5 tot 15 jaar in het Fransche legioen gediend hebben, en dus zoo ongeveer wel zullen weten hoe het daar toe gaat. Dat het allemaal geen lieve jongens zijn, is een feit en dat ook de officieren qua karakter niet direct tot de meest nobele naturen behooren, is ook geen geheim meer, sinds men weet, dat het legioen vaak als strafkolonie voor het Fransche kader gebruikt wordt.

Jammer is het daarom in zekeren zin, dat de populaire Victor MacLaglen een tamelijk onaangename officiersrol heeft te vervullen, waarbij hij zijn aanvankelijke macht misbruikt, om een ver-

meenden mededinger naar een meisje te laten afslachten. Weliswaar ziet hij tenslotte het misdadige van zijn plan in en doet hij al het noodige om zijn daad weer ongedaan te maken, maar dat neemt toch niet weg, dat bij de vertooning menig gevoelig toeschouwer hem het woord „schurk” zal toeslissen, en eerlijk gezegd, verdient deze knappe acteur dat niet. Integendeel — in welke film men hem ook ziet, hij is bijna altijd goed en steeds gelukt het hem om, ondanks het brutale, grove en dikwijls krachtdadige optreden, een bepaalde sympathie te verwerven. De harde bolster is zoo doorzichtig als glas en steeds heeft men daarin een gouden hart bespeurd.

Dat deze film kreten van gerechtvaardigde bewondering zal afdwingen, is zoo zeker als wat; al was het alleen maar vanwege de grandioze regie, wat de woestijn en gevechtscènes betreft. Het is werkelijk bijna ongelooflijk, wat op dit gebied verricht werd.

Onze overzeesche verre burens schijnen werkelijk nergens meer voor te staan. Het is, of de brandende zon van Afrika voor deze gelegenheid geleend werd



Victor MacLaglen in zijn indrukwekkende uniform van kolonel bij het Fransche Vreemdelingenlegioen.



en of men zonder meer de Gobiwoestijn naar de Hollywoodsche terreinen heeft overgebracht, alles inclusief inboorlingen en verdere entourage. Met dergelijke duidelijke en angstwekkende overtuigende beelden is het niet moeilijk meer onder den indruk te komen van het drama, dat men voor zijn oogen ziet afspelen. Ja, eerder zou het moeite kosten er niet op te reageeren. Zoo bezien, behoort deze film dan ook ongetwijfeld tot een der indrukwekkendste van de nieuwe producties, en er moet al heel wat bijzonders komen, wil zij geslagen worden.



In woeste vaart rennen de 10.000 inboorlingen op het bataljon légionnaires af. Deze foto toont duidelijk met welk een zorg aan deze film gewerkt werd.

HET DROGEN EN INMAKEN VAN GROENTEN



Tomaten in den vorm van puree gedroogd.

Het gebeurt wel eens, dat we zulk een overvloed van tomaten krijgen, dat we er bijna geen raad meer mee weten.

Een handige en zuinige huisvrouw heeft al heel wat van de kostelijke vruchten ingemaakt, misschien heeft zij zelfs al het sap der tomaten in flesschen gesteriliseerd en nog heeft ze massa's vruchten over.

Wat doen we nu met onze tomaten? We gaan ze drogen! Misschien nog nooit van gehoord en toch: het is heel goed mogelijk tomaten te drogen, maar dan niet in hun geheel, doch als puree.

De tomaten worden goed gewassen, met schil en al in kleine stukjes gesneden en in zoo weinig mogelijk water gekookt, tot ze volkomen zacht zijn.

Dan wrijft men ze door een paardenharen zeef, kookt dit tomatenmoes opnieuw tot het water zoo veel mogelijk is verdampt en er dus een dikke pap is ontstaan.

Deze tomatenpuree wordt dun op een bord uitgestreken en in den oven of buiten in de zon gezet om te drogen. De oven moet echter zeer lauw zijn. Om het tegen vliegen en allerlei ongedierte te beschermen, zet men over de borden een vliegenkap of legt men er een tulen lap overheen.

Is de tomatenpuree heelemaal droog, dan doet men ze in kleine zakjes bij elkaar en hangt deze op een droge plaats.

Willen we 's winters deze gedroogde tomatenpuree gebruiken, dan zetten we daarvan een ge-

deelte den nacht tevoren in een beetje water. Den volgenden dag kunnen we de puree dan gewoon als tomatenpuree uit blikjes gebruiken voor soep, saus enz.

Deze gedroogde tomatenpuree blijft jarenlang goed.

Hebt u weleens groene erwten gedroogd? Als we er veel in onzen tuin hebben, zullen we ze wellicht graag willen bewaren, om ze in den winter voor erwtensoep en dgl. te kunnen gebruiken.

Voor ieder pond erwten rekenen we 20 gram suiker. De suiker wordt in water gesmolten, terwijl het water flink gekookt wordt.

Is de suiker in het kokende water

doeken gelegd, want komt er lucht bij, dan gaat de groene kleur verloren.

Zijn ze heelemaal afgekoeld, dan strooit men ze op een blik, waarop een groot vel schoon papier is gelegd, flink uit elkaar.

Bedek ze met een papier en laat ze in een bijna kouden oven drogen tot ze hard zijn. Deze erwten zijn bij wijze van doperwten te gebruiken. Willen we ze voor erwtensoep bewaren, dan worden ze, in plaats van in suikerwater, in zoutwater gekookt. Vóór het gebruik laat men ze een nacht in het water weeken.

Behalve tomaten en erwten kunnen verschillende soorten groenten, die later als soepgroenten worden gebruikt, gedroogd worden.

Blaadjes peterselie, kervel, selderij, stukjes wortel enz. worden op groote stukken katoen of beter nog op tule uitgespreid.

Deze tulen lappen worden aan de uiteinden vastgebonden en opgehangen, zoodat de lucht aan alle kanten vrij kan toetreden.

Bedek de verschillende groentesoorten met een stuk papier en laat ze goed droog worden.

Daarna in glazen doen (oude inmaakglazen, die we niet meer kunnen gebruiken, zijn hiervoor heel geschikt), met een beetje zout bestrooien en de glazen voorzien van perkamentpapier, waaroverheen een deksel stevig wordt vastgebonden.

In den winter kan men deze soepgroente gebruiken als verse groente uit den tuin.

Tenslotte nog iets over 't inmaken van spercieboonen.

Behalve in glazen kunnen deze ook in zoutwater of azijn worden ingemaakt.

Voor 't inmaken in azijn worden de



Erwten moeten in een doek gedroogd worden, anders verliezen ze hun kleur.

opgelost, dan schudden we de erwten erbij. Nu de erwten voortdurend roeren tot ze rimpelig worden. Dan in een zeef gieten en laten uitlekken. De zeef of vergiet, waarin de erwten zijn, wordt met een doek goed afgedekt, omdat de erwten anders de groene kleur verliezen.

Ook de erwten zelf worden tusschen



Boonen ingemaakt in azijn.



Boonen in 't zout.



Soepgroenten droogt men in de buitenlucht.

boonen afgehaald en in stukjes gebroken. Laat de boonen vervolgens een paar minuten koken, schep ze uit het water en laat ze in een vergiet uitlekken. Vervolgens doet men ze in glazen, strooit er zout, peper, gehakte peterselie en laurierbladeren op en giet er gekookte kruidenazijn overheen. Na een paar dagen wordt de azijn er weer afgegoten, nogmaals opgekookt en weer over de boonen gegoten, nadat men hem tevoren heeft laten afkoelen.

Deze boontjes worden als hartig hapje evenals augurkjes en uitjes b.v. gegeten.

Voor ingemaakte boonen in zoutwater kookt men de afgehaalde en gewasschen boonen tot ze gaar zijn. Dan in een vergiet laten uitlekken en in een Keulschen pot doen. Hierover giet men een zoutwater oplossing. Op 4 á 4½ L. water rekent men 1 kilo zout. Het zoutwater wordt over de boonen gegoten, zoodat deze heelemaal onder staan. Bovenop legt men eenige goed schoongemaakte wingerdbladeren en daarop komt een deksel, dat met een steen wordt verzwaard.

Deze boonen kan men als gewone groente alsook voor groentesla gebruiken. Ze moeten echter tevoren goed gewasschen en gekookt worden.

WAT ZULLEN WIJ ETEN?

Zondag :	Groentesoep Varkenscarbonade Slaboontjes Aardappelen Peren met chocoladesaus.
Maandag :	Schapebout Witte boonen Aardappelen Maizenapap.
Dinsdag :	Koud vleesch Gestoofde sla Aardappelen Hangop.
Woensdag :	Pouletsoep Gebraden worst Gestoofde tomaten Aardappelen.
Donderdag :	Ribstuk Andijvie Aardappelen Wentelteefjes.
Vrijdag :	Spiegeleieren Sla met tomaten en komkommer Gebakken aardappelen Röd—Gröd.
Zaterdag :	Varkenslapjes Snijboonen Aardappelen Rijstebrij.

NU DE VACANTIES TEN EINDE LOOPEN

Eigenlijk begint die wekenlange vakantie zoowel de moeders als de jeugd zelf zoo'n beetje te vervelen, zeker wanneer ze voor het grootste deel thuis wordt doorgebracht. De moeders, wat geprikkeld en moe door de extra drukte, spreken haar gedachten in dit opzicht eerlijk uit, terwijl dat gevoel van verveling zich bij de kinderen alleen uit in een min of meer landerige stemming!

De laatste dagen van de vakantie!

Als het weer het toelaat, dan nog maar eens heerlijk geprofitteerd van zon en buitenlucht, die kinderen zoo goed kunnen gebruiken. Maar, moeders... met mate! Als straks de scholen weer beginnen, is het zaak, dat uw kinderen niet slaperig, oververmoeid en daardoor met tegenzin aan het werk gaan. Daarom ook in de vakantie, en speciaal de laatste dagen, orde en regelmaat wat betreft maaltijden en slapen gaan, zoodat de kinderen frisch weer op het tooneel kunnen verschijnen. Is er nog werk voor school te doen, zooals boeken kaffen en dergelijke karweitjes, dan s.v.p. niet uitstellen tot den laatsten dag, zoodat we dan een groot geacht krijgen.

Het is heel verkeerd het zóó op te vatten, dat vakantie de kinderen lui moet maken. Vacantiehouden mag immers niet beteekenen: niets doen, maar wel: andere dingen doen. Laten we dat speciaal de laatste vacantedagen nog eens goed voor oogen houden. Het is heel best, als de kinderen in de vakantie eens wat langer uitslapen, maar het gaat niet aan, dat een groot deel van den kostelijken dag in bed wordt doorgebracht en dat ieder maar zoo laat aan tafel verschijnt als hij zelf verkiest. Trouwens, als de kinderen in de vakantie een behoorlijke bezigheid hebben, zullen zij zooiets ook niet verlangen. En juist in dit opzicht kan moeder zooveel leiding geven.

Bij mooi weer vermaken de kinderen zich nogal gemakkelijk buitenshuis, maar als de regen noopt tot binnenblijven, de ingebonden jaargangen van de kindertijdschriften verslonden zijn, het gewone speelgoed zijn aantrekkelijkheid door het vele gebruik van de laatste

weken zoo'n beetje verloren heeft, dan is het zaak, dat moeder eens een nieuw spelletje verzint, met een aardig plannetje voor den dag komt, zoodat de jeugdige activiteit weer wat wordt aangewakkerd. Heusch, het is zoo'n verschrikkelijke toer niet, als het maar een beetje extra, een beetje ongewoon is, zoodat het voor de kinderen aantrekkelijk lijkt.

Een middag met het fornuisje spelen en daarna een kinderfestijn aanrichten van het zelfklaargemaakte, bellen blazen, een leuk nieuw gezelschapsspelletje, waaraan wat aardige prijzen zijn verbonden, een wedstrijd in koekhapen, zakloopen of iets dergelijks, touwtjes knippen, grabbelen in een ton — het zijn allemaal eenvoudige middelen, waarmee kinderen zich uitstekend zullen vermaken. Als het weer het eenigszins toelaat, staat er een van de laatste dagen natuurlijk nog een heerlijke picknicktocht op het program, die net zoo groot of klein kan zijn als we zelf willen. Leuk is zooiets in ieder geval!

En dan de eerste schooldag! Die moet, ondanks de spijt, dat de heerlijke vakantie nu voorbij is, toch ook iets aantrekkelijks hebben, en veel hangt hier af van de houding van vader en moeder. Zij moeten niet zeggen: „Gelukkig, dat de school weer begint, dan zijn jullie tenminste weer veilig opgeborgen,” maar ze moeten wat animeeren om het nieuwe schooljaar met frissen moed te beginnen, praten over het leuke nieuwe dat de kinderen toch ook weer gaan meemaken, en... bovendien aan den eersten dag nog een beetje 'n feestelijk karakter geven!

Hoe dat moet gebeuren? Wel, er zijn zooveel kleine dingetjes te bedenken, b.v. een kleine tractatie bij de thuiskomst, of een klein cadeautje in den vorm van een extra mooien inktlap of een fijn étui, dat met waren trots mee naar school genomen wordt.

En is het voor een jongen en vooral voor een meisje ook geen prettig idee, als je een mooi nieuw pakje of een leuke jurk aankrijgt, zoodat je direct op school al een goed figuur slaat?

ANTOINETTE W. M. VAN INGEN.

Nieuw Schoonheids-Geheim TOOVERT PARELWITTE TANDEN

Duizenden schaffen middelmatige tandpastas af en volgen de effectieve anti-septische Kolynos methode voor het poetsen der tanden. 1 c.M. Kolynos op een drogen borstel is voldoende om gelen tandaanslag te verwijderen. Kiemen, die tandbederf veroorzaken, worden gedood en uw tanden glinsteren weer als paalen.

Geeft Uwe tanden de schoonheidsbehandeling met Kolynos en zij herkrijgen hun natuurlijke witheid, die uw glimlach en uw gelaat verfraait.

Weest zuinig — koopt de groote tube.

KOLYNOS TAND CREAM



Een „vermoeide huid” is het grootste gevaar voor de charme van Uw uiterlijk. Doe daarom als talloze andere vrouwen: verzorg Uw gelaat op de enig juiste wijze, nl. met Lux Toilet Zeep. Een dagelijks gebruik van Lux Toilet Zeep, die speciaal voor het gelaat wordt vervaardigd, beschermt afdoende tegen „vermoeide huid”.



LUX TOILET ZEEP

Annonces betreffende

Geneesmiddelen en Geneeswijzen

worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar” tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Contrôle op de Aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secretariaat is gevestigd: Segbroeklaan 33, 's-Gravenhage.



ALS DE BAROMETER OP REGEN STAAT



Dan doen we maar 't best om ons op 'n fiksche regenbui te kleeden. Liever in regentenuë wandelen dan de kans loopen om onze verdere garderobe grondig te bederven. Als niet daartoe geëigende kleeren goed nat zijn geworden, is het moois er toch altijd onherroepelijk af.

Allerlei stoffen worden tegenwoordig waterdicht gemaakt en de tijd, dat we uitsluitend aangewezen waren op gabardine, gummi of de zoo onflatteuze loden stof ligt ver achter ons.

Allerlei gezellige zijdjjes worden geprepareerd en dan vaak op dusdanige manier verwerkt dat ze meer gekleede mantels geven. Wat vooral op reis zijn voordeel kan hebben.

Ook de cape is weer sterk favoriet en dan ook bijzonder gemakkelijk om over 'n mantelpakje te dragen. Iets nieuws is de puntkap, die we ons nog wel herinneren uit de dagen van onze prille jeugd, toen we steeds in opstand kwamen tegen het dragen van de traditioneele blauwe regencape.

Verschillende regenmantels hebben losse binnenvoering, wat het voordeel heeft, dat ze voor verschillende temperatuurs-gesteldheden geschikt zijn.

De tijd van de saaie regenjassen is voorbij; 'n mooie gelegenheid om ons nu zoo'n nuttig kledingstuk aan te schaffen, waardoor we onze andere kleeren kunnen sparen.



Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Zomerpracht“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjasset en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschied bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 142700; door toezending van 't bedrag per postwissel of in postzegels (lieft van 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA“ NASSAUPLEIN 1, HAARLEM, waarbij 10 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

DRIE AARDIGE SCHOOLJURKJES

686. Raglanjurk met geplooid voorbaan, ronden hals en wijde mouw. Benodigde stof: 2.25 m. à 100 cm. breed. Verkrijgbaar in bovenwijdte 68 en 72 cm.

687. Geruite jurk met schouderstuk; plooiën in de voorbaan, van den rok, afgewerkt met zakjes. Benodigde stof: 2.25 m. à 100 cm. breed. Verkrijgbaar in bovenwijdte 72 en 76 cm.

688. Jurk van effen stof met schouderstuk, stoltplooi middenvoor. Benodigde stof: 1.70 m. à 80 cm. breed. Verkrijgbaar in bovenwijdte 60 en 64 cm.

„DE GEHEIMZINNIGE OPDRACHT“

Het Zuivelbureau te Den Haag zond ons een boekje met bovenstaanden titel toe, dat een aardig verhaal bevat over de avonturen van drie jongelui, die een voetreis door ons land maken. We maken er kennis met het leven in een jeugdherberg, doen heel wat wijsheid op over het trekkersleven, en... worden zoo tusschen de regels door ingelicht over de groote voedingswaarde van onze zuivelproducten, speciaal voor kampeerdere en trekkers! Het boekje, dat overigens geen pretenties heeft, is goed geïllustreerd, en zal door menigen jeugdigen lezer met graagte gelezen worden.

NUTTIGE WENKEN

Citroenschillen kunnen op alle mogelijke manieren nog van nut zijn, dat weet iedereen. Wist u ook, dat ze zoo'n pracht-reinigingsmiddel vormen voor glaswerk?

Gramfoonplaten, die erg veel gebruikt zijn, wrijven we in met fijne olie. Ze worden dan weer beter bruikbaar.

Is een vaas topzwaar, dan kunnen we dat verhelpen, door op den bodem een laagje zand te leggen.

Zitten er vuile plekken op suède schoenen, dan kan fijn havermeel nog dikwijls baat brengen. We doen er wat van op een flanelle lapje en wrijven dan over het suède. Het vuil zal spoedig van de schoenen verdwenen zijn.

Als de gordijnen pas gewasschen en gesteven zijn, dan blijkt het vaak uiterst moeilijk, om de roedjes er van boven door te krijgen. Dit werkje wordt echter heel wat vergemakkelijkt, als we den duim van een ouden glacée handschoen om het roedje doen. Bovendien loopen we dan niet zoo gauw de kans, dat 't gordijn door den scherpen kant van het roedje gescheurd raakt.

Theevlekken uit tafelgoed verdwijnen meestal direct, wanneer we ze gewoon behandelen met heet water. Zijn ze echter verouderd en moeilijk op deze manier geheel weg te krijgen, dan gebruiken we wat alcohol.

Het gebeurt wel eens, dat we een ongebruikte postzegel van een enveloppe af willen halen en natuurlijk is het dan zaak, dat de postzegel niet gesonden wordt. We nemen daartoe een warm strijkijzer en gaan er even mee over den postzegel, die dan direct los laat.

Een veelzijdig vischmes



Een zeer handig vischmes is het hier boven afgebeelde, dat niet alleen dient om er de visch mee open te snijden — waartoe dan het van twee snijkanten voorziene doornvormige deel A dient — doch dat tevens voor het inwendig schoonmaken van de visch gebruikt kan worden.

Dit geschiedt dan met behulp van het scherpgeslepen, gebogen voorstuk B. De gekartelde bovenkanten C dienen voor het wegschrappen der schubben, terwijl voor het afsnijden van kop en staart de onderzijde van het doornvormige lemmet A gebruikt wordt.

HOE KOMT ZIJ AAN ZULK FRAAI GLANZEND HAAR?



Zij gebruikte gewone shampoos, tot haar vriendinnen haar op Blondona en Brunetta opmerkzaam maakten. Zij nam de proef en reeds na de eerste maal was zij verbaasd over het resultaat. Het haar was glanzender, fraaier van tint en prettiger om te behandelen. Volg haar voorbeeld. Uw haar is voor U van veel te groot belang om het risico te lopen, dat het gevolg is van het gebruik van gewone shampoos — kalkzeepneerslag en dof en glansloos aanzien. Gebruik voortaan steeds Blondona, het enige haarwasmiddel, dat Kamillolloor bevat, dat zelfs aan donkerder geworden blond haar een fraaie, lichte tint geeft en als U donker haar heeft: Brunetta, dat Hequil bevat, een plantaardig preparaat, dat donker haar een prachtige, diepe glans geeft.



De verzorging van Uw huid eischt...

voorzichtigheid in de keuze van Uw zeep!

Kiest het Old Cottage merk, de zeep die een weldadigen invloed uitoefent op de huid en Uw charme verhoogt. Let op den naam

„Grossmith“

Importeurs:
RICHARD
WERNEKINCK & Co.
Huddestraat 9
Amsterdam C.



Grossmith's
Old Cottage
Lavender Zeep



WEES OP UW HOEDE!

BLIJKENS HET BETROUWBARE PANORAMA
WEERBERICHT
ZAL OP 7 SEPTEMBER A.S. EEN WELDADIGE
GELDREGENBUI NEERDALEN OVER DE GELEDEREN
ONZER GETROUWE ABONNE'S
IN HET NUMMER VAN 10 SEPTEMBER D.O.V.
KUNT U LEZEN WIE TOT DE GELUKKIGEN BE-
HOOREN DIE DOOR DEZEN GELDREGEN, WAAR-
VAN DE DROPPELS IN WAARDE VARIEEREN
VAN f 50.- TOT f 2.50, GETROFFEN ZIJN.



STRANDDRUKTE IN DE
ENGELSCH BADPLAATS